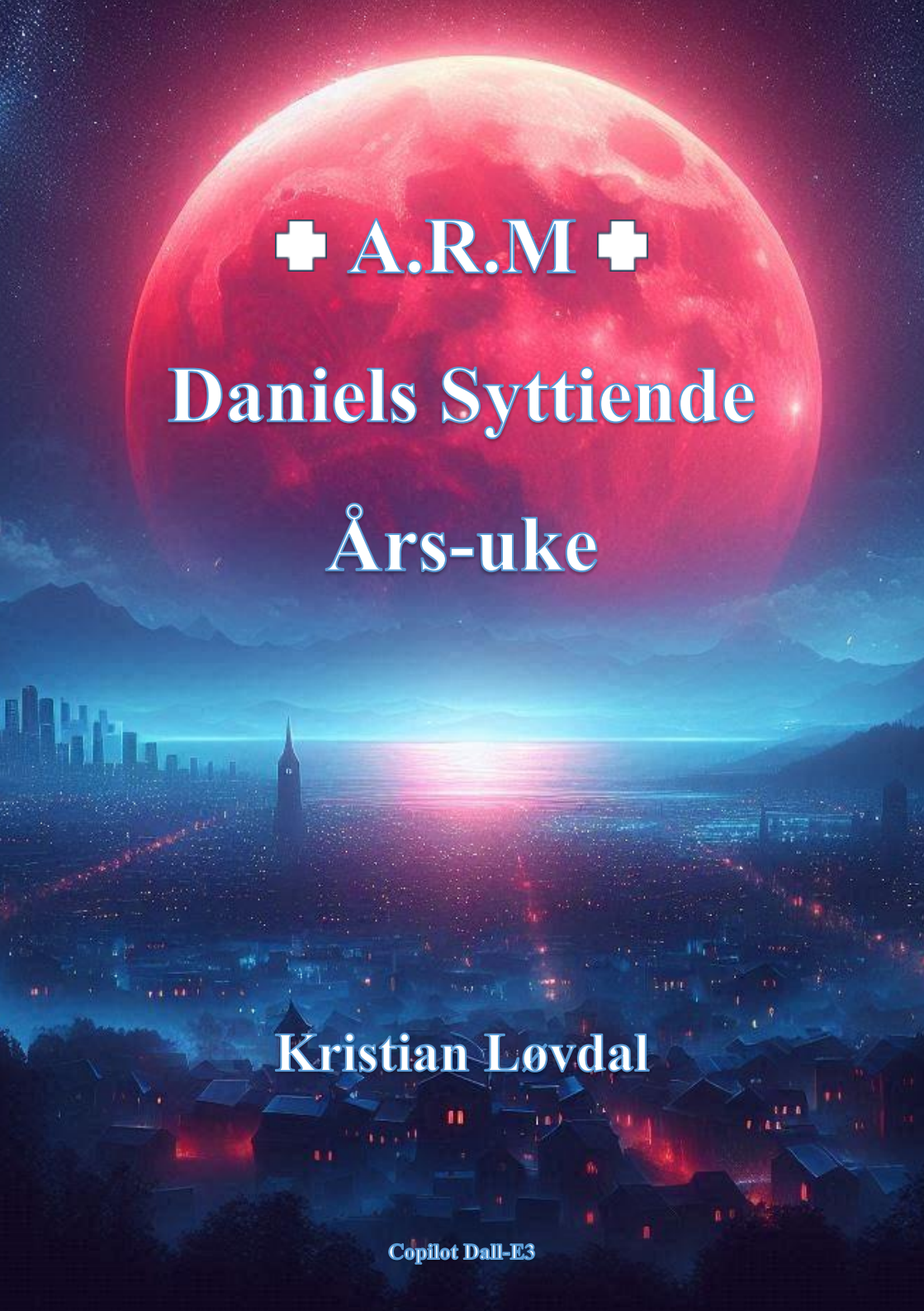

✚ A.R.M ✚

Daniels Syttiende Års-uke

Kristian Løvdal

Forsidebilde:

«Make a picture of a blood full red moon over an abandoned city at night», Copilot Dall·E3, Microsoft, 12.10.24

A.R.M

Daniels syttiende års uke

*«For av nåde er dere frelst, ved tro.
Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave.»*
Ef 2:8 (NB88)

Takk

Først og fremst ønsker jeg å takke Gud for at jeg har fått kall til å skrive bok nummer tre i A.R.M-serien. Og ikke minst at jeg har fått krefter, tid og inspirasjon til å fullføre arbeidet. Takk til familien min også. Takk til min beste venn Kjetil Thuen for viktige innspill og støtte til å få gitt boken ut. Kallet til å starte arbeidet med A.R.M-serien kom 10.09.16. Da opplevde jeg Ånden si til meg at *«det er for lite litteratur for ungdom på norsk som omhandler endetiden»*. Det var med stor entusiasme at jeg begynte på arbeidet med A.R.M-serien samme kveld som jeg opplevde Åndens tiltalte. Første bok i serien, A.R.M Bortrykkelsen, kom ut i desember 2016. Andre bok i serien, A.R.M Rapture Gap, kom ut i mai 2017.

Innledning

Denne tredje boken i serien omhandler trengselstiden på 7 år. Nå er tiden kommet for Guds dom over verden. Denne perioden på 7 år har flere navn. Noen eksempler er Daniels syttiende års uke (fra Daniel kapittel 9:24-27), trengselstiden og Jakobs trengsel (fra Jeremia 30:7). Det som kjennetegnes ved denne perioden, er at Antikrist skal innlede den ved å opprette en pakt med jødene, og trolig resten av verden. Varigheten vil være på nettopp 7 år. Dette står beskrevet i Daniel 9:27. Et viktig kjennetegn på denne 7-årige perioden, er at den er delt inn i 2 deler; 2 epoker hver på 3,5 år. Den siste delen kalles «den store trengsel». Vi leser i Dan 9:27: *«Han skal stadfeste en pakt med mange for én uke. Midt i uken skal han bringe matoffer og slakteroffer til å opphøre. På styggedommens vinger skal ødeleggeren komme, og det inntil tilintetgjørelse og fast besluttet straffedom strømmer ned over den som volder ødeleggelsen.»* (NB88). I denne serien er det lagt stor vekt på en «bokstavelig» tolkning av Bibelen. Og dette gjelder i like stor grad i denne tredje boken i serien av følgende årsak: *«¹⁸ Jeg vitner for enhver som hører de profetiske ordene i denne boken: Dersom noen legger noe til dette, da skal Gud legge på ham de plagene som det er skrevet om i denne boken. ¹⁹ Og dersom noen tar noe bort fra ordene i denne profetiske boken, da skal Gud ta bort hans del fra livets tre og fra den hellige by, som det er skrevet om i denne boken.»* Åp 22:18-19 (NB88).

De profetiske hendelsene vil derfor slavisk følge innholdet i Johannes Åpenbaring fra kapittel 5-22 når de refereres til. Jeg vet heller ikke om Antikrist og den falske profet kommer til å fremtre slik som jeg har skrevet om i denne historien. Eller hvor tempelet Antikrist skal bygge kommer til å plasseres. Noe helt annet kan komme til å skje når tiden faktisk er inne. Svaret vet bare Gud. Ellers fortsetter historien der hvor bok to sluttet: Med at Chuck, Sandra og Ariel Liebermann rømmer med ubåt fra England mot Haifa, for så å fortsette mot den hemmelige bunkersen i Jerusalem. Mer utfyllende informasjon om Daniels syttiende års uke følger i Vedlegg 1. Alle Bibelsitater er hentet fra Norsk Data-Bibel, 1988-oversettelsen, Lunde Forlag, med tillatelse.

Måtte denne boken bli til velsignelse for deg som leser den!

Innholdsfortegnelse

Takk.....	5
Innledning.....	6
Innholdsfortegnelse.....	8
Prolog.....	11
Kapittel 1 Turen til Haifa.....	13
Kapittel 2 De to vitnene.....	22
Kapittel 3 Ingen kjedelig tur.....	27
Kapittel 4 Endelig på land.....	33
Kapittel 5 En allsidig Chuck.....	38
Kapittel 6 Kald beregning.....	50
Kapittel 7 Mot Jerusalem.....	55
Kapittel 8 Fra asken til ilden.....	61
Kapittel 9 Ariels historie.....	66
Kapittel 10 Lillys vrede.....	74
Kapittel 11 Hverdag i ny bunkers.....	76
Kapittel 12 Trøbbel i fiendens leir.....	84
Kapittel 13 Det jødiske året og misjon.....	87
Kapittel 14 Tempeltjenesten starter.....	96
Kapittel 15 Fra sorg til kamp.....	99

Kapittel 16	Sandra og Keren.....	104
Kapittel 17	Antikrist får det dødelige såret.....	110
Kapittel 18	Dyret strammer løkken.....	113
Kapittel 19	Vanlig hverdag gjør godt.....	118
Kapittel 20	De syv basunene.....	122
Kapittel 21	Oppdraget.....	130
Kapittel 22	Den store trengsel begynner.....	138
Kapittel 23	De syv vredesskålene.....	144
Kapittel 24	Jerngrepet.....	154
Kapittel 25	Den onde duo.....	161
Kapittel 26	Mr. Xaviers historie.....	164
Kapittel 27	Lillys mesterplan.....	173
Kapittel 28	Fluktplanen.....	177
Kapittel 29	Gog-Magog-hæren samles.....	183
Kapittel 30	Babylon faller.....	186
Kapittel 31	Slaget ved Harmageddon.....	192
Kapittel 32	Jordskjelvet og Jesu andre komme.....	196
Kapittel 33	Lillys bytte.....	200
Kapittel 34	Reddet.....	205
Epilog	Samtalen.....	210
Vedlegg 1	Daniels syttiende års uke.....	216
Vedlegg 2	Avsløring av UFO i 2017-19.....	219

Vedlegg 3	Forklaring til Johannes Åpenbaring.....	220
Vedlegg 4	Jesu andre komme. Jordskjelvet i Jerusalem.....	222
Vedlegg 5	Gog-Magog-krigen.....	224
Vedlegg 6	Bortrykkelsen.....	227
Vedlegg 7	Hvorfor aliens fra pleiadene?.....	235
Vedlegg 8	Antagelser i A.R.M som har gått i oppfyllelse.....	237
Vedlegg 9	Oppfordring til egne Bibelstudier.....	240
Referanseliste.....		245

Prolog

«¹³ Og hver skapning som er i himmelen og på jorden og under jorden og på havet, og alt det som er i dem, hørte jeg si: Ham som sitter på tronen, og Lammet, tilhører velsignelsen og æren og lovprisningen og makten i all evighet! ¹⁴ Og de fire livsvesener sa: Amen! Og de eldste falt ned og tilba.» Åp 5:13-14 (NB88).

Sam og Danny stod og sammen med familien til Sandra og talløse andre og betraktet den mektige hendelsen foran tronen. De visste hva som skulle skje etter dette. For nå var tiden snart inne. Sam tenkte på det som står skrevet i Åp 3:10: *«Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.»* (NB88). Bruden, altså menigheten på jorden, skulle ikke dømmes eller prøves. Det var aldri en del av Guds plan for bruden¹. Hun var hentet hjem til sin kjærlige brudgom, hvor selve bryllupet ennå ikke hadde startet. Men de som ble frelst etter borttrykkelsen ville gå en hard tid på 7 år i møte. Det ville bli massive forfølgelser av alle kristne. Lammet² gjorde seg klart til åpne det første av 7 segl. Danny kikket alvorlig på faren. *«Chuck og Sandra er frelst. Det betyr alt som betyr noe»*, hvisket han.

Maxim, Peter, Asael og Lilly var rasende for at Chuck og en ukjent medsamsvoren hadde sluppet unna. Maxim kjeftet på Peter, som kjeftet på Asael, som igjen kjeftet på Lilly. Og siden hun var nederst på rangstigen, fikk hun så ørene flagret. Hele terrorstyrken som hadde blitt sendt ut for å fange dem, hadde umiddelbart blitt grundig avhørt. Alle ble tiltalt for å ha sovnet på vakt. De bad tynt for sine liv, og bedyret at de ikke hadde sovnet. Alle påstod at de bare hadde mistet bevisstheten på merkelig vis. De visste ikke hvordan, for det fantes ingen spor av bedøvelsespiler på dem, eller noe i blodet som kunne forklare hva som hadde skjedd. Rasende hadde Lilly forlatt dem i det topphemmelige fengselet i Londons undergrunn. Hun skulle sørge for at de aldri kom levende ut derfra. Og så var det Chuck og hans hemmelige venn. Hun forbannet seg på at de skulle finnes for enhver pris. Og når hun fanget dem, så ville de ønske at de aldri hadde blitt født.

Kapittel 1

Turen til Haifa

Ubåten hadde nådd maksdybde, og holdt en marsjfart på 40 knop. Chuck, Sandra og Ariel satt og nistirret på BBC News. Antikrist skulle akkurat til å holde en svært viktig tale. Og det var ikke akkurat en hvilken som helst tale, heller. Dette skulle markere at trengselstiden på 7 år skulle begynne³. Men det visste ikke folk rundt om i verden. De trodde at «Messias» skulle innføre en 7-års periode med fred på jorden. Endelig skulle jøder, kristne og muslimer leve i fred i Jerusalem. Et enormt pressekorps hadde møtt frem. Politisperringer og gjerder av stål hadde blitt satt opp i god avstand fra den antatte tempelplassen, og rundt den åpne plassen ved Klagemuren. Sikkerheten var massiv. Over 100 000 soldater var utplassert overalt. En militær sperring av Jerusalems bygrense holdt effektivt kontroll med metalldetektorer og kroppsvisitering før noen fikk slippe inn. Gigantiske skjermer og høyttalere hadde blitt satt ut overalt hvor det ikke var mulig å se Antikrist direkte. Selve pressekonferansen skulle holdes innerst i hjørnet ved Klagemuren. Et podium dekket med skarlagensrødt teppe var reist for at Antikrist skulle kunne tale mengden. Et hav av mennesker stod helt fra toppen av Oljeberget og dekket hele den indre

grensen av gamle-Jerusalem. Antikrist kunne ikke vente med å komme i gang. Hans time var endelig kommet.

Den kritthvite kappen blafret svakt i vinden. Med strålende øyne og løftede hender begynte Antikrist å tale til mengden på hebraisk:

«Verdens barn. Tiden har endelig kommet. Flere tusen år med lengsel er til ende. Som verdens Messias står jeg frem for dere i dag. I en tid med trengsel for det jødiske folk, har jeg kommet for å redde dem. Men jeg er ikke bare frelser for jødene; Jeg er Messias for muslimer, kristne, ja, for alle. Jeg er verdens frelser».

Flere hundre tusen mennesker hadde møtt frem. Nå klarte de ikke å tie stille lenger. Det brøt ut en tordnende jubel. Folk la seg ned på knærne og tilbad «Messias» med høye rop. Antikrist tok seg med glede en kunstpause for å motta deres tilbedelse. Dette øyeblikket hadde han begjærlig ventet på i mange tusen år. Det var først etter 15 minutter at det var mulig for ham å fortsette talen sin.

«Jeg, Messias, har kommet for å forene en splittet verden. I dag vil jeg opprette en pakt på 7 år med det jødiske folk og med verden. Et nytt tempel skal bygges på stedet hvor jeg står. Salomos tempel⁴ stod her (dette er feil, se referanse 4). Klagemuren skal være en del av fundamentet. Denne plassen skal fylles ut, slik at den kommer på høyde med Klippemoskeen. Jeg har befalt Israel som nasjon at byggingen av tempelet skal starte i allerede i dag. Det er jeg, verdens frelser, som skal starte dette arbeidet». Antikrist løftet sin høyre hånd ut i luften på en dramatisk måte. Og plutselig kom det frem en haug med jord ut av

ingenting⁵. På toppen av jordhaugen stod det en hvit lilje. Haugen dalte sakte ned ved siden av podiet, til vill jubel for alle de fremmøtte.

Antikrist løftet hendene og «velsignet» verden. Så forsvant han i løse luften. Nå ble folkemengden fullstendig ekstatisk. Det brøt ut ville gledesscener, hyling og skriking over alt. De 100 000 soldatene hadde sin fulle hyre med å hindre folkemengden i å storme inn gjennom militærsperringen rundt den gamle bymuren, og i området rundt klagemuren.

Ariel skrudde av sendingen, tydelig opprørt. *«Dette er fryktelige tider for den jødiske nasjon»*, klagde han høylytt. *«Det er motbydelig å se Antikrist stå ved klagemuren. Og som om ikke dette var nok; Han påstår at Salomos tempel lå plassert på tempelplassen. Alle som har kunnskap om Guds Ord ved at Salomos tempel lå plassert i Davidsbyen, i sørlig retning på nedsiden av den gamle bymuren til Jerusalem. Det står beskrevet i Bibelen. Bare les 2 Sam 5:6-10, 2 Sam 24:18-25 og 2 Krøn 3:1»*. Chuck nikket anerkjennende. Ariel virket imponert over Chuck. *«Du visste dette allerede, eller hva?»*, gliste Ariel. *«Ja, jeg gjorde nok det»*, svarte Chuck beskjedent. *«Selvsagt burde jeg ha visst det»*, humret Ariel fornøyd. *«Du har jo blitt opplært av din stefar Sam»*. Ariel måtte plutselig svare på et anrop fra Haifa, og forsvant lynraskt inn på kommandorommet i ubåten. Chuck og Sandra ble sittende alene en stund. *«Hva tenker du på, Sandra?»*, undret Chuck. Sandra satt tydeligvis og tenkte på et eller annet, der hun satt og stirret tomt ut i luften. *«Hæ, sa du noe?»*, kom det forvirret fra Sandra. *«He, he, jeg*

bare spurte hva du tenkte på», lo Chuck. Sandra smilte tilbake. En tåre rant ned kinnet hennes. «Jeg bare takket Gud for at Han reddet oss ut av klørne på Lilly og kompani», hvisket hun. «Jeg er så takknemlig at det nesten er vanskelig å puste». «Jeg har også takket hele tiden for det samme», svarte Chuck fornøyd. «Hvordan tar du det at Lilly vet om at du er i live?», kom det forsiktig fra Sandra. Dette spørsmålet hadde kvernet i tankene hennes helt siden de hadde blitt reddet av Ariel og soldatene hans. Chuck tenkte en stund før han svarte. «Ånden bad oss om å gjøre det vi skulle gjøre, ikke sant? Og det innebar at vi til slutt ville avsløre oss for Lilly. Så derfor velger jeg å stole på Åndens beskyttelse, heller enn å bekymre meg over at jeg er avslørt. Men vi må være på vakt etter alt dette. Lilly vil gjøre alt som står i hennes makt for å fange oss. Dessuten betyr det mye for meg at du ikke ble avslørt. Takk Gud for det». Sandra rødmet. Hun satte stor pris på at Chuck hadde vært villig til å risikere livet sitt for å beskytte henne. «Chuck er jammen en kjernekar», tenkte hun med seg selv. Men det var hun altfor sjenert til å fortelle ham ansikt til ansikt. Chuck var som en storebror for henne, men noen ting blir bare for kleint å si, uansett.

Det ble stille et lite minutt før Sandra tok til orde igjen: «Hva tenker du på, da?», spurte hun nysgjerrig. «Jeg tenker på de to vitnene, som står beskrevet i Åp 11:3: «Og jeg vil gi mine to vitner å profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk.» (NB88). 1260 dager er lik 3,5 år, ikke sant? Når en regner med at 1 år er 360 dager, altså? Og dette er trolig i første del av trengselsperioden på 7 år. Dessuten skal de

befinne seg i Jerusalem, og profetere derfra. Det står også i Johannes åpenbaring kapittel 11. Nå har jo akkurat Antikrist innledet denne perioden ved å erklære en 7 års-pakt med Israel og med verden. Jeg er veldig spent på når vi får se noe til dem». Sandra tvinnet seg i håret, mens hun tenkte over det Chuck hadde sagt. Det var en vane hun hadde når hun tenkte grundig på noe. «Jeg har en følelse av at vi får vite noe om dette snart», sa hun tankefullt. «Men jeg regner med at Antikrist vil forsøke å skjule dem så godt som mulig. De vil jo ikke akkurat reklamere for den falske messias, for å si det på den måten». Chuck måtte le av Sandras tørrvittige kommentar. «He, he. Du kan få sagt det, Sandra», kom det muntert fra Chuck. «Det står ikke noe i Bibelen om hvem de to vitnene er, heller. Men far mente at det kunne være Moses og profeten Elias, basert på undrene de to gjorde». Chuck fant frem det lille nettbrettet han hadde tatt med seg fra bunkersen. Der fant han frem skriftstedene som Sam hadde vist ham tidligere. Så begynte han å lese opp for Sandra: «1) Følgende tegn som Moses utførte: Han gjorde vann om til blod, som nevnt i 2 Mos 7:19. Pluss alle de 10 landeplagene, som også står beskrevet i 2 Mos 7:14-11:10. 2) Følgende tegn som Elias utførte: Han hindret regn i Israel i over 3 år, som beskrives i 1 Kong 17:1, 1 Kong 18:41-46 og i Jak 5:17. Dessuten står det følgende i Åp 11:5-6: «⁵Dersom noen vil skade dem, da går det ild ut fra munnen deres og fortærer fiendene deres. Ja, om noen vil skade dem, skal han drepes på den måten. ⁶ De har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i de dagene de er profeter. Og de har makt over vannene, til

å gjøre dem til blod, og til å slå jorden med alle slags plager, så ofte de vil.» (NB88). Ut fra disse versene ser det ut til at Moses og Elias kan være to gode kandidater. Men det vet vi ikke for sikkert, ennå. Dessuten vil de to vitnene gjennomføre plagene over verden allerede fra første dag de står frem. Og det er jo ikke småtterier vi snakker om her».

Sandra grøsset ved tanken på hva de to vitnene skulle utføre. Ville plagene de to vitnene skulle føre over verden også ramme de som ble frelst under trengselstiden på 7 år? Ville hun, Chuck og Liebermann-familien måtte gjennomgå det som var beskrevet? Og ikke minst: Ville resten av Guds straffedom over jorden også ramme de som ble frelst under trengselsperioden? Enten direkte, eller kanskje bare indirekte? Chuck så at Sandra plutselig ble alvorlig. *«Lurer du på om vi også skal oppleve konsekvensene av Guds straffedommer under trengselsperioden på 7 år?»*, spurte han forsiktig. *«Jah»*, brast det voldsomt ut av Sandra. *«Det lurер jeg på»*. Chuck klødde seg i hodet. Dette hadde han hørt Sam fortelle om tidligere. Men det var mange år siden, så han kunne ikke huske alt som hadde blitt sagt. Men det ville trolig ikke bli noe problem. Chuck hadde en kopi av Sams viktigste filer på nettbrettet sitt. Han hadde helt glemt å fortelle Sandra om det. For sikkerhets skyld hadde han installert et tynt deksel på baksiden av det lille nettbrettet med Termitt⁶. Dersom de skulle bli fanget, ville nettbrettet brenne opp i voldsomme flammer ved enten stemmeaktivering, eller hvis det kom lengre bort fra ham enn 10 meter. (Klokken hans hadde en sensor som registrerte avstanden til nettbrettet). For øyeblikket hadde Chuck deaktivert

distansemåleren, slik at nettbrettet ikke skulle å begynne å brenne i ubåten. Det kunne blitt litt kjøpt. Lynraskt lette han etter mer informasjon om temaet i Sams filer. Sandra satte seg ned ved siden av ham, tydeligvis spent på hva Chuck lette etter. «*Voilà*», utbrøt han fornøyd. «*Her er mer informasjon fra far om det vi nettopp snakket om*». «*Hvor fant du det?*», undret Sandra. «*På hovedfilen for alle videobeskjedene han etterlot oss*», svarte Chuck ivrig. «*La oss sette på videoen nå med en gang*». Sams blide ansikt dukket opp på skjermen. «*Hei igjen, mine kjære*», begynte Sam. «*Det jeg nå skal ta opp, er et veldig kontroversielt og vanskelig tema: Vil de frelste rammes direkte av Guds straffedommer under trengselsperioden på 5 år, indirekte eller ikke i det hele tatt? Dette har jeg bedt Ånden om åpenbaring på i over 30 år. Men husk, det jeg deler er min åpenbaring på temaet. Jeg kan ta feil, eller ha misforstått Guds Ord. Så dere får bære over med meg. Det endelige svaret vet vi ikke før en faktisk er i trengselstiden. Dessuten tar jeg Guds Ord svært bokstavelig. Da er det mye mindre fare for å tolke det som står der på feil måte. Så, da begynner jeg:*

- 1) *I Johannes Åpenbaring nevnes det at det kun er 144 000 jøder som skal få Guds segl på sine panner, se Åp 7:3. Det må være unge, jødiske menn, for de har ikke kommet nær kvinner, se Åp 14:4. Disse skal ingen kunne skade, som også står i Åp 7:3. Disse kalles førstegrøden for Gud og for Lammet, se Åp 14:4.*
- 2) *Verset i Åp 7:3 har kryssreferanser til Åp 9:4, Esekiel 9:4 og 9:6.*

- 3) *Skal en ta Bibelen bokstavelig, er det bare disse 144 000 jødene som skal unngå å bli berørt av Guds straffedommer.*
- 4) *Husk Åp 3:10. Trengselstiden på 7 år, også kalt Daniels syttiende års uke, er ment for å prøve dem som bor på jorden. Jeg tror derfor, basert på en bokstavelig tolkning av Bibelen, at Guds dom som rammer verden ikke er ment for de som blir frelst i denne perioden direkte. Men trolig vil alle mennesker, bortsett fra de 144 000, måtte møte konsekvensene av Guds straffedommer over verden. Som for eksempel at vann skal bli til blod, jordskjelv, hagl fra himmelen og så videre. Dette leser dere om i Johannes Åpenbaring fra kapittel 6 og utover.*
- 5) *Det står også i Johannes Åpenbaring at Antikrist skal føre krig mot dem som blir frelst i trengselstiden. Det står videre at Antikrist vil seire over dem, se Åp 13:7.*
- 6) *Trolig vil svært få frelste overleve trengselsperioden på 7 år, og da særlig de siste 3,5 år som kalles den store trengsel. I Åp 7:7-17 leser vi om den store hvite skaren i himmelen. Det er en talløs skare, som må bære med livet under den store trengsel. Jesus sa jo selv i Luk 18:8, i siste del av verset:
«Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?» (NB88). Bokstavelig sett vil dette kunne hinte frem mot at det er få frelste igjen på jorden når Jesu andre komme på Oljeberget inntreffer når den store trengsel er til ende.*

7) *La meg få avslutte med første vers av Jesu avskjedstale til disiplene i Joh 14:1: «La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg!» (NB88). Dette ble sagt til disiplene kort tid før den verste perioden i livene deres skulle komme. Så la det være min oppmuntring til dere: Herren er mer verdt å leve for enn livene deres her på jorden».*

Så sluttet videoen. Sandra kikket bort på Chuck, og rakte ut hånden mot ham. Chuck tok hånden hennes og kikket henne fast inn i øynene. «*Vi velger å ikke la oss skremme, men å tro på Gud og på Jesus*», sa han med bestemt. Sandra smilte tilbake. Det var bare plass til en følelse i sjelen hennes akkurat nå: Og det var håp.

Ariel kom plutselig strenende inn på rommet hvor Sandra og Chuck satt. Han skrudde raskt på skjermen igjen, og sa med tilfreds stemme: «*Vi har visst fått to hovedpersoner til i Jerusalem å forholde oss til. Og disse to gutta liker jeg*».

Kapittel 2

De to vitnene

I alle verdens medier kunne en se direktesendinger av to merkelige menn kledd i sekk⁷. Antikrist og medie-imperiet hans hadde bare klart å dekke over skandalen akkurat lenge nok til at de to profetene ikke hadde ødelagt showet hans. Ingen skulle få ruinere hans første handling på byggingen av tempelet: Å mane fram den symbolsk viktige haugen av jord ved Klagemuren for kort tid siden. Men det var umulig å skjule de to hippiene, som Antikrist og den falske profet kalte dem.

Antikrist kalte rasende på sin kompanjong, alias pave Petrus den første. De møttes begge i den andre dimensjonen, som kun engler eller nefilimer⁸ har tilgang til. «*Nå er hippiene kommet. De ble sett ved Damaskusporten⁹ rett etter at jeg hadde begynt talen min*», skrek Antikrist i vilt raseri. «*Vi visste jo at de ville komme*», kverulerte Peter urolig. «*Vi visste bare ikke hvor, eller når, de skulle dukke opp*». Men det nyttet ikke. Antikrist raste voldsomt i flere minutter. Men plutselig stod Lucifer bak dem. Det var ikke noe lys eller øredøvende drønn denne gangen. Han kom stille og rolig. «*Tiden har kommet, min tjener Antikrist. Jeg gir deg nå min makt¹⁰. Som jeg har gitt deg min makt, skal du også gi din makt til å brukes av min tjener, den falske profet¹¹*». Maxim og Peter bøyde seg dypt for Lucifer. «*Takk, herre*», svarte de ydmykt.

Maxim vridde urolig på seg. «*Vi har ikke klart å endre på planene til Den Allmektige denne ganger heller*», begynte han forsiktig. «*Hvordan vil du bruke dette til din fordel, mester?*». Lucifer så selvsikkert på dem begge to: «*Vi kan ikke få spottet Den Allmektige uten litt motstand*», erklærte han med innbitt stemme. «*Dere har vel kunnskap til Skriftene, har dere ikke?*», spurte han nedlatende. «*Se hva som står skrevet i Åp 13:5-7: «⁵ Det ble gitt det (Antikrist, forfatterens innskudd) en munn som talte store og bespottelige ord. Og det ble gitt det makt til å holde på i førtito måneder. ⁶ Det åpnet sin munn til spott mot Gud – til å spotte hans navn og bolig og dem som bor i himmelen. ⁷ Og det ble gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem. Det ble gitt det makt over hver stamme og hvert folk og hvert tungemål og hvert folkeslag.» Åp 13:5-7 (NB88). Hva mer kan du ønske deg, Maxim?*», avsluttet Lucifer utfordrende. «*Ingenting, mester*», mumlet Maxim. Så vendte Lucifer seg til Peter: «*Og så er det deg, min falske profet*», fortsatte han bløtt, mens han kikket rett inn i Peters øyne. «*Hør hva Skriften sier om deg Peter i Åp 13:11-17 «¹¹ Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden. Det hadde to horn, likesom et lam, men talte som en drage. ¹² Det bruker hele det første dyrets makt for dets øyne. Og det gjør slik at jorden og de som bor på den, tilber det første dyret – det som fikk sitt dødelige sår lagt. ¹³ Og det gjør store tegn. Til og med får det ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne. ¹⁴ Det forfører dem som bor på jorden, på grunn av de tegnene som ble gitt det å gjøre for dyrets øyne. Og det sier til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av*

det dyret som fikk sverdhogget og ble levende igjen.¹⁵ Og det fikk makt til å gi dyrets bilde livsånde, så at dyrets bilde til og med kunne tale, og gjøre så at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes.¹⁶ Det utvirker at det blir gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og treller, et merke i sin høyre hånd eller på sin panne,¹⁷ og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket: dyrets navn eller tallet for dets navn.» (NB88). Du blir sannelig en travel kar, ikke sant?». Lucifer nistirret på Peter, som motvillig slo blikket raskt ned.

Det ble stille et øyeblikk. Så tok Peter mot til seg. *«Vi kan ikke vinne over Den Allmektige, kan vi vel?».* *«Vinne? Seriøst? Hvem har sagt noe om å vinne?»*, freste Lucifer, så alt ristet rundt dem. Maxim og Peter tidde. *«Snakker ikke dere to om å få uavgjort mot Den Allmektige? Det er det beste vi kan oppnå. Det er jo likestilt som å «vinne». Om bare ett av Guds Ord eller profetier slår feil, vil vi ha klart å oppnå vårt mål. Da vil Gud fremstå som en løgner, og han kan ikke dømme oss til den evige ild. Vil vi komme til å klare det? Trolig ikke. Men det er vårt eneste håp. Det er vårt hat, trass og misunnelse mot Den Allmektige som holdt oss oppe etter syndefallet. Så slutt å syte, begynn å synde».* *«Ja, mester»*, svarte Maxim og Peter i kor. Denne talen hadde ikke vært veldig inspirerende. Men det vekket uansett en stor trass i dem. Og trassen skulle brukes for alt det den var verdt. De skulle iallfall gjøre sitt verste. De to vitnene måtte for enhver pris stoppes, uansett kostnad. Så de gikk raskt hver til sitt for å gjøre verden om til et ondere sted.

Flere og flere strimlet rundt Damaskusporten for å se på de to merkelige mennene. De hadde et utseende som liknet bilder av Gammel-Testamentlige profeter. De var kledd i noe som liknet sekkestrie⁷. De profeterte fra Bibelen om Guds store gjerninger. Nysgjerrig stod folk og klødde seg i hodet over hva dette skulle bety. Var det et skuespill? Forvirret diskuterte de seg imellom. Men plutselig kom det hundrevis av soldater fra Festningenes Allianse. De var kledd i sorte uniformer, og med en gullpyramide på bryst og rygg. Dette var det nye symbolet på Festningenes Allianse (se Bok 2 Rapture Gap). Alle ansatte måtte ha dette symbolet på alt tøy de brukte. Raskt og brutalt fjernet de alle som stod rundt Damaskusporten, og satte opp en høy sperring i en stor sirkel rundt åpningen på porten. Ingen av soldatene sa noe. Og det hadde de heller ikke bruk for. De hadde implantater i kraniet som overførte tankene trådløst mellom alle soldatene. Teknologien hadde blitt utviklet på arbeidet utført av DARPA¹² på grunnlag av teknologien RAM¹², Restoring Active Memory. På denne måten hadde soldatene en slags gruppe-bevissthet, hvor alle som ønsket det kunne sende- og motta informasjon fra andre. Alle som brukte dette systemet var direkte koblet opp til verdens kraftigste super-datamaskin, drevet av KI, kunstig intelligens. Med lysets hastighet kunne alle soldater få all informasjon om sine omgivelser og om sine medsoldater. Dette gjorde alle operasjoner uhyre effektive.

Soldatene tok frem store skjold laget av fire ulike lag materialer; Metallet titan for styrke, aerogel¹³ som isolator, karbonfiber, og et tynt ytterlag av diamant. Disse skjoldene var laget for å kunne tåle store temperaturer. De kunne også motstå kraftige slag og var skuddsikre mot alle håndvåpen og automatvåpen. Men de hadde særlig blitt utviklet for å kunne motstå temperaturer opp mot 1500 °C i mer enn 5 minutter. Soldatene nærmet seg sakte og målbevisst mot de to profetene, som virket helt uberørt av at en enorm vegg av store skjold nærmet seg faretruende. Og plutselig skjedde det noe som ingen i verden hadde sett før: De to profetene åpnet munnen vidt opp. Ut av munnene deres kom det to voldsomme ildsøyler¹⁴. Soldatene prøvde å gjemme seg bak skjoldene, som de raskt satte ned på bakken. Men alt var forgjeves. På sekunder var alle forbrent til aske. Den høye sperringen ble også brent ned, slik at alle som stod bak kunne se hva som skjedde. Baktroppen rømte i vill panikk, og kjørte som gale fra stedet i de pansrede bilene sine. Antikrist og Peter skrek av sinne. De hadde med all sin teknologi ikke klart å drepe de to profetene. *«Vi blir nødt til å vente til det har gått tre og et halvt år før vi kan drepe dem¹⁵»*, hylte Peter ut i vilt raseri. *«Dette er bare begynnelsen»*, kom det trassig fra Antikrist. *«Bare vent til de begynner med partytriksene sine. Da skal verden for alvor få kjørt seg»*.

Kapittel 3

Ingen kjedelig tur

Sandra, Chuck og Ariel gispet av forskrekkelse. De satt og så på dramaet som utspant seg ved Damaskusporten. Ingen medier fikk lov av Antikrist til å sende dette på TV. Men skaden hadde allerede skjedd. Verden hadde alt fått sett dem. Ariel hadde fått tilgang til en direktesending fra en israelsk militær-kanal. En drone som overvåket Jerusalem under talen til Antikrist, hadde blitt sendt mot Damaskusporten for å sjekke forholdene der. Og akkurat da den nådde porten, hadde de to profetene bare dukket opp i løse luften. Soldaten som hadde ansvar for dronen, var en nær venn av Ariel. Han hadde hørt om profetien som stod beskrevet i Johannes Åpenbaring. Årsaken var at han hadde blitt frelst etter bortrykkelsen. Lynraskt hadde han skjønt hva som var i ferd med å skje. Kort tid etterpå hadde han klart å kontakte Ariel på en kryptert linje. Bare sekunder etterpå satt Ariel, Chuck og Sandra og fulgte intenst med på soldatene som hadde gått opp i flammer.

«Chuck, hvor finner vi denne hendelsen i Bibelen?», spurte Ariel med intens spenning i røsten. Chuck fant frem nettbrettet sitt og fant frem en Databibel: *«Dette står beskrevet i Johannes åpenbaring kapittel 11»*, forklarte Chuck ivrig. *«La meg få lese de aktuelle versene for dere. Da blir det lettere å skjønne sammenhengen:*

«³ Og jeg vil gi mine to vitner å profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. ⁴ Dette er de to oljetrærne og de to lysestakene som står for jordens Herre. ⁵ Dersom noen vil skade dem, da går det ild ut fra munnen deres og fortærer fiendene deres. Ja, om noen vil skade dem, skal han drepes på den måten. ⁶ De har makt til å lukke himmelen, så det ikke faller regn i de dagene de er profeter. Og de har makt over vannene, til å gjøre dem til blod, og til å slå jorden med alle slags plager, så ofte de vil. ⁷ Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, da skal dyret som stiger opp fra avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. ⁸ Og likene deres skal ligge på gaten i den store byen, den som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypt, der hvor deres Herre ble korsfestet. ⁹ I tre dager og en halv ser mennesker fra alle folk, stammer og tungemål på likene deres, og de tillater ikke at likene blir lagt i grav. ¹⁰ Og de som bor på jorden, skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to profetene var til plage for dem som bor på jorden. ¹¹ Og etter tre dager og en halv kom det livsånde fra Gud i dem, og de reiste seg opp på sine føtter. Og stor frykt falt på dem som så dem. ¹² Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Stig opp hit! Og de steg opp til himmelen i skyen, mens deres fiender så dem.» Åp 11:3-12 (NB88).

Ariel tenkte så det knakte. Mens han satt stille et øyeblikk, hvisket Sandra til Chuck: «Hva tror du vil skje nå?». «Jeg vet ikke», svarte Chuck usikkert. «Det er tydelig at ingen kan stoppe de to profetene før

det har gått tre og et halvt år. Dette vil bli en skikkelig torn i øyet på Antikrist i denne perioden». Sandra nikket energisk tilbake.

Plutselig fikk Ariel en ide, og utbrøt: *«Dette er fantastisk. Pris Herren. Dette kan kanskje brukes til vår fordel». «Hvordan da, Sir?»*, brast det ut av Sandra. *«Vi er på vei til Haifa, ikke sant? Men vi må fortsatt komme oss til bunkersen i Jerusalem. Vi er fremme i Haifa om 22 timer. Med alt oppstyret rundt de to profetene, kan det bli lettere for oss å komme oss usett gjennom sperringene rundt Jerusalem»*. Sandra kikket fornøyd bort på Chuck. Han smilte tilbake. *«Jeg er enig»*, svarte Chuck. *«Kan jeg få spørre om hvordan du ser for deg reisen fra Haifa til Jerusalem, Sir?»*, la han forsiktig til. *«Tja, vi har jo verdens mest ettersøkte mann som vi også må forsøke å skjule mens vi forsøker å nå Jerusalem»*, blunket Ariel mot Chuck. *«Det gjør ikke turen så veldig mye lettere, akkurat»*. Sandra dunket Chuck vennskapelig i armen. *«Han har iallfall ikke regulering lengre»*, sprutet hun ut i latter (se bok 2 A.R.M Rapture Gap). *«Ha, haaa, ja, jeg så bildet på etterlysningen»*, lo Ariel. *«Veeeldig festlig»*, lo Chuck tilbake. *«Jeg synes tannreguleringen la et flott nerde-nivå til hele saken»*. Det gjorde godt å kunne le litt igjen. Dessuten skjønte Chuck godt at dette var noe en kunne få seg en latter av. *«Vel, fra lek til alvor igjen: Jeg er faktisk på jakt etter en mann med dine kunnskaper innen datateknologi»*, fortsatte Ariel ivrig. *«Hva mener du, Sir?»*, kom det spent fra Chuck. *«Jo, du skjønner at jeg har litt tynt med folk for tiden»*, kom det muntert fra Ariel. *«Jeg trenger en med din kompetanse innen teknologi for å hjelpe*

meg med F.A.C.E-D. Har du hørt om det?». Chuck tenkte seg raskt om. «Jeg har hørt om konseptet, men trodde det ble skrinlagt for et par år siden, Sir». Sandra kikket forvirret på Chuck og Ariel. «Ok, dere er tydeligvis ganske inne i manne-teknologiske greier», begynte hun forsiktig. «Kan du fortelle meg hva dette er for noe, Sir?». Ariel måtte smile av Sandras måte å uttrykke seg på. Hun minnet ham om den eldste datteren hans, da hun var på samme alder. Ariel viftet mot Chuck. «Chuck, dette kan du forklare bedre enn meg. Er det i orden om du tar dette?», spurte han høflig. Chuck nikket. «Altså: F.A.C.E-D er en forkortelse for Facial Avatar Coordination Enabeling-Device. Det ble utviklet av jødiske forskere rundt 2023. Det var et konsept som skulle hjelpe soldater med ansiktsskader til å kunne få et pent ansikt igjen etter en skade. Men på grunn av at det var ekstremt dyrt, ble prosjektet skrinlagt. Dessuten var organ-produksjon ved hjelp av genmanipulering allerede et mye, mye billigere alternativ. Gener fra visse brekksprut-arter ble tilsatt DNA fra de aktuelle pasientene for å øke veksthastigheten til de vevene som skulle brukes. På bare måneder kunne soldatene ha fått grodd nye ansikter til en brøkdel av prisen til F.A.C.E-D». Chuck tok en kort pause. Han ville høre om det kom noen spørsmål. «Jeg visste ikke at genteknologien hadde kommet så langt tilbake i 2023», kom det forskrekket fra Sandra. «Er dette tilgjengelig informasjon, eller har du snoket igjen, Chuck?». Chuck vred på seg. «Både, og», svarte han litt motvillig. Men Ariel bare gliste stolt. «Noen ganger må man ta utradisjonelle midler i bruk for å finne

informasjonen du trenger», utbrøt han unnskyldende. «Jeg er en stor motstander av genteknologi. Det er Herren som har patent på alt av DNA. Tukling med gener er en vederstyggelighet mot Den Allmektige. Så derfor fikk jeg til slutt overtalt IDF til å satse videre på F.A.C.E-D-prosjektet av moralske årsaker». «Jeg er enig med deg, Sir», svarte Chuck lettet. «Kan vi gå litt mer inn på hva F.A.C.E-D gjør?», kom det lettere utålmodig fra Sandra mens hun trippet med føttene. «Med glede», svarte Chuck tålmodig. «Facial Avatar Coordination Enabeling-Device» er et silikonbasert materiale fullt av elektroder. Disse elektrodene kobles til de aktuelle nervebanene som er skadet. Materialet 3D-printes ut fra en skanning av ansiktet til den som er skadet. Når den ferdige modellen av ansiktet er skannet, lages en heldekkende ansiktsmaske med perfekt plassering av hull til øynene. Masken er svært tynn, bare 0,5 millimeter. Den kan lages som heldekkende ansikt, et helt hode eller bare til de skadete områdene. Til slutt dekkes masken av et tynt lag med grafen-materiale¹⁶. Dette fungerer som en skjerm, slik som vi bruker til PC-skjermer og så videre. Skjermen kobles til nervesystemet i silikon-materialet, som igjen er koblet til de fysiske nervene i ansiktet. På denne måten kan grafen-skjermen etterlikne signaler som medfører et en rødmer, blekner eller andre ting». Sandra avbrøt så høflig hun kunne: «Først og fremst, Chuck: Du har imponerende kunnskaper, uten tvil. Men du er en skikkelig nerd, også. Og hva skal dette brukes til, egentlig?».

Ariel så ertende på henne. Og plutselig gikk det opp et lys for Sandra. «Aaah, du har faktisk tilgang til en slik F.A.C.E-D-maskin som skal lage kunstige ansikter til oss, Sir? Slik at vi enklere kan skjule oss fra fienden? Råååkult». «Det er det rette begrepet å bruke, ja: Det er råkult», kom det muntert fra Ariel. «Men det tar litt tid å lage disse maskene. Vi må få skannet ansiktene våre, sendt dem til Haifa og så få Chuck til å bruke 3D-printeren når vi kommer til Haifa. Vi har en skanner her i ubåten. Men jeg vet ikke hvordan en bruker den, og det er jo her vår Chuck kan hjelpe til». «Ja, da er det bare å sette i gang», sa Chuck og kikket ertende bort på Sandra. «Det blir nok litt av en jobb med henne, er jeg redd. En skal ikke gjøre mange feil når en lager et dame-ansikt, før det blir bråk». «Ikke vær så teit, dummen», svarte Sandra snurt. «En dame må da få litt kunstnerisk frihet, ikke sant?». «Etter deg, madam», svarte Chuck høflig mens han viftet elegant med høyre arm. «Det var bedre», mumlet Sandra og tuslet av gårde. Ariel smilte for seg selv. «Ungdom», tenkte han fornøyd. «Er det rart jeg elsker å ha dem rundt meg?».

Kapittel 4

Endelig på land

Chuck hadde effektivt fått skannet ansiktene deres. Han sendte filene til 3D-printeren i Haifa. Det viste seg at maskinen var mulig å fjernstyre fra ubåten. Det hadde vært et svare strev med å få Sandra til å bestemme seg for hvordan hennes nye ansikt skulle se ut. De måtte ha heldekkende hode-masker alle sammen. 3D-printeren kunne til og med lage kunstig hår som var integrert i masken. Ulempen var at de måtte skalle seg før de satte på masken. Sandra holdt fast i det sorte, bølgede håret sitt med begge hendene da hun fikk vite det. *«Er jeg virkelig nødt til å klippe av håret mitt?»*, klynket hun ulykkelig. *«Det blir en liten pris å betale for å unnsnippe Antikrist»*, hadde Chuck kommentert nøkternt. *«Det er riktignok Herren vi setter vår lit til, men jeg tror på bønn og det å arbeide samtidig»*. *«Det er lett for dere å si»*, kom det fornærmet fra Sandra. *«Dere er jo nesten snauklipt allerede»*.

Chuck sukket. Han innså at slaget var tapt. I manualen til 3D-printeren hadde han funnet en løsning på hvordan Sandra kunne beholde håret, som hun tydeligvis var så forelsket i. Dersom dette kunne gjøre livet lettere for henne, måtte han bare trå til. *«Det finnes et annet alternativ, men det vil gi meg en masse ekstra arbeid»*, sa han motvillig. Sandra lyste opp som en sol. *«Er det sant, Chuck?»*, ropte hun ut om hoppet

opp av stolen hun satt i. «*Vil du gjøre det for meg? Åååh, du er en knupp*», utbrøt hun og gav ham en grizzly-klem. «*Du skjønner virkelig hvor viktig slike ting er for unge damer*», lo Ariel. «*Tja, man lærer da litt etter hvert*», svarte Chuck og drog på skuldrene. «*Men det er lettere å forstå kvantefysikk enn å forstå seg på kvinner*», hvisket han til Ariel og håpte at Sandra ikke skulle få det med seg. «*He, he, enig med deg*», hvisket Ariel tilbake. Sandra hadde selvsagt fått med seg alt sammen. Men hun ble ikke sur. Hun var altfor lykkelig over å få beholde håret. «*Det er nok dere som er for enkle til å forstå seg på så kompliserte skapninger som oss*», erklærte Sandra fornøyd. «*Touchè*», kom det i kor fra Ariel og Chuck. Så gikk Chuck for å programmere inn en ny ansiktsmaske til Sandra, og sendte den til 3D-printeren. Det fikk heller være at det tok 5 timer med ekstra arbeid.

Selv om ubåten var komfortabel nok i seg selv, var det en merkelig følelse å være om bord i en. Chuck og Sandra hadde sovet mer enn vanlig. Kanskje det var på grunn av all påkjenningen de nettopp hadde opplevd? «*Dessuten var det litt for mange inntrykk å ta inn over seg på så kort tid*», hadde Chuck uttrykt. De hadde begge to satt av tid til Bibel-lesing og bønn. Ariel hadde fått det med seg, og spurte om han også kunne få ta del i fellesskapet. Han var helt over seg av begeistring over å få ta del i åpenbaringen som Chuck og Sandra hadde fått i Guds Ord. De hadde begge to opplevd at de skulle dele med Ariel det som står i Hebreerbrevet kapittel 10, vers 19-22:

«¹⁹ Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. ²⁰ Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød. ²¹ Og vi har en stor prest over Guds hus. ²² Så la oss da tre fram med sannferdig hjerte i troens fulle visshet, med hjertet rensset fra en ond samvittighet og med legemet badet i rent vann.» (NB88).

Ariel ble veldig rørt da Chuck leste disse versene for ham. «Jeg har hatt et jødisk syn på alt hele livet», forklarte han ivrig. «Det å få innblikk i Det Nye Testamentet gir meg bedre forståelse av det dere kaller Det Gamle Testamentet». «Vi kan nok lære masse av dere jøder også», svarte Chuck. «Det er mye symbolikk, forståelse av høytider og så videre som vi ikke har kunnskap om. Det vil være ekstremt viktig for oss å ha deg med din jødiske bakgrunn med på laget. Jeg tror Antikrist har mange planer som inkluderer en jødisk tankegang. Han vil jo tross alt forsøke å forføre alle jøder, og resten av verden, til å tro på ham». Ariel nikket energisk. «Det er faktisk helt sant», svarte han tankefullt. «Men jeg er usikker på hvordan vi skal klare å få formidlet dette til mine landsmenn når vi må gjemme oss i en bunkers». «Den Hellige Ånd vil hjelpe oss med å finne løsninger», forsikret Sandra. «Jeg er overbevist om at vi vil få svar hvis vi ber om visdom». «Uansett hva som skjer, skal vi ikke gi opp. Vi skal kjempe mot ondskapen, selv om den er stor», svarte Chuck stille. «Det er riktig innstilling, unge mann», utbrøt Ariel og reiste seg. Et varsel fra kommandorommet hadde kommet opp på en skjerm. De var snart fremme.

Ubåten kjørte inn gjennom en undervannspassasje i et fjell rett ved havet. Tunnelen gikk dypt inn i fjellet, og endte opp i en gigantisk hall. Basens plassering var hemmeligstemplett, og skulle være sikret mot de fleste typer angrep. Og da de kunne gå ut av ubåten, kunne hverken Chuck eller Sandra fort nok få fast grunn under føttene. «*Akk, ja, landkrabber*», humret Ariel. «*Tusen takk for turen*», vinket Chuck og Sandra til mannskapet før de gikk fra kaien. «*Det har vært en glede*», svarte mannskapet høflig tilbake. «*Og tusen takk til deg, herr Liebermann*», utbrøt Chuck og Sandra i tur og orden. «*Det har vært meg en ære*», svarte Ariel fornøyd. «*Dere ungdommer får meg til å føle meg ung igjen. Og takk til Den Allmektige for beskyttelse så langt*». «*Amen*», kom det lykkelig fra Chuck. Det var et par hundre meter å gå før de kom til ubåtbasens kommandorom. «*Det er gigantisk stort*», hvisket Chuck til Sandra. Hun nikket til svar, tydelig imponert over alt hun så rundt seg. «*La oss feire at vi har kommet frem*», utbrøt Ariel mens han hilste på sjefen på basen. Han het Eric Neumann, og var Ariel Liebermanns underordnede. Chuck og Sandra hilste høflig på ham. Neumann kikket meget nysgjerrig på Chuck. «*Så det er du som har skremt vannet av hele basen her med videoene dine fra en viss Kurt Wagner og klonene hans?*», undret han seg (*se bok 2 A.R.M Rapture Gap*). «*Det er nok meg, Sir*», svarte Chuck så muntert han klarte. Neumann kikket spørrende på Ariel og pekte diskret på Chuck. Ariel nikket bekræftende tilbake. «*Jeg vil gjerne at du hjelper meg så fort som mulig med de nye filene du sendte Mr. Liebermann. De filene fra Lilly Brown,*

som du sendte nettopp? (se bok 2 A.R.M Rapture Gap). Det er noe svært foruroligende der som jeg trenger din skarpe hjerne til. Er det i orden?». «Så sant jeg kan, vil jeg gjerne gjøre alt som står i min makt for å hjelpe dere i IDF», svarte Chuck høflig tilbake. Neumann nikket fornøyd, og nærmest drog Chuck med seg mot et medierom.

Sandra kikket etter dem mens Chuck og Neumann strenet bortover gulvet. «Jeg har et par ting du kanskje kunne være interessert i», begynte Ariel med et smil om munnen. «Det skulle vel ikke være en kaffe latte, vel?», kom det forsiktig fra Sandra mens hun rødmet voldsomt. «He, he, jo, jeg har nok fått det med deg at du har savnet kaffe latte», lo Ariel vennlig. «La oss begynne med latten. Så skal du få møte min yngste datter Keren. Jeg fikk det for meg at du kunne trenge en venninne midt oppi alt kaoset rundt deg. Hun er 16 år, og er veldig spent på å få møte deg så fort som mulig». Nå ble det nesten for mye for Sandra. Tårene begynte å trille ned kinnene av bare lykke over å være på bakkenivå igjen. Vel, under bakken var vel kanskje en riktigere betegnelse. Og tenk at Ariel hadde turt å ta med sin egen datter for hennes skyld. «Tusen, tusen takk, Sir», snufset Sandra lykkelig. Nå var hun bare spent på om hun ville klare å holde lykketårene tilbake.

Kapittel 5

En allsidig Chuck

Sandra holdt hardt på den store koppen med kaffe latte. Hun var veldig nervøs for å at Keren skulle bli skuffet når hun fikk se henne. «*Ser jeg veldig anspent ut nå, tro?*», tenkte hun nervøst med seg selv. Men Ariel skjønnte et og annet om tenåringsjenter. Uttrykket Sandra hadde i ansiktet kjente han godt igjen fra sine egne døtre. Han så mildt på Sandra og sa. «*Hun er nok like spent på å treffe deg som du er på å treffe henne. Bare slapp av og vær deg selv. Kanskje dere kan bli venner etter hvert?*». «*Jeg håper ikke at du har tatt for stor risiko med å bringe Keren hit, Sir*», hvisket Sandra urolig. Men Ariel bare lo. «*Hun ble ikke akkurat «vennlighetsinn*» mot meg da jeg forsøkte å hindre henne i å bli med. Litt som en tornado av vrede, hvis du skjønner?», smilte han tilbake. «*Hun påstod at du måtte føle deg ensom blant bare mannfolk. Kan hun ikke ha rett i det?*», blunket han. «*Jo*», svarte Sandra stille. Hun følte seg faktisk veldig ensom uten en venninne. Chuck var jo en kanongod venn. Noen ganger ønsket hun at Chuck skulle være noe mer enn en venn, også. Men akkurat nå manglet det noen i livet hennes som hun kunne være 100% seg selv med. På venninne-vis. «*Nå får jeg bare enda mer prestasjonsangst. Godt jobbet, frøken Sandra*», tenkte hun fortvilet.

Men det var alt hun rakk å tenke før Keren hadde kastet seg rundt halsen hennes. «*Velkommen, Sandra*», utbrøt hun tillitsfullt. «*Tusen takk. Det er litt av en far du har*», svarte Sandra takknemlig tilbake. «*Ja, han er min yndlingspappa*», smilte hun og blunket lurt til faren. «*Jeg lar dere ungdommer snakke litt uten oss mannfolk*», lo han tilbake. «*Det er et par ting som jeg må få ordnet med umiddelbart*». «*OK, lykke til, paps*», svarte Keren, og drog Sandra med seg inn i messen. «*Nå trenger jeg noe godt og altfor søtt*», smilte hun til Sandra. «*Vi du også ha? Jeg spanderer*». «*Ja takk, hva som helst med mye sukker i*», stønnet Sandra lykkelig, og fulgte etter Keren.

Chuck hadde sin fulle hyre med å systematisere alt han hadde funnet ut om arbeidet til Lilly. Neumann hadde ikke hatt tid til å gjøre så mye med all informasjonen Chuck hadde gitt Ariel. Og Ariel hadde heller ikke en god nok oversikt. Så derfor måtte Chuck hjelpe dem med å få tak i det viktigste. Men selv ikke Chuck hadde fått tid til å se på de siste filene han hadde «lånt» hos Lilly, kort tid før de måtte flykte fra bunkersen i London. Derfor spurte Neumann om de kunne gå gjennom de siste filene først. Det var der han hadde funnet «veldig syk informasjon». Chuck fulgte spent med mens Neumann snakket: «*Før jeg begynner, Chuck, vil jeg bare si at jeg er stolt over å sitte her med sønnen til selveste Sam Baker. Han er en legende innen IDF, med en kunnskap som selv ikke Mossad kunne matche ham med. Jeg regner med at Ariel har fortalt deg om hvor mange ganger han har reddet*

Israel ut av store farer ved sin profetiske kunnskap?». Chuck nikket forlegent. Så fortsatte Neumann med alvorlig røst: «Det ser ut til at din stemor Lilly har hatt et, skal vi si, spesielt samarbeid med Russland i det siste», begynte han urolig. «Det du får høre nå er triple above top secret, hvis det hadde eksistert et slikt begrep». «Jeg lover på mitt liv at jeg ikke skal bryte taushetsplikten», svarte Chuck forsiktig. «He, he, det har du allerede bevist flere ganger, unge mann. Det er ikke det som bekymrer meg», humret Neumann. Han hadde blitt litt muntre i stemmen. Dessuten var han spent på å bli bedre kjent med denne beskjedne Chuck. Hvem kunne tro at en så ung mann skulle ha slike utmerkede egenskaper? Så fortsatte han: «Lilly Brown, Maxim Hassan og Peter Vinci har lovet Russland hevn over Israel over det Russland mener et nedrig angrep på basene deres i Syria og Jordan. Men det var ikke det som skjedde. De russiske styrkene rømte «hals over hode» av helt andre årsaker. Vi har snappet opp vilt paniske beskjeder fra de russiske basene, som beskriver at kjempehender fra himmelen nærmest dyttet dem foran seg helt opp til Kirkuk i den nord-østlige delen av Irak. Alt vi så var brente ammunisjonslagre og tomme leire. Men nå vil de altså ta hevn for noe vi ikke har gjort. Og som om ikke dette er nok, så påstår Ariel at Maxim Hassan er Antikrist, og at pave Petrus Romanus den første, alias Peter Vinci, er den falske profet. (Petrus den første ble brukt som en hån mot den første Petrus Romanus, se bok 2: Rapture gap). Jeg har også sett videoen hvor du profeterer for Ariel om trusler mot ham, den umulige kunnskapen du har om interne forhold i IDF. Pluss at alt, sånn

som i alt, av det du profeterte stemte. Du er jo så ung, og likevel har du visdommen til en på 2000 år. Jeg er offisielt totalt forvirret». Neumann travet rundt og rundt i ring på kontoret, tydeligvis dypt forvirret og fortvilet. Chuck bad en rask bønn om visdom for hvordan han skulle ordlegge seg.

«*Hvor vil du at jeg skal begynne, Sir?*», spurte Chuck forsiktig. Han opplevde at det var den riktige måten å begynne på. «*Jeg vet ikke*», mumlet Neumann oppgitt, og gikk bort til et kjøleskap. Der fant han frem to flasker med glass-cola. «*Min favoritt*», sa han med et trett smil, og gav en flaske til Chuck. Chucks øyne glødet av lykke da han tok imot flasken. «*Din favoritt, også?*», kom det undrende fra Neumann da han så hvor takknemlig Chuck ble. «*Jah. Det kan du trygt si, Sir*», svarte Chuck og tømte flasken på et blunk. Neumann måtte smile. Så gikk han plutselig mot døren med et alvorlig blikk. «*Du må være utsultet og tørst*», utbrøt han litt skamfull. «*Tilgi meg, jeg skal hente litt mat. Du kan ha burger, ikke sant?*». «*Åååh, det hadde vært fantastisk, Sir*», svarte Chuck så beskjedent han klarte. Neumann nikket, og ropte på en av soldatene nærmest kontoret. Og på bare 3 minutter satt de og spiste hver sin store burger. Han hadde også funnet frem to nye flasker til Chuck. «*Tusen takk for din store gjestfrihet, Sir*», sa Chuck mens han forsøkte spise langsomt. Det er ikke lett når en er kjempesulten. «*Bare hyggelig*», svarte Neumann. «*Det ser ut som om han var minst like sulten som meg*», tenkte Chuck. «*Kan jeg få stille deg noen spørsmål, Chuck?*», sa Neumann da de var ferdige med å spise. Hans

nysgjerrighet var nå på bristepunktet. «*Med glede, Sir*», svarte Chuck høflig. Neumann klødde seg i hodet. Han hadde minst tusen spørsmål, men hvilket var viktigst å begynne med? Det endte opp med at nysgjerrigheten hans overvant fornuften. Han hadde bestemt seg for det spørsmålet han egentlig ville ha svar på aller først: «*Er du en ekte profet?*», brast det ut av ham. Chuck vred på seg. «*Ikke slik som du tror, Sir*», begynte han spakt. «*Jeg er veldig redd for å tråkke på såre tær i denne settingen. Kan jeg derfor spørre deg om det er noen her på basen som tror at «Messias», alias Maxim Hassan, er jødenees ekte Messias, Sir?*». «*Himmel, nei. Det er stort sett sekulære folk som jobber her. Få tror på noen gud. Har ikke Ariel rukket å fortelle deg det?*», kom det forundret fra Neumann. Chuck ristet forsiktig på hodet. Neumann smilte mot Chuck. Han likte denne unge mannens forsiktige fremtreden. Altfor mange kristne hadde hamret det jødiske folk nådeløst i hodet med Bibelen sin. Chuck tok mot til seg: «*Som du sikkert vet, Sir, er jeg en kristen. Min far Sam hadde forutsett alt som skulle skje ved å få åpenbart fra Den Hellige Ånd ut ifra både Det gamle- og Det Nye testamentet. Altså det vi kaller Bibelen. Det vi kaller Det Gamle Testamentet er det dere kaller Tanakh og Tora¹⁷. Og som du vet, Sir, finnes det ingen logisk forklaring på at hverken jeg eller min stefar skulle få vite det som var umulig for mennesker å finne ut av på egenhånd*». Neumann nikket motvillig. Han hadde ingen argumenter som kunne motsi det Chuck sa. Og han hadde kjent Sam personlig, og visste at det var en annerledes ånd i ham. Det var overveldende beviser

på at Chuck fortalte sannheten. Og det skremte vettet av Neumann akkurat nå. Og når han så den troskyldige, unge mannen sitte fremfor seg, ble han helt satt ut av spill. Svetten begynte å renne ned fra pannen til Neumann. Han løste øverste knapp i militærskjorten for å få litt luft. Plutselig hørte Chuck en stille stemme han kjente godt igjen: «*Hent frem nettbrettet ditt Chuck. Der skal du lese versene i Åp 11:3-12, slik du gjorde for Ariel*». «*Jeg føler meg visst dårlig*», kom det spakt fra Neumann. «*Hva tror du kommer til å skje videre, Chuck? Dersom du har en profetisk ånd i deg, hva blir neste katastrofe?*». Chuck fant frem nettbrettet sitt. «*Jeg skal lese noe for deg fra Johannes Åpenbaring. Når dette kommer til å skje, og det vil skje snart, vil du vite, Sir, at det ikke er noe spesielt ved meg, men ved Guds Ord. Følgende står i Åp 11:3-12...*». Så leste Chuck versene for en svært preget Neumann. Så bad han en stille bønn: «*Herre, jeg ber om at alle hinder for at menneskene på denne basen skal bli frelst må bli tatt vekk i Jesu navn*».

Plutselig kom Ariel løpende inn på kontoret. «*Springvann i Jerusalem kommer ut som blod fra kranene*¹⁸», ropte han. «*Kom å se på militærkanalen*». Neumann begynte å skjelve av redsel, og han kikket på Chuck med et vilt blick. Med skjelvende hånd pekte frem og tilbake på Chuck og nettbrettet hans. «*Du..du..du.... Nei, Guds Ord hadde rett*», hvisket han med panikk i stemmen. Så sjanglet han opp av stolen og vaklet seg av gårde mot TV-skjermen ute i hallen. Der vistes bilder fra en militær-kontrollert TV-stasjon.

På skjermen så de bilder av fortvilede folk som så på at vannet fra springen hadde blitt gjort om til blod. Skrekkslagne innså de at det snart ville bli stor mangel på drikkevann. Antikrist hadde fortsatt klart å hindre at dette kom ut i større media. Men nå begynte det å versere så mange delte videolinker på ulike medier som Antikrist ennå ikke kunne blokkere; Private mobiltelefoner og annen håndholdt elektronikk med kamera og trådløst nettverk.

Neumann sank ned på kne i avmakt. *«Den falske messiasen som vi har sett på TV er garantert ikke Yeshua»*, hvasket han mens tårene rant. *«Yeshua ble født for 2000 år siden. Vi har tatt feil. Jeg har tatt feil. Tilgi meg, Yeshua»*. De andre soldatene på basen så med forferdelse på TV-skjermen og på sjefen deres, Eric Neumann. *«Hører dere?»*, brølte Neumann av full hals. *«Det er Antikrist som nettopp har kommet til Jerusalem, og ikke Messias. Vår Messias er Yeshua fra Nasaret. Han er vår frelser»*. Så ropte han at alle ansatte skulle møte opp sporenstreks midt i den store hallen. Alle soldatene og underoffiserene kastet alt de hadde i hendene og løp for å få med seg hva som skjedde. Så gav Neuman ordet til Ariel, som vitnet om at han hadde blitt frelst fordi han hadde sett Yeshua i et syn. Han fortalte hele historien sin, og om hvordan Sam Baker (Chucks stefar) hadde vært den som hadde hjulpet han på veien mot troen. Både Ariel og Neumann fortalte alle på basen om hvordan Chuck og Sandra hadde klart å gi IDF den verdifulle informasjonen om Antikrist, den falske profet og om Lilly Brown (stemoren til Chuck). Alle de fremmøtte stod rystet mens de forsøkte å ta

inn over seg det de nå hørte. Og da Neumann vitnet om hva Chuck hadde forutsagt sekunder før det faktisk skjedde, mistet de fleste av dem kraften i beina sine. De sank ned på gulvet mens de gråt av full hals. «*Yeshua, tilgi meg*», ropte den ene etter den andre. Høye klagerop gav gjenklang i den store hallen.

Enda en gang ble Chuck og Sandra vitne til en sterk hendelse: At mennesker vender seg om av hele sitt hjerte til Jesus. Sorgen var så stor for jødene på ubåtbasen at de ikke klarte å stå på beina i over en time. De sørget heftig over at de hadde tatt feil av sin Frelser, Yeshua, når han hadde gjestet Israel for 2000 år siden. Akkurat nå ble det (som da Ariel og hans familie ble frelst) oppfylt en profeti. Det gikk opp for Chuck da Ånden minnet ham om det som står i Sak 12:10: «*Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens Ånd, og da skal de skue opp til meg som de har gjennomstunget. Og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham slik som en klager over sin førstefødte.*». (NB88)

Sandra og Chuck drog seg bort fra mengden i frykt for å være til sjenanse for de andre. Ariel og Keren hadde sin fulle hyre med å trøste alle de fortvilte soldatene. De vinket på Chuck og Sandra, og bad dem om å lese oppmuntrende ord Fra Bibelen. «*Jeg skjønner dem så godt*», hvisket Ariel stille til dem. «*De må få sørge seg ferdig. Jeg har nettopp vært der de er nå for kot tid siden. Men det er grunn for å feire, også. Dere har kommet lengre på veien med Herren enn meg. Vær så snill, fortell et vitnesbyrd for dem. Les oppmuntrende ord fra Skriften. Så skal*

jeg forsøke å snakke med dem imens». Chuck og Sandra kikket på hverandre. Dette var enda tøffere enn med Liebermann familien. Men de fulgte oppfordringen fra Ariel. Og da han hadde fått klart å samle alle rundt dem, begynte Chuck å lese fra Sak 12:10. Da han var ferdig med å lese, gikk det opp et lys for de som hadde hørt på. Måpende kikket de på hverandre. *«Ja, dere tenker riktig»,* begynte Chuck forsiktig. *«Dere har akkurat vært vitne til selv å ha oppfylt denne profetien».* *«Hvor lenge skal vi sørge, står det noe om det?»*, kom det oppriktig fra en ung soldat. *«Jeg holder på å gå i stykker på innsiden».* Mer enn 50 andre kom med samme hjertesukk. Chuck tenkte på noe stefaren Sam alltid hadde mast om: Og det var kong David, som alltid valgte å styrke seg i Herren sin Gud. Så han hevet røsten for å lese det verset Sam ofte siterte fra. *«Deres far David valgte å styrke seg i Herren sin Gud»,* forklarte Chuck frimodig. Vi leser fra 1 Sam 30:6: *«Og selv kom David i stor nød, for folket sa at de ville steine ham, så harme og sorgfulle var de alle sammen for sine sønners og sine døtres skyld. Men David søkte styrke hos Herren sin Gud.»* (NB88).

Soldatene begynte å nikke anerkjennende. Dette gav faktisk litt mening. Men det var fortsatt mange som hilstet høylytt av sorg over at de hadde tatt feil om Jesus Kristus som jødernes Messias. Så derfor fortsatte Chuck å lese Salme 103 for dem: *«¹ Av David. Min sjel, lov Herren, og alt som i meg er, love hans hellige navn! ² Min sjel, lov Herren, og glem ikke alle hans velgjerninger! ³ Han som forlater all din misgjerning, som leger alle dine sykdommer. ⁴ Han som forløser ditt liv fra graven,*

som kroner deg med miskunnhet og barmhjertighet. ⁵ Han som metter
 din sjel med det som godt er, så du blir ung igjen likesom ørnen.
⁶ Herren handler rettferdig, han gir rett til alle undertrykte. ⁷ Han
 kunngjorde sine veier for Moses, sine gjerninger for Israels barn.
⁸ Herren er barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunnhet.
⁹ Han går ikke alltid i rette, og gjemmer ikke på vrede for evig. ¹⁰ Han
 gjør ikke med oss etter våre synder, og gjengjelder oss ikke etter våre
 misgjerninger. ¹¹ For så høy som himmelen er over jorden, er hans
 miskunnhet mektig over dem som frykter ham. ¹² Så langt som øst er fra
 vest, lar han våre misgjerninger være langt fra oss. ¹³ Som en far
 forbarmer seg over sine barn, forbarmer Herren seg over dem som
 frykter ham. ¹⁴ For han vet hvordan vi er skapt, han kommer i hu at vi
 er støv. ¹⁵ Menneskets dager er som gresset, som blomsten på marken,
 slik blomstrer han. ¹⁶ Når vinden farer over ham, er han ikke mer, og
 hans sted kjenner ham ikke lenger. ¹⁷ Men Herrens miskunnhet er fra
 evighet til evighet over dem som frykter ham, og hans rettferdighet når
 til barnebarn, ¹⁸ for dem som holder hans pakt og dem som husker hans
 bud, så de gjør etter dem. ¹⁹ Herren har reist sin trone i himmelen, hans
 kongerike hersker over alt. ²⁰ Lov Herren, dere hans engler, dere
 veldige i makt som fullbyrder hans ord, idet dere lyder hans ords røst!
²¹ Lov Herren, alle hans hærskarer, dere hans tjenere som gjør det han
 vil! ²² Lov Herren, alle hans gjerninger, på alle steder hvor han
 hersker! Min sjel, lov Herren!». (NB88).

Nå begynte flere å klappe i begeistring over denne salmen. Chuck fortsatte med å sitere fra Jes 61:10: *«Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg – lik brudgommen, som setter på seg en lue prektig som prestens, og lik bruden, som pryder seg med sine smykker.»* (NB88). Til slutt ble Chuck minnet om å lese en kjent salme om Messias og hans lidelse: Salme 22. Da han hadde lest den, ble det stille en kort stund. De hadde fått åpenbart innholdet i det som Chuck hadde lest for dem. Nå begynte soldatene å juble fordi de hadde begynt å forstå Skriftene. De hadde fått et anker-feste i deres egne profetiske skrifter som viste at Jesus måtte være deres Messias. Sorgen begynte å gå over i glede for alle i hallen. Men som soldater var de trent til å måtte utføre pliktene sine. Så de gikk hver til sitt mens de ivrig diskuterte med hverandre om det de akkurat hadde begynt å forstå. Ennå var de lamslått over hva de hadde fått åpenbart. Chuck vendte seg til Ariel, som mildt forsøkte å få de gladeste soldatene til å ta opp igjen arbeidet. *«Jeg har funnet en fil på fars server som er laget for å hjelpe messianske jøder i sine studier av Ordet»*, forklarte han. Ariel lyste opp i et bredt smil. *«Flott»*, svarte han takknemlig. *«Heretter tror jeg du skal få ansvaret for undervisningen av disse soldatene. Det kan like godt gjøres via krypterte linjer. Vi kan ikke bli her stort lengre på grunn av at basen er i ferd med å legges ned. Den er ikke atomvåpen-sikker. Dessuten har jeg alt utsatt medsoldatene mine for stor risiko bare ved å være her. Jeg er jo liksom etterlyst for landsforræderi. Jeg vet, jeg vet.*

Det er ikke like alvorlig som med deg, din farlige, globalt etterlyste «terrorist», eller hva?». Han blunket lurt til Chuck. Sandra og Keren fniste lavt. Chuck gikk bort og hilste høflig på Keren. «Flott», sukket Chuck og smilte svakt mot Sandra. «Du har vist henne bildet av meg på «etterlysnings-plakaten», med tannregulering og full pakke, hæ?». Sandra satt opp en uskyldig mine, mens Keren knakk sammen av latter bak henne. «Jeg ville da aldri gjøre noe så ondskapsfullt», fikk kun presset fram før hun sprutet ut i latter. «Herlig», mumlet Chuck for seg selv. «Jeg er visst ganske allsidig: En etterlyst terrorist som har hatt tannregulering, en nerd og en Bibel-lærer? Selv far ville ha blitt sjokkert, det er jeg sikker på».

Kapittel 6

Kald beregning

*

(Les gjerne vedlegg 3 og 4 før du leser dette kapittelet)

*

Antikrist, den falske profet, Asael og Lilly hadde rimelig god kontroll på arbeidet sitt. De hadde oppnådd så mye på kort tid. Antikrist hadde allerede i samarbeid med israelske myndigheter begynt å fylle igjen tempelplassen¹⁹ til et platå i høyde med Klippemoskeen. På denne måten oppnådde han at det oppstod minimalt med uenigheter mellom jøder og muslimer. Begge parter fikk sine helligdommer, og det viste seg å bli en akseptabel løsning. Knesset hadde fått opprettet en midlertidig kongeresidens for «Messias» rett ved Davids grav i Jerusalem²⁰. Militæret fortalte i alle medier at de permanent ville vedlikeholde en streng kontroll rundt Jerusalems bygrenser. Enorme folkemengder fra hele verden ønsket å få se «Messias», så det måtte være streng regulering på antall folk som fikk slippe inn per dag, sikkerhetsklarering, innkvartering og så videre. Gigantiske summer med finanser kom inn fra FN og fra Festningenes Allianse for å dekke de store utgiftene som medfulgte. Antikrist, den falske profet og Asael hadde hatt tusenvis av år til å samle inn skatter og verdisaker til akkurat

denne hendelsen. Men et av de største problemene Antikrist hadde akkurat nå, var å få sendt inn nok drikkevann til Jerusalem. Det samme var problemet over hele verden, men det brydde ikke noen av dem seg det minste om. Det var heller hysterisk morsomt, som Antikrist kalte det. Men den falske treenigheten, alias Satan, Antikrist og den falske profet, var ikke rådville. Lucifer hadde kommet på et genialt konsept: Maxim skulle konfiskere alle oljeanlegg i hele midt Østen. Det hadde uansett blitt bygd nok anlegg rundt om i verden som kunne levere gratis strøm ved å benytte seg av fusjonskraft²¹. Dette var en gave fra Asael, og var en del av budskapet fra Pleiadene som hadde blitt sendt til jorden i første omgang (se bok 1, A.R.M Bortrykkelsen). Energi til strømproduksjon var derfor ikke lenger et problem, iallfall enn så lenge. Hva skulle da Antikrist med alle oljeanleggene? Tanken var at siden de to vitnene i Åp 11:6 ofte ville gjøre vannene om til blod, kunne vannet produseres på molekylært nivå. Når fossilt brensel brenner med oksygen, dannes CO₂ og vann. Elementær kjemi. Dessuten ville all varmen fra denne prosessen brukes til å produsere enda mer elektrisitet. Lucifer fryktet at el-nettet over hele verden ville bryte sammen når mennesker over alt ville koke vannet som var blitt til blod. Ved å gjøre dette, kunne vannet enkelt destilleres til drikkbart vann. Håpet var alle de samlede ressursene fra forbrenning av olje og gass, pluss produksjon av strøm fra spill-varme fra forbrenningen, ville klare å gi nok drikkevann til verdens mennesker. Men det var slett ikke sikkert at dette ville holde. Enn så lenge hadde Antikrist avsaltningsanlegg rund om i verden som

kunne lage drikkevann. Men det visste alle i «den uhellige treenighet» ikke ville vare lenge. Allerede under den første av tre straffedommer, de 7 seglene, ville 1/3 av havet bli omgjort til blod (den andre basun, Åp 8:8). Dessuten ville det bare bli enda verre når alle hav og alle vannkilder skal bli til blod (den siste av de tre separate straffedommer på 7 deler: Skål 2 og 3 i Åp 16:3-4). Men gjorde Antikrist dette for å hjelpe menneskeheten? Nei. Selvsagt ikke. Det var bare for å kunne ha noen å regjere over. «*Døde folk tilber meg ikke*», var et ordtak han ofte gjentok.

Den falske profet var opptatt med å lede den katolske kirke mot sin egen undergang. Det var nå blitt mer populært å være katolikk enn noen gang. Likevel slet mange katolikker fortsatt tungt med at det fantes aliens og at «Messias» skulle være en alien fra Pleiadene. Eller at han skulle være sønn av Festningenes Gud²². Men de visste også at den katolske kirke lenge har åpnet for muligheten for at det finnes liv på andre planeter²³⁻²⁸. Teologien hadde vært på plass, og kunne forklare intelligent liv på andre planeter. Og med pave Petrus Romanus den førstes behagelige løgner, slo de fleste seg til ro med det enorme bedraget. Pyramiden på Petersplassen hadde blitt bygget ferdig på rekordfart. Asael og pave Petrus arbeidet mye sammen for å gi et inntrykk av at Festningenes Gud var en «katolsk» gud.

Lilly var opptatt med å spy ut forførende løgner som leder fro NAI, New Artificial Intelligence (se bok 1 A.R.M Bortrykkelsen). Dessuten jobbet hun intenst med å sende falske beskjeder fra Pleiadene til Jorden. Det

kom stadig falske beskjeder fra NAI om at letemannskapet fra Pleiadene nærmet seg stedet hvor verdens millioner av bortførte nå befant seg (se bok 2 A.R.M Rapture Gap). På denne måten klarte hun å holde håpet oppe hos menneskeheten akkurat nok til at de ikke «kollapset» av savn. Dessuten hadde Antikrist og hans lojale tjenere klart å holde en stor hemmelighet for verden: Under oppfyllelsen av Salme 83 (se bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap) hadde alle med ikke-jødisk bakgrunn flyktet fra Øst-Jerusalem. De hadde sett store, truende hender fra himmelen. I panikk hadde de flyktet til Juda og Samaria (kalt Vestbredden). Både her og på Gazastripen hadde alle militærfraksjoner blitt tilintetgjort på overnaturlig måte. Israel hadde derfor fred også i disse tidligere så urolige områdene. Genistreken til Antikrist hadde vært å skjule dette for alle større medier. Det siste han trengte var enda mer uro rundt Jerusalem. Jødene hadde vist storsinn mot de ulike arabiske fraksjonene etter hendelsen. Det var ingen fare for krig lengre. Nå lå forholdene til rette for å bruke Jerusalem og tempelet der til en massiv forførelse av den jødiske nasjonen og resten av verden. Ellers var Lucifer, Antikrist, Peter, Asael og Lilly fornøyd med tingenes tilstand. Det var større lidelser rundt om i verden enn noen gang i historien. Alt de gjorde, var «kald» beregning. Det var Gud som straffet verden, det visste de utmerket. Men de skulle jammen nyte det i fulle drag. Dessuten skulle de også selv utføre enorme mengder ondskap på menneskehetens bekostning. *«Det beste er at det verste så vidt har begynt»*, hånlo Antikrist. *«Vi vil ikke rammes av Guds straffedom slik menneskene gjør»*.

Vår mester Lucifer kan ennå klare å få Guds Ord til å slå feil». Men dette var selvsagt en løgn. Og Lilly begynte å svette med tanken på at hun fortsatt var et menneske, om enn litt mindre enn før. Dyrets merke hadde gjort henne forherdet mot Gud. Men hun kunne fortsatt lide, slik som taper-menneskene kunne. Sakte, men sikkert begynte en stigende panikk for Den Allmektiges straffedom over jorden å melde seg i hennes formørkede sinn.

Kapittel 7

Mot Jerusalem

Etter et par dager på ubåt-basen, måtte de begynne reisen mot Jerusalem. Sandra hadde hatt det helt fantastisk sammen med Keren. De hadde allerede blitt godt kjent med hverandre. Det viste seg at Keren også måtte få laget seg en ansiktsmaske, slik som Chuck, Ariel og Sandra. Med seg skulle de ha fem av de mest betrodde soldatene Ariel noensinne hadde kjent. Det var de samme soldatene som hadde vært med på å redde Sandra og Chuck fra Lillys klør i London.

Keren hadde også nektet vilt å klippe håret sitt, akkurat som Sandra på ubåten. Chuck arbeidet hardt for å rekke å få laget alle maskene ferdig i tide. Men han hadde rukket det med god margin før de måtte reise fra basen. De brukte flere timer på å sette maskene på seg, venne seg til å ha dem på og på å gjøre seg kjent med hvordan de skulle vedlikeholdes. *«Vedlikehold er det samme som at jentene skal bruke «sminke-funksjonen» i maskene»,* hvisket Ariel til Chuck, som slet med å ikke sprute ut i latter. Men jentene brydde seg ikke det minste om det de barbariske mannfolkene klarte å lure av seg. De hadde det kanon-gøy med å sminke seg i alle slags stiler og moter. Siden øynene var som støpt inn i masken, kunne de også få funksjoner med all salgs eye-liner og så videre.

Det var noe merkelig å se seg selv i et speil med et helt nytt ansikt. Chuck syntes det hele var ganske motbydelig. Men all den råkule teknologien gjorde det hele mulig å holde ut. Dessuten hadde Ariel kommet med hvert sitt lille apparat som skulle festes under masken direkte over strupehodet. Noen små elektroder stimulerte muskler rundt stemmebåndene deres, slik at de fikk litt annerledes stemme.

Alle fire (pluss de fem soldatene) hadde fått utlevert falske pass som bekreftet deres nye «identitet». De var nå blitt soldater av lavere rang alle sammen. Dessuten måtte de pugge ganske mange fakta om sin nye identitet: Hvor de var født, familiemedlemmer, alder, militær grad og utplassering og så videre. Sandra, Chuck og Keren hadde plutselig blitt 22, 23 og 21 år gamle.

(Vi vet ikke når disse straffedommene kommer, eller hvor lang tid det er mellom dem. Alle de 7 straffedommene, som er delt opp i 3 «seksjoner», nevnes samtidig for å se direkte hva Bibelen selv sier. Derfor prioriteres det direkte sitering fra Johannes Åpenbaring fra de tre separate straffedommene: De 7 segl (Åp kap 6:1-17 og 8:1), De 7 trompeter (Åp 8:7-9:1-21 og Åp 11:15-19), De 7 vredessskåler (Åp 16:1-21) med for å vise sammenhengen).

Mens de gjorde seg klare, så de på en storskjerm om at de første av Guds straffedommer i Johannes Åpenbaring hadde begynt å ramme verden. Fryktelige scener ble filmet over hele verden og lagt delt på private fora. Alle fire kjente på en stor sorg over alt det verden nå måtte tåle av Guds dom. Men de visste at de 7 seglene bare var den første av 3 straffedommer på 7 deler, altså 21 til sammen. De trøstet seg med at det ville være 144 000 unge, jødiske menn som ikke skulle kunne rammes

av noen av Guds straffedommer, eller av Antikrist. Siden de 144 000 beskrives i Åp 14:1, når Jesus andre komme har skjedd, kan ingen av dem ha dødd under den store trengsel. Videre beskrives de 144 000 i Åp 7:3-8 og Åp 14:1-5. Der står det beskrevet at det er 12 000 fra hver av Israels 12 stammer, og at de er som jomfruer.

De 7 segl:

«¹ Og jeg så at Lammet åpnet det første av de sju seglene, og jeg hørte et av de fire livsvesener si som med tordenrøst: Kom! ² Og jeg så – og se: En hvit hest, og han som satt på den, hadde en bue, og det ble gitt ham en krone, og han dro ut med seier og for å seire. ³ Da Lammet åpnet det andre seglet, hørte jeg det andre livsvesen si: Kom! ⁴ Og en annen hest dro ut, som var rød. Han som satt på den, ble det gitt å ta freden bort fra jorden, så de skulle slakte hverandre. Og det ble gitt ham et stort sverd. ⁵ Da Lammet åpnet det tredje seglet, hørte jeg det tredje livsvesen si: Kom! Og jeg så – og se: En svart hest, og han som satt på den, hadde en vekt i hånden. ⁶ Og jeg hørte likesom en røst midt iblant de fire livsvesener, og den sa: Et mål hvete for en denar, og tre mål bygg for en denar. Men oljen og vinen skal du ikke skade. ⁷ Da Lammet åpnet det fjerde seglet, hørte jeg røsten av det fjerde livsvesen, som sa: Kom! ⁸ Da så jeg – og se: En gulblek hest. Han som satt på den, hans navn var Døden, og dødsriket fulgte med ham. Og det ble gitt dem makt over fjerdedelen av jorden, til å drepe med sverd og med hungersnød og med pest, og ved villdyrene på jorden. ⁹ Og da Lammet

åpnet det femte seglet, så jeg under alteret deres sjeler som var blitt slått i hjel for Guds ords skyld og på grunn av det vitnesbyrd som de hadde. ¹⁰ De ropte med høy røst og sa: Herre, du hellige og sannferdige! Hvor lenge skal det vare før du holder dom og hevner vårt blod på dem som bor på jorden? ¹¹ Og det ble gitt hver av dem en lang, hvit kappe. Og det ble sagt til dem at de skulle slå seg til tåls ennå en liten stund, inntil tallet på deres medtjenere og brødre var fullt, de som skulle bli slått i hjel likesom de selv. ¹² Og jeg så da Lammet åpnet det sjette seglet – og se: Det ble et stort jordskjelv, og solen ble svart som en sekk av hår, og hele månen ble som blod. ¹³ Og himmelens stjerner falt ned på jorden, som et fikentre kaster ned sine umodne fiken når det ristes av sterk vind. ¹⁴ Og himmelen vek bort, likesom en bokrull som rulles sammen. Og hvert fjell og hver øy ble flyttet fra sitt sted. ¹⁵ Kongene på jorden og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver trell og hver fri mann, gjemte seg i hulene og mellom berghamrene. ¹⁶ Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. ¹⁷ For deres store vredesdag er kommet, og hvem kan da bli stående?». Åp 6:1-17, NB88.

«Da Lammet åpnet det sjuende seglet, ble det stillhet i himmelen omkring en halv time.» Åp 8:1 (NB88).

Sandra og Keren gispet av forskrekkelse over det som ble vist på videoene. Begge begynte å hulke så lavt de bare kunne. De måtte ikke demoralisere noen andre. Chuck og Ariel stod alvorlig å så på det som ble vist. *«Og dette er bare de første få seglene av de 7 som skal ramme jorden»*, mumlet han bekymret. *«Du kjenner Bibelen bedre enn meg, Chuck. Var det slik at de syv skålene skal gjelde en fjerdedel av jorden, de 7 basunene en tredjedel av jorden og de 7 vredesskålene hele jorden²⁹?»*. *«Du husker helt riktig, Sir»*, svarte Chuck stille. *«Når de syv seglene er ferdige, vil 1/4 av alle mennesker på jorden være drept (Åp 6:8). Og når de 7 basuner er ferdig, skal enda 1/3 av menneskene måtte dø (Åp 9:15). Da har til sammen over 50% av jordens befolkning blitt drept. Og da er det sannsynligvis ikke tatt høyde for alle som skal dø av de andre alle plagene. På toppen av dette kommer det til slutt de 7 vredesskåler. Det vil bli en kraftig redusert befolkning på jorden når Jesu andre komme inntreffer»*. Ariel fikk frysninger på ryggen. Han kjente at han brant etter å komme tilbake til resten av familien. Planen til Ariel var basert på å dra fra Haifa til Jerusalem i et militært helikopter. Der skulle de lande nær gamlebyen i Jerusalem. Underoffiserene hans på ubåtbasen hadde klart å få plass til alle fire, pluss de fem soldatene, på en fugl (helikopter) om bare et par timer. De skulle være del av et lag ingeniørsoldater som skulle være med på å rense utstyr til det offentlige vann-anlegget i Jerusalem. Alt blodet som rant gjennom rørledningene hadde begynt å størkne, og det tettet ledningene. Store ressurser ble brukt for å rense vannrørene med glohet

klorløsning. På denne måten ville de unngå den strenge militærsperringen på bakken. Men det var fortsatt kontroller både før og etter landing, så en tur i parken ville det uansett ikke bli. Og dersom de ble avslørt med falsk identitet, ville løpet være kjørt.

Ariel samlet Keren, Sandra og Chuck tett rundt seg. Alle var iført militærdrakter med ID, F.A.C.E-D-maskene, standard automatvåpen og håndvåpen. Han gav alle et lynkurs i hvordan våpnene skulle bæres, lades, sikres og brukes. De hadde bare omtrent en halv time på å lære det mest nødvendige. Deretter fikk de låne noen våpen som tilhørte ubåtbasen til å fullføre utdannelsen: Nemlig skuddtrening. Sandra mislikte det hele sterkt, men innså at det ikke var noen vei utenom. Da kurset var over, måtte de straks komme seg til helikopteret som ventet på dem. Men først bad de en kort bønn om visdom og beskyttelse for det som lå fremfor dem. Så tok Ariel med seg sine fem betrodde soldater, og de begynte å trave av gårde. Det var omtrent 15 minutter å gå i en tunnel som ledet gjennom fjellet og ut i fri luft. Kontrollen av ID-papirene ved helikopterbasen gikk som smurt. Alle i følget pustet lettet ut for seg selv. De gikk raskt mot fuglen, som soldatene kalte helikopteret, og klatret inn. Sekunder etter lettet de fra bakken. Det tok ikke lang tid før de hadde nådd 500 meters høyde. I en rett linje fløy de mot Jerusalem. Ingen av dem snakket sammen under turen. De var altfor spent på få se hva som ville møte dem når de kom frem.

Kapittel 8

Fra asken til ilden

Da de nærmet seg Jerusalem, så de omfanget av folkemengden som omringet byen. Det krydde av mennesker utenfor militærsperringen. Piloten snakket til dem via de trådløse hode-telefonene alle om bord hadde på seg: *«Under oss ser dere et hav av alt fra velmenende mennesker til skrullinger som vil inn i Jerusalem. Alle om bord har streng ordre om å gå rett til sine forutbestemte steder. Vær på vakt. Folk er nervøse og aggressive. Ikke snakk med noen dersom det ikke er strengt nødvendig. Ikke engang tenk på å løfte våpen mot de to hippiene, som de kalles (de to profetene, Åp 11:1-12). De spyr ut ild av munnene sine. De dreper alle som løfter våpen mot dem, og de går hvor de vil. Ikke oppsøk dem. Avventer bekreftelse fra alle om bord på at alt er mottatt og forstått».*

En etter en bekreftet de at ordren var forstått og mottatt ved å si navnene deres, etterfulgt av *«Roger that»*. Så landet helikopteret mykt på bakken. Ariel var sistemann ut. Og allerede mens han hoppet ut, løftet helikopteret seg mot himmelen igjen. *«Følg etter meg»*, ropte han til hele gjengen. Sandra bad en kort bønn inni seg: *«Herre, jeg stoler på deg. Tilgi meg at jeg er så redd. Jeg vet at du er med meg»*. Det Sandra ikke visste, var at Chuck og Keren gjorde akkurat det samme som

hende. Ariel strenget selvsikkert mot vaktposten, hvor vaktlederen stod inne i et skur. Han diskuterte heftig på telefonen med en eller annen. Han åpnet sperringen for dem, mens han skrek: «*Godt å se dere, soldater. Kom dere av gårde. Vi har stor vannmangel. Ingen tid å miste. Løp, løp, løp*». Ariel og kompani løp av gårde, mens de hilste høflig på vakten.

Men etter et par hundre meter, møtte de på noen soldater som raskt kom målbevisst imot dem. Keren, Chuck og Sandra ble plutselig veldig usikre på hva som nå var i ferd med å skje. Men Ariel senket ikke noe på farten. På den trådløse kommunikasjonslinjen kom det strengt fra Ariel: «*Alt er under kontroll. Gjør nøyaktig som jeg sier, akkurat når jeg sier det. Forstått?*». «*Ja, Sir*», svarte alle de andre åtte som var i følget deres. Soldatene som kom imot dem løftet våpnene mot dem og bad dem om å stoppe. «*Vis deres ID, nå*», ropte lederen. «*Hendene vekk fra våpnene, og legg dere ned på kne*».

Sandra og Keren hadde uansett ikke klart å stå lengre på bena på grunn av frykt. De sank sammen på bakken. Chuck slet også med å holde på fatningen. Men Ariel og de fem topprente soldatene hans leet ikke på et øyelokk. Raskt og ordnet gjorde de alt de fikk beskjed om. «*Vel, vel vel*», kom det hånlig fra troppelederen. «*Hva har vi her? Noen rømlinger, ser jeg?*». Han pekte med automatriflen sin opp under nesene på Chuck, Keren og Sandra. Chuck svettet, men klarte ennå å

beholde fatningen. Keren og Sandra stod også tappert imot trangen til å frike ut. Lynraskt ledet han dem inn i en bygning bare 20 meter fra der de stod. «*Vi har ordre fra høyeste hold om å likvidere dere på stedet*», lo troppelederen ondskapsfullt. Og helt plutselig løftet en av soldatene en pistol opp av hylsteret fra beltet sitt. Han begynte å plaffe ned Ariels fem elitesoldater. En etter en falt de ned på gulvet. Men Chuck, Sandra og Keren klarte fortsatt å beholde fatningen. De visste at de var trygge i Guds forvaring, uansett hva som møtte dem.

Så rettet soldaten pistolen rett i ansiktet på Chuck. «*Røp dine kontakter, kjøter, eller dø*», skrek han. Chuck stirret rolig tilbake, mens han svarte: «*Jeg vil beskytte Israel og mine venner med mitt liv*». «*Så jeg kan ta det som et nei, altså?*», freste soldaten mens han spent hanen på pistolen sakte og dramatisk. «*Ja*», kom det trassig fra Chuck.

Sandra, Keren og Chuck slet voldsomt med akkurat de samme tankene: Hvorfor hadde ikke Ånden varslet dem denne gangen? Hadde han sviktet dem? Nei, det visste de at Han ikke hadde gjort. Var det for at de ikke skulle bekymre seg på forhånd? Alle mulige slags alternativer raste gjennom sinnene deres, mens de forsøkte å finne løsninger på svaret. Men likevel hadde de en form for fred også, som gikk imot all fornuft.

Plutselig lyste Ariel opp i et stort smil, senket hendene og sa: «*Nok*». Og soldatene som hadde fanget dem senket våpnene, mens de hilste på hverandre og lo. De fem «døde» soldatene på gulvet reiste seg, og lo godt. De hadde ikke blitt skutt på ekte. De hadde brukt løskrutt. Chuck, Sandra og Keren stod som tre store spørsmålstegn.

«*Far, hva har du stelt i stand?*», hveste Keren rasende med tårer i øynene. Hun så rabiatt ut. «*Oi, hun er det temperament i*», kom det imponert fra Sandra. Chuck nikket nesten umerkelig. «*Beklager på det sterkeste, mine kjære*», kom det unnskyldende fra Ariel. «*Dette var en leksjon for å se hvordan dere reagerer under press. Dette kan ikke bare læres teoretisk. Dere kan komme til å oppleve dette i virkeligheten. Og dere bestod testen, alle sammen*». «*Far, da. Jeg kan ikke tro at... Din idiot. Hva i... Jeg skal...*», kom det forvirret fra Keren mens hun hikstende kastet seg rundt halsen hans. «*Bra jobbet, soldat*», hvisket «bøddelen» som hadde pekt på Chuck med pistolen. «*Vi kunne trenge en fryktløs kar som deg i IDF*». Chuck kikket forlegent ned i bakken. Alt hadde vært en øvelse.

Soldatene så at ungdommene var bleke og medtatt. De gav dem hver sin sjokolade og litt vann. Ariel hadde til slutt klart å roe ned sin rasende Keren, og fått en slags tilgivelse av henne. Og plutselig skjedde det enda en merkelig ting: En av soldatene fra det andre laget tok vekk et teppe under et av bordene. Han fjernet bordet, og åpnet en luke i gulvet. Den lå over 30 centimeter ned i betongen. «*Her er fluktruten deres*»,

forklarte han raskt. *«Tempo, tempo, vi vet ikke hvor mye mer tid vi kan kjøpe dere»*. Chuck gliste, tydelig imponert over at alt var så godt planlagt. Han skulle bare ønske at han hadde visst mer om det Ariel hadde planlagt for dem. Haifa hadde vært som en oase for dem i en kort tid. Men å komme til Jerusalem hadde vært som å gå fra asken til ilden. *«Ja, ja, det er vel like greit»*, hadde han tenkt for seg selv. *«Det er visst bare å bli vant til det nye livet vårt»*. Så klatret alle ni raskt ned gjennom luken i gulvet. Soldatene lukket den raskt igjen. Så helte de en blanding med hurtigtørkende betong over. Dette forseglet effektivt gapet på 30 centimeter fra lukens topp og opp mot gulvflaten. På bare 15 minutter var den tørr nok til at de kunne dekke betongen med teppet.

«Håper Mr. Liebermann og gjengen hans ikke blir sittende fast i den andre enden av den hemmelige tunnelen», mumlet en av soldatene mens de sjekket at alt så ut som det gjorde før de kom inn i bygget. *«Det er rimelig dårlig mobildekning der nede»*.

Kapittel 9

Ariels historie

Keren skalv av redsel i den trange tunnelen. Hun hadde slitt hele livet med klaustrofobi. Belysningen var dårlig, og det var dårlig luftkvalitet. Chuck, derimot, syntes det hele bare var kjempespennende. Sandra lå et sted i midten mellom de to i opplevelsen av hele situasjonen. *«Hvor leder denne tunnelen, Sir?»*, spurte Chuck forsiktig. Han var den som gikk rett bak Ariel. *«Vestover»*, svarte Ariel muntert. *«Jo mindre dere vet, desto mindre kan fienden klare å få ut av dere, skulle en av oss bli fanget»*. Chuck nikket. Det gav jo en form for mening. *«Det er mange andre som bruker dette tunnel-nettverket. Mange liv kan stå på spill dersom hemmeligheten blir avslørt»*, fortsatte Ariel alvorlig. Omtrent hver 20 meter var det laget en liten utvidelse av tunnelen, slik at folk kunne vente mens andre passerte forbi dem.

Sandra hadde også noe hun ville spørre Ariel om. *«Hvorfor snakket soldatene om at de ville mure igjen luken etter oss, Sir?»*, undret hun. *«Det skulle uansett gjøres»*, svarte Ariel tålmodig. *«Utløpet av tunnelen på dette stedet har blitt en altfor stor risiko for hele nettverket av tunneler. Vi trenger ikke akkurat invitere Antikrist og hans soldater fra Festningenes garde³⁰ inn til oss. Jeg klarte så vidt å få soldatene til å vente med å mure igjen uken før vi skulle komme. Ja, det er en del igjen*

av IDF som ikke tror på «Messias». Resten er dessverre hemmeligstemplett, så jeg kan ikke si mer i denne saken». «Takk, Sir», svarte Sandra raskt tilbake.

Etter å ha gått i flere hundre meter, skiftet tunnelen plutselig retning mot sør. Langs ruten de hadde tatt hadde de plassert mange avstikker-tunneler som fortsatte i andre retninger. De fortsatte omtrent hundre meter før de måtte stoppe opp. De hadde kommet til en blindvei. «*Endelig fremme*», hvisket Keren lykkelig til Sandra. Men Sandra skjønnte ikke hva Keren mente med dette i det hele tatt. Ariel trykket et sted på steinveggen i mørket. Og vips: Det kom frem en øye-skanner. «*Dette virker mistenkelig kjent*», hvisket Sandra til Chuck. «*Jepp*», svarte Chuck spent. «*Dette bare oser av far*». Alle ni skannet øynene i tur og orden. En skyvedør trakk seg tilbake et lite stykke, før den trakk seg inn sideveis. De kom inn i et mørkt rom. Døren bak dem lukket seg stille igjen. Så ble lysene slått på. Det viste seg at de var i et rom på omtrent 50 kvadratmeter. Skap til klær og andre saker dekket veggene. En atomvåpensikker dør var bakerst i det rektangulære rommet. «*Jeg tipper på at det er flere dører før vi kommer inn i bunkersen*», hvisket Chuck til Sandra. Ariel snakket litt med de fem soldatene før han og Keren kom bort til dem. «*Skal vi fortsette den siste lille turen?*», smilte han. Keren trippet bak ham, ivrig etter å få treffe moren sin igjen. Det var to korte korridorer de måtte gjennom før de endelig kom inn i bunkersen som Liebermann familien nå bodde i. De måtte skanne

øynene før de kunne komme gjennom hver korridor. Det samme gjaldt hoveddøren inn til bunkersen. Moren hørte at de kom, og kom løpende mot Keren. Og det ble litt av en følsom gjenforening. *«Det er mange år siden min kone møtte meg på den måten»*, hvisket Ariel flirende til Chuck. *«He, he, ja, årene tar noe av intensiteten bort fra ethvert forhold. Det pleide alltid onkel å si, Sir»*. *«En klok mann»*, smilte Ariel tilbake. Men så kom til slutt konen hans løpende bort til ham, og kastet seg rundt halsen hans også. Så snudde hun seg mot Chuck og Sandra. *«Velkommen til bunkersen vår. Jeg er Hannah, moren til Keren og konen til Ariel»*. Chuck og Sandra hilste høflig på henne. *«Dere må være sultne»*, fortsatte Hannah fornøyd. *«Vær så snill, følg meg til bords. Så skal jeg lage mat til dere»*. Keren drog med seg Sandra for å vise henne rundt i bunkersen, mens Ariel drog med seg Chuck bort til bordet. De fem soldatene hadde ikke blitt med dem inn. De hadde andre oppgaver å ta seg av akkurat nå.

Ariel satt seg tungt ned ved bordet. *«Han ser seriøst sliten ut»*, tenkte Chuck bekymret. Det ble stille en stund, før Chuck tok mot til seg. *«Tusen takk for alt du, familien og soldatene dine har gjort for oss»*, begynte han beskjedent. Ariel vendte seg mot ham. Det glødet i øynene hans. *«Du er hjertelig velkommen, min sønn. Ja, dere er som mine egne barn nå»*. Chuck rødmet. Det varmet å bli satt sånn pris på. *«Skal vi finne oss noe å drikke imens vi venter på maten?»*, fortsatte Ariel. Chuck nikket med takknemlige øyne. Denne dagen hadde vært ekstremt tøff. Nå kjente han at både sult og tørst kom som kastende over ham.

Ariel hentet en stor mugge med iste. Han helte opp i to store glass, mens han kikket nysgjerrig på Chuck. *«Hvordan har denne dagen vært for deg og Sandra?»*, spurte han raskt før han styrtet ned hele glasset med iste. *«Det har vært en tøff dag»*, innrømmet Chuck. *«Men din datter Keren er kanskje den som har hatt det tøffest i dag. Det blinket hun sendte deg overgikk det meste jeg har sett på en stund, Sir»*. Han tenkte med grøss og gru på reptiløynene stemoren Lilly plutselig hadde satt i ham under et raserianfall en tid tilbake (se bok 1 A.R.M Bortrykkelsen). I etterkant hadde han fått vite at hun hadde vært besatt, men det visste han ikke den gangen. Ariel smilte unnskyldende. *«Hun har et fryktelig temperament, den jentungen»*, sukket han. *«Men hun er ikke langsint slik som moren. Det er da noe...»*. Chuck smilte. Han hadde også vært et krutt-hue tidligere. Men alt det hadde endret seg da han ble frelst. Nå kjente han nesten ikke seg selv igjen lengre.

Chuck og Ariel drakk opp to store glass før de fortsatte å snakke. Chuck visste at det var et spørsmål som han snart burde stille Ariel. Dette ville han ikke komme utenom, uansett. Kanskje noen av hans egne trodde at Antikrist var «Messias» for eksempel? Eller at noen andre enn svigersønnen hadde forsvunnet under bortrykkelsen? Det var plenty av touchy temaer her. Chuck bestemte seg: Det fikk bare briste eller bære. *«Kan jeg spørre om hvor mange av familien din som er her, Sir?»*, spurte Chuck usikkert. Ariel stirret ned i bordet. Faktisk var han glad for at Chuck tok opp dette spørsmålet, selv om det var vondt. *«Takk for at du spør»*, begynte han spakt. *«Det er best å ta det nå som Hannah og*

Keren ikke er her. De sørger fortsatt voldsomt over det som har skjedd. Det gjør jeg også, faktisk. Vel, Chuck, her er greia: Svigersønnen min Noah forsvant under det dere kaller bortrykkelsen. Min eldste datter Rut ble sønderknust. De har to små barn. Det var dem du så på videolinken da vi hadde funnet denne bunkersen. Vi hadde ingen anelse om hva som hadde skjedd med svigersønnen vår. Så dukket Lilly Brown og Maxim Hassan opp i media med budskapet fra Pleiadene. De fortalte at det pleiadiske folk hadde varslet oss om at en ond rase aliens muligens var på vei mot jorden (se bok 1 A.R.M Bortrykkelsen). Som du vet, somlet jordens ledere med å sende svar tilbake. Jeg slukte alle løgnene som ble servert. Du kjenner til resten av historien: Hassan gav verdens ledere skylden for at så mange millioner mennesker ble bortført at små, grå aliens. Og når Asael, den motbydelige nefilimen⁸, dukket opp, så var jeg sikker på at Hassan fortalte sannheten. Min datter Rut reiste fra oss og barna til Roma for å prøve å få snakket med Asael, Lilly, hvem som helst. Etter dette har ingen hørt noe fra henne».

Ariel tok nervøst et par slurker fra glasset sitt før han fortsatte.

«Vårt yngste barn er Keren, som du vet. Det var derfor min kone gikk helt av skafet da hun fikk sin øyestein tilbake hit. Det er veldig tungt for min kone å ta seg av sine to barnebarn, Daniel og Lea, samtidig som hun sørger over at Rut er savnet. Du spurte meg tidligere, Chuck, om hva jeg trodde hadde skjedd med min svigersønn. Det viste seg at han hadde tatt imot Jesus kort tid før bortrykkelsen skjedde. Han hadde ikke turt å si noe til familiene våre, fordi vi kanskje har vært litt skeptiske til

den kristne tro. Men da vi fant ut av dette, hadde vår datter Rut allerede reist til Roma. Vi vet ikke om hun fikk meldingene våre, eller ikke. Det er ikke mulig å få tak i henne på telefon eller mail. Ingen passkontroll har registret henne noen steder rundt om i verden, heller».

Hannah kom løpende inn i stuen for å hente noe vann. Ariel bråstoppet historien. «Jeg forsøker å legge ungene», forklarte hun i forbifarten.

«De er litt gira nå som Keren har kommet tilbake». «Si god natt fra meg», ropte Ariel tilbake. Så fortsatte han med dempet røst:

«Så dukket du og Sandra opp i livet mitt. Og det var etter vår første prat at jeg skjønte du og din stefar Sam hadde en stor likhet: Den ånd dere bar på. Da du spurte om hva jeg mente hadde skjedd med min svigersønn, ble jeg veldig urolig i mitt indre. Det var som om du visste svaret, og at du utfordret meg til å finne det ut på egenhånd. En guttebass på 17 år hadde full kontroll, og jeg var som et lite barn. Du kan tro jeg følte meg forvirret. Men du var ikke ufin på noen måte. Det var jeg som oppførte meg uhøflig. Det beklager jeg, Chuck». Han klapset Chuck vennskapelig på skulderen. «Ingenting å beklage, Sir», svarte Chuck brydd. «Jeg er bare takknemlig for at du og familien din er trygge her». Ariel sukket igjen. «Det er bare ikke meg å måtte gå i dekning i en bunkers. Jeg er en fighter, ikke en grevling». «Det er mange måter å kjempe på, Sir», svarte Chuck forsiktig. «Det er jo en kamp å holde familien sin i live i 7 år under slike forhold. Dessuten har du jo utnevnt meg til å være forkynner for flere av soldatene dine. Det er så mye vi kan gjøre for andre». Ariel måtte trekke på smilebåndene.

Engelskmenn har vanskelig for å oppgi sine høfligheter, det visste han. *«Alltid opptatt av å se det positive, og å tenke på de andres beste, hæ? Du er akkurat like flott som din stefar Sam»*, humret han.

Etter en kort pause i samtalen, til Ariel ordet igjen: *«Du har helt rett, Chuck. Det å holde oss i fysisk og psykisk i form disse syv årene vil være mitt livs største utfordring. Jeg har dessuten blitt kastet ut av IDF, og er etterlyst som en landsforræder. Men det er mange soldater som har full tillit til meg. Og jeg har ansvar om å vitne for dem, slik at de ikke blir forført av Antikrist. De fem soldatene som fulgte oss hit, stoler jeg på med mitt eget liv. De er som Davids helter i 1 Krøn 11. Dødelige som løver og raske som ørner. Sterke som en hær, selv om de bare er fem. Vi kan ikke bruke deres ekte navn av sikkerhetshensyn. Jo mindre dere vet, jo sikrere blir det for oss alle. Men mellom meg og deg kaller jeg dem Jasjobam, Eleasar, Absai, Benaja og Sjamnot (1 Krøn 11). Det er bare dem som vet om denne bunkersen. Helt frivillig har de sagt seg villig til å forsvinne fra radaren, og å hjelpe meg og min familie. Alle fem bor også her i bunkersen. Akkurat nå er de på et hemmelig oppdrag. Det er best for deg om du ikke vet hva de holder på med. Ikke ennå»*.

Hannah, Keren og Sandra kom inn i stuen. De hadde laget middag til hele gjengen sammen. *«Det er middag, gutter»*, smilte Hannah. *«Takk, kjære»*, svarte Ariel fornøyd. *«Vi er sultne så det holder»*. Så gikk han bort og klapset Hannah på baken med et uskyldig blikk. Hannah hvinte høyt i forskrekkelse. *«Ikke foran barna»*, freste hun. Men alle så at hun

smilte lykkelig fra øre til øre, mens huns svinset av gårde mot bordet. Keren ristet oppgitt på hodet. «*Velkommen til min verden*», lo hun.

Kapittel 10

Lillys vrede

Lilly hadde en tøff periode akkurat nå. Hun hadde begynt å skjønne Asaels store frykt for Den Allmektige. Dessuten hadde hun ennå ikke klart å finne ett eneste spor etter Chuck og den hemmelige vennen hans. Angrepet på eiendommen til Sam hadde kostet over hundre millioner pund. «*Kinetic bombardment*³² er ekstremt dyrt», hadde hun tenkt mens hun bannet svart (se bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap). Å fange Chuck og den andre kjøteren hadde blitt en besettelse for Lilly. Hun visste at Chuck aldri igjen ville ta kontakt med henne via internett igjen. Hun travet rundt og rundt i ring mens hun forsøkte å finne nye alternativer hun kunne bruke for å få i dem. Alternativet med å ta gisler var nå uaktuelt. Det hadde ikke engang blitt tatt i bruk, fordi Den Allmektige måtte ha varslet Chuck om planene hennes. Men det var ikke over ennå. Kanskje hun kunne sverte noen fra slekten til Sam for å bruke dette mot Chuck? Men det var en hårfin balanse å gå på. Etterlysningen av Chuck hadde blitt fullstendig latterliggjort i ettertid. Hun grøsset fortsatt når hun tekte på avisoverskriftene rundt om i verden. Fellesnevneren for alle de negative omtalene var som følger: «*Har pave Petrus den første, NAI og Interpol gått fullstendig fra forstanden? De etterlyser en guttunge med tannregulering, som trolig*

ikke finnes, mens de gir blanke i mye verre ting skjer rundt om i verden». Det kunne koste Lilly dyrt på mange fronter å fortsette denne jakten i internasjonale medier. Dessuten kjedet hun seg i NAI. Det var bare falske beskjeder fra Pleiadene, kjedelige intervjuer med pressen om aliens, rutiner, rutiner, rutiner. Hun holdt på å bli gal.

Plutselig kontaktet Antikrist henne via tankene hennes. «*Du må legge fra deg alt arbeidet i NAI med en gang*», freste han. «*Strømnett over hele verden har kollapset på grunn av at offentlig drikkevann blir til blod*¹⁸. *Nå forsøker alle å koke- og destillere sitt eget drikkevann. Verden bruker mer strøm enn vi kan produsere. Og når vannet om en stund skal forgiftes av Malurt*³³, *vil alt bare bli enda verre. Gi blaffen i verden. Bare sørg for å komme til Jerusalem. Dersom alle dør av vannmangel og forgiftet vann, har jeg ingen å herske over her. Og en ting til Lilly: Ikke bruk mer tid på å fange kjøteren Chuck. Han er bare en drittunge. Når du kommer ned hit, skal du få arbeide med ekte ondskap*».

Lilly svarte ikke. Hun var rasende. Enn så lenge måtte hun gi opp å fange Chuck og hans medsammensvorne kjøter. I vilt raseri knuste hun alt rundt seg, mens hun prøvde å tenke ut raskeste vei fra Roma til Jerusalem.

Kapittel 11

Hverdag i ny bunkers

Sandra og Chuck syntes det var utrolig godt å ha en familie rundt seg igjen. Keren og Sandra hadde allerede blitt gode venner. Dessuten hadde de to fulltidsjobb med å passe lille Daniel og Lea. De to små krølltoppene hadde veldig ulike behov. Hjelpen med barnepass gjorde livet også mye lettere for Hannah. Og bunkersen var egentlig ikke så ille, tross alt. Alle veggene var dekket av samme grafen-skjermer som i bunkersen til Sam. Nydelige bilder av Jerusalem, himmelen, havet og så videre gjorde at en fikk en liten følelse av å være ute. Til og med i taket hadde Sam fått installert skjermer. Når det begynte å li mot kveld, viste det seg en vakker stjernehimmel. De ulike månefasene var tilknyttet programmeringen av nattehimmelen. På denne måten visste de både klokkeslett, dato og hvilken fase månen var i. Dette er viktig innen jødisk tradisjon, da månefasene alltid har hatt en tilknytning for å kunne bestemme ny-månedager, jødiske fester og så videre.

Chuck brukte mye tid sammen med Ariel og de fem soldatene hans. Han fikk stadig større og større respekt for dem alle 6. De var virkelige krigshelter. Chuck visste ikke engang at det fantes så dødelig effektive krigere som Ariels elitesoldater. De hadde lynraske reflekser, all

tenkelig kunnskap om våpen og eksplosiver, høyeste grad innen krav maga og fem andre kampsporter pluss mye, mye mer. Chuck hadde høflig bedt om å få opplæring i krav maga, som hadde vært en barndomsdrøm. Han visste ikke at det var mulig å få så mye juling. Sakte (altfor sakte ifølge han selv) men sikkert gikk det fremover med mestringen av kampsporttreningen. Men det som var mest spennende, var å få innblikk i hvordan IDF hadde kjempet for å bevare Israels sikkerhet. De fem soldatene hadde tatt imot Jesus som sin Frelser samtidig med Ariel. Nå så de at det var Herren, og ikke IDF, som hadde bevart Israel fra utslettelse siden opprettelsen av den jødiske staten 14.05.1948.

Både Chuck, Keren og Sandra måtte gjennom en lang utdanning i militær regi før det i det hele tatt var snakk om å kunne komme ut i fri luft. Det var mye større risiko å gå ut av bunkersen i Jerusalem enn det var hjemme i London. Dessuten måtte de lære å snakke det hebraiske språket fullstendig flytende. På den måten ville de bedre kunne fremstå som jødiske innbyggere. Ariel mente at de først ville være ferdig opplært omtrent når den store trengsel skulle til å begynne. *«Det er over to år til»*, hadde Sandra hvisket oppgitt til Chuck. Han fikk store problemer med ikke å sprute ut i latter, fordi Sandra hadde sett ut som en furtende 4-åring.

Men det viktigste i deres nye hverdag, var samlingene de hadde om Guds Ord morgen, middag og kveld. Sorgen Ariel og familien hadde

hatt over at de hadde tatt feil om Jesus Kristus, hadde for lengst blitt vendt til stor glede. *«Pinsevenner, ta dere en bolle. Nei, forresten ta to»*, hadde Chuck sagt til Sandra en dag de hadde snakket om akkurat dette. Men de stod heller ikke tilbake i det å glede seg i Herren sin Gud. Det var helt fantastisk å kunne dele Guds Ord sammen med andre. De hadde begynt å lære seg litt av det hebraiske språket. Og hva var da mer naturlig enn å begynne med lovsanger? På denne måten kunne de prise Gud og lære seg et annet språk.

En dag lurte Ariel på om Chuck kunne svare han på hvorfor jødene skulle ha forutsett og ønsket Jesus velkommen som Messias. Det var en sak som hadde opptatt hele familien hans helt siden de hadde blitt frelst. Ariel hadde nemlig husket at Sam hadde snakket om dette tidligere. Men da Sam hadde forklart dette for ham for lenge siden, hadde han bevisst latt alt gå rett gjennom begge ørene. Chuck fant frem nettbrettet sitt, og lette frem det Ariel spurte etter. Han ble så ivrig at han nesten mistet nettbrettet i gulvet da han fant frem filen han lette etter. Imponert fulgte Ariel med på Chucks forklaring: *«Altså, slik forklarte far det for meg: Profeten Daniel fikk en profeti om at Jerusalem skulle bygges opp igjen. Det står beskrevet i Dan 9:25: «Du skal vite og forstå: Fra den tiden et ord går ut om å gjenreise og bygge Jerusalem, inntil en Salvet*, en Fyrste, står fram, skal det gå sju uker og sekstito uker. Det skal igjen settes i stand og bygges opp med gater og vollgraver, men under tidenes trengsel.» (NB88). Vi snakker her om uker av år: 1 uke et en*

periode på 7 år. I år 444 før Kristus reiste Nehemja til Jerusalem på ordre fra Artaxerxes for å gjenbygge byen³⁵. I Dan 9:25 skulle det gå 483 år fra ordren om å bygge opp Jerusalem ble oppfylt og til Messias, en salvet, skulle stå frem for den hellige by. Ifølge kilden til far³⁵, var det i år 33 at Jesus Messias inntog i Jerusalem på palmesøndag. Og følg med nå: Dette er bare råkult. Dersom en regner ut tiden fra år 444 før Kristus til år 33, er det to forskjellige måter å regne det ut på:

- 1) Med jødisk kalender på 360 dager blir det, som profeten Daniel nøyaktig profeterte om i Dan 9:25, nøyaktig 483 år fra år 444 før Kristus til palmesøndag i år 33 etter Jesu fødsel. Dette tilsvarer 173 880 dager. En mulig dato³⁵ for dette var 02.04 i år 33.
- 2) Gregoriansk kalender³⁵ viser at med 365 dager i ett år, blir det til sammen 476 år. Men dersom en legger til antall dager i skuddår etter den jødiske kalenderen, pluss 24 dager for antatt manglede dager for opprettelse av ordren fra Artaxerxes, får en også her samme antall dager: 173880.

Selv om det er litt uenigheter om nøyaktig dag for når Artaxerxes gav ordren om å gjenbygge Jerusalem, er der uansett en helt utrolig presis profeti fra Daniel. De lærde er heller ikke helt sikre på hvilken dato ordren fra Artaxerxes kom. Eller når Messias red inn i Jerusalem på påskedagen. Det er ikke poenget. Men en kan velge å argumenteres for at Daniels profeti om at Jesus Messias red inn i Jerusalem på

palmesøndagen var nøyaktig helt ned til dagen 483 år etter at Artaxerxes ordre gikk ut. Det var trolig derfor Jesus gråt mens han red inn i byen på et esel. Guds utvalgte folk kjente ham ikke. Jesus refset jødernes ledere for at de ikke hadde regnet seg frem til når han skulle komme. Det ville være enkelt for dem. Skjønner du hva jeg mener med begrepet råkult nå, Sir?».

Et lys gikk plutselig opp for Ariel. Den Hellige Ånd hadde åpenbart Ordet for ham. Nå skjønte han at Jesus faktisk måtte komme ridende inn i Jerusalem nøyaktig etter profetien i Dan 9:25. Han begynte å juble av begeistring over Guds Ord. Umiddelbart hentet Ariel sin kone Hannah og resten av gjengen. Dette bare de andre få høre om.

I tiden som fulgte ble det flere slike herlige åpenbaringer for alle i bunkersen. Det var helt fantastisk for Ariel og de andre at det profetiske i Ordet var så nøyaktig utført. Dette var umulig for mennesker å få til. Både Chuck og Sandra ble stadig mer glade i «the Liebermanns», som de kalte dem. Det var en utrolig kunnskapsrik, interessant og livlig familie. Alle i bunkersen, kanskje bortsett fra de to små barna, visste at et nært liv med Gud ville være helt nødvendig for å overleve under jorden i så lange perioder av gangen. Chuck hadde også hjulpet Ariel med å koble seg opp til A.R.M's satellitt-system. Til nå hadde bunkersen bare hatt en eldgammel kabelforbindelse. Den viste seg å være så dårlig at de knapt kunne få inn signaler i det hele tatt. Men nå, med Sams system oppkoblet, var det blitt en helt annen hverdag. Det

viste seg at Ariel hadde oversett all hard-ware for å kunne koble seg opp mot et mye bedre nett. Alt hadde ligget klart i bunkersen. «*Selvsagt. Far hadde kontroll på dette også*», hadde Chuck tenkt, tydelig stolt over stefaren sin. Soldatene og Ariel hadde brukt store ressurser av tid og krefter på å snike seg ut for å finne den informasjonen de trengte. Opptil 40 timer i uken hadde gått med til dette. Men nå hadde de alt de trengte bare ved et tastetrykk. Alle som bodde i bunkersen, hadde blitt henrykt over den store forbedringen. Soldatene hadde allerede begynt å kalle Chuck Tech-Guru (teknologi-guru/spesialist). De takket han igjen og igjen for alt arbeidet han hadde spart dem for i tiden som kom.

Månedene kom og gikk. Chuck observerte at Lilly flere ganger hver dag hadde sendt ham meldinger på den hemmelige nettadressen hans. Men han hadde bare oversett dem fullstendig. Hun måtte ikke få vite at han og Sandra var i Jerusalem. Dessuten hadde han fått med seg at Lilly hadde blitt omplassert i Jerusalem for en tid tilbake. Hun skulle bare visst at de praktisk talt var under føttene hennes.

Flere og flere av de første seglene³⁶ hadde blitt brutt av Lammet. Chuck og de andre noterte nøye ned tidspunkt og dato for hendelsene.

Bibelreferanser ble notert ned samtidig. På denne måten kunne de ha full oversikt over hva som hadde skjedd og hva som skulle skje. Med forskrekkelse så de på ulike nyhetssendinger at dommen som omhandlet det fjerde seglet trådte i kraft. Chuck leste fra Åp 6:7-8 for dem en kveld de var samlet: «⁷ *Da Lammet åpnet det fjerde seglet, hørte*

jeg røsten av det fjerde livsvesen, som sa: Kom! ⁸ Da så jeg – og se: En gulblek hest. Han som satt på den, hans navn var Døden, og dødsriket fulgte med ham. Og det ble gitt dem makt over fjerdedelen av jorden, til å drepe med sverd og med hungersnød og med pest, og ved villdyrene på jorden.» (NB88).

Uansett hvor tøft og vondt det var å følge med på det som skjedde i verden, hadde de ikke noe valg. Men det de kunne velge, var å glede seg i Gud. Derfor begynte og sluttet enhver Bibel- og bønnesamling de hadde med lovsang og tilbedelse. Chuck hadde minnet dem alle sammen om verset i Salme 8:3: *«Av småbarns og spedbarns munn har du reist et vern for dine motstanderes skyld, for å stoppe munnen på fienden og den hevngjerrige.»* (NB88). *«Selv småbarns munn skal stoppe munnen på fienden»*, forklarte han. *«Satan hater at vi ikke tilber ham. Derfor bør all Guds-tjeneste begynne og avslutte med tilbedelse»*. Dessuten hadde Chuck fått laget mange videoer med Bibel-undervisning. Alt var basert på Sams undervisningsopplegg. Det var spesialdesignet for mennesker med jødisk bakgrunn. Ariel hjalp til med å tekste videoene med hebraisk tekst. Etter hvert ble Chuck så god til å snakke hebraisk at han valgte å bruke språket på videoene han lagde. Alle videoene ble sendt på kryptert og sikker linje til soldatene i den nå nedlagte ubåt-basen. Meldingene kom fra en anonym kilde, og kunne i praksis ikke spores.

Sandra fikk grundig språkopplæring av Keren, slik at hun på rekordfart lærte seg hebraisk. Det var nok ingen tvil om at hun var skarpere på å lære språk enn det Chuck var. Mye av tiden gikk med til å passe Daniel og Lea. De var 4 og 5 år gamle, men ville etter hvert komme i skolealder. Når de nådde en alder på 6 år, ville første år på barneskolen³⁷ normalt sett ha begynt. Men det ville ikke bli et problem. Hannah var utdannet barneskolelærer. Siden de to var så like i alder, hadde hun bestemt at hun skulle begynne utdannelsen deres når Daniel ble 6 år. Da ville Lea være 5 år gammel. Hun var mye mer moden enn Daniel, så det kunne bli en vinn-vinn-situasjon. *«Vi må uansett planlegge for fremtiden»*, hadde Hannah forklart de andre. *«Dersom vi overlever denne Daniels syttiende års uke, skal vi få leve med Jesus Messias her i Jerusalem. Hvem vet om de fortsatt trenger skoler for barn da?»*. Ariel hadde blitt rørt over at hans egen kone var så driftig. Og hun hadde jo helt rett. En må ikke slutte å planlegge for fremtiden, selv om en til en viss grad vet hva som kommer til å skje. Og det ville også gjelde for de få årene med trengselstid foran dem.

Kapittel 12

Trøbbel i fiendens leir

Det hadde nå gått snart to år siden Antikrist hadde innledet Daniels syttiende års uke³. Det hadde gått tregere enn forventet å bygge tempelet rett ved siden av klagemuren. Antikrist hadde forsøkt å vise en form for tålmodighet midt oppi alle de jødiske fraksjonenes ulike forslag til hvordan alt skulle gjøres. Dessuten viste der seg å være ekstremt vanskelig å få bygget tempelet mens de ulike straffedommene fra Gud rammet verden. Krig og pest og andre uforklarlige hendelser (Åp 6:8; Villdyr. Vi vet ikke hva det betyr ennå) hadde drept en fjerdedel av alle mennesker på jorden. Det elektriske nettet overalt var enten overbelastet eller brutt sammen. Ulike land og folkeslag kranglet vilt om ressurser som olje, gass. Men det var først og fremst mangelen på vann som var hardest for folk flest.

Den effektive militærsperringen rundt Jerusalem hadde hjulpet noe for å få ro til å bygge på tempelet. Antikrist hadde gitt streng beskjed om at området måtte gjøre jordskjelvsikkert. For han visste at jordskjelv stod beskrevet flere steder i Johannes Åpenbaring, blant annet i Åp 6:12, 8:5, 11:13 og 11:19. Men det var særlig Åp 11:13 han fryktet mest av alt. Her står det: *«I samme stund kom det et stort jordskjelv. Tiendedelen av byen falt i grus, og sju tusen mennesker ble drept i jordskjelvet. Resten*

av folket ble forferdet og ga himmelens Gud ære.» (NB88). Antikrist ville ikke ha noe av så mye som en eneste skade på tempelbygningen. Selv om det ikke står noen steder i Johannes Åpenbaring om at tempelet skal rammes av jordskjelvene direkte, ville han ikke ta noen sjanser. Dessuten visste Antikrist at han ikke hadde full kontroll på alt som skulle skje i endetiden. Med vill redsel begynte han å tenke på hva som ville skje dersom Satan ikke ville klare å endre på Guds Ord med så mye som ett eneste komma eller punktum. Da ville Den Allmektige kaste ham selv og den falske profet som de første i ildhavet. Dersom de ville feile, kom Jesus Messias til å sette føttene sine på Oljeberget. Et voldsomt jordskjelv skulle revne tvert over den nåværende tempelplassen, og tempelet han hadde så kjært ville styrte ned i avgrunnen³⁸.

Lucifer materialiserte seg plutselig ved siden av Antikrist.

«Er du bekymret over situasjonen?», spurte han likegyldig.

«Hva tror du, mester?», svarte Antikrist iskaldt.

«Jeg opplever at du tviler på meg», kom det like kaldt fra Lucifer.

«Hva er problemet? Tror du fortsatt ikke at jeg har makt til å ødelegge planen til Den Allmektige?», fortsatte han. Antikrist stirret intenst tilbake på sin mester.

«Du gav nettopp svaret på spørsmålet selv, mester», svarte Antikrist med forakt i stemmen. De visste begge at slaget allerede var tapt.

«Hva mener du? Det med at Den Allmektige faktisk er allmektig?»,

svarte Lucifer glatt. Antikrist brydde seg ikke med å svare engang. Han var fylt av et raseri og hat han aldri før hadde opplevd. Lucifer snudde seg, og kikket utover Jorden. Det var fantastisk å se så mye lidelse. Og det skulle bare bli verre og verre.

Men det var svært irriterende for Lucifer, Antikrist og den falske profet at de ikke klarte å gjøre noe med de 144 000 taperne⁵³. Men de hadde ikke kapasitet til å bekymre seg for dem akkurat nå. De hadde sin fulle hyre med å forsøke å begrense skaden de to profetene gjorde ved å profetere om Guds Ord (se Åp kalittel 11).

«*Når vil tempelet bli klart til bruk?*», spurte Lucifer utfordrende.

«*Det vil bli klart og i full drift i god tid før den store trengsel*», hveste Antikrist. Han hadde begynt å få nok av sin mester.

«*Det er best, for din egen skyld*», freste Lucifer tilbake.

«*Du tror du er så mektig, hva?*», kom det foraktelig fra Antikrist.

«*Hva skal du liksom gjøre mot meg som måtte være verre enn den evige fortapelsen?*». Til dette hadde Lucifer ikke noe godt svar.

«*Ja, farvel for nå*», avsluttet Lucifer trivielt. Samtalen var ikke lenger noe interessant. Antikrist stirret Lucifer rett inn i øynene. De flammet av hat og forakt. «*Vi skal vente på deg i flammehavet. Når de tusen år har gått, har vi en evighet³⁹ til å ta oss av deg*». Lucifer svarte ikke. Han visste så altfor godt hva som ville bli hans egen skjebne.

Kapittel 13

Det jødiske året og misjon

Alle i bunkersen hadde blitt to år eldre siden borttrykkelsen⁴⁰ i 2027. Nå befant de seg i året 2029. Hverdagene gikk med til barnepass, militærutdanning av Chuck, Sandra og Keren, Bibel-undervisning, vanlig familieliv og så videre. Både Chuck og Sandra var blitt 18 år gamle, og Keren var 17 og et halvt. Chuck og Sandra snakket nå flytende hebraisk. Hver og en hadde funnet en slags balanse i tilværelsen. De gledet seg stort over hverandre og over Guds-fellesskapet de hadde utviklet sammen. Det jødiske året⁴⁰ var noe som Sandra og Chuck syntes var veldig interessant, og oppteignes på følgende måte:

- 1) Nisàn (tilsvarer periode i tidsrommet mars til april)
- 2) Ijår (tilsvarer periode i tidsrommet april til mai)
- 3) Sivàn (tilsvarer periode i tidsrommet mai til juni)
- 4) Tammùz (tilsvarer periode i tidsrommet juni til juli)
- 5) Ab (tilsvarer periode i tidsrommet juli til august)
- 6) Elùl (tilsvarer periode i tidsrommet august-september)
- 7) Tisjri (tilsvarer periode i tidsrommet september til oktober)
- 8) Hesjvàn (tilsvarer periode i tidsrommet oktober til november)
- 9) Kislèv (tilsvarer periode i tidsrommet november til desember)
- 10) Tebèt (tilsvarer periode i tidsrommet desember til januar)

- 11) Sjebåt (tilsvarer periode i tidsrommet januar til februar)
- 12) Adår (tilsvarer periode i tidsrommet februar til mars)
- 13) VeAdår (skuddmåned i den jødiske kalenderen)

Dessuten var det litt av en opplevelse for Chuck og Sandra å få være med på å feire de jødiske fasene i løpet av et jødisk kalenderår. Det er hovedsakelig 7 jødiske høytider i løpet av ett kalenderår⁴¹. De deles inn i vårfester og høstfester:

Vårfestene

- 1) Påske (14-15 Nisan ,Pesach på hebraisk,)
- 2) De usyrede brøds høytid (15-22 Nisan , Chag hamotzi på hebraisk,)
- 3) De første frukter (16-17 Nisan , Yom habikkurim på hebraisk,)
- 4) Pinse (6-7 Sivan, Shavuot på hebraisk)

Høstfestene

- 5) Jødisk nyår på norsk. (1-2 Tishri⁴³, Feast of trumpets på engelsk. Kalles Rosh Hashanah⁴² på hebraisk)
- 6) Forsoningsdagen (10 Tishri, Yom Kippur på hebraisk)
- 7) Løvhyttefesten (15-22 Tishri, Sukkot på hebraisk)

Ariel og familien hans var særlig spent på betydningen av det jødiske nyåret Rosh Hashanah. Og det var ikke uten grunn. Denne høytiden

skal komme 163 dager etter den første dag av påsken⁴⁴ i den jødiske kalenderen, som er basert på månesyklusen⁴⁴. Hver ny måned begynner først når en ser den nye månen på himmelen. Tradisjonelt feires denne festen over to dager. Årsaken er at det var komplisert å finne datoen når en ny måne ville vise seg. *«Det er mye tekniske greier her som ikke er så viktig å kunne alt om»*, hadde Ariel forklart da Chuck og Sandra bare satt der med hvert sitt forvirrede ansikt. Nå var det Ariels tur til å forklare Chuck og Sandra et par ting fra Guds Ord ut fra sin jødiske bakgrunn: *«Jesus sa at ingen skulle vite dagen eller timen for sitt komme. Du fortalt meg, Chuck, at dette står i Matt 24:26, husker du?»*. Chuck nikker energisk. Ariel fortsatte entusiastisk: *«Men dette må ikke blandes sammen med borttrykkelsen. Den er en hemmelighet som Den Allmektige har gjemt i sitt hellige Ord. Men det vi kan regne oss omtrentlig frem til, er tidspunktet for Jesu andre komme på jorden. Hvorfor? Fordi det står i Dan 9:27 at Antikrist skal opprette en pakt med Israel, og verden tydeligvis, for én uke. Det vil si for 7 år. Det som er så spennende, er at tiden får de 7 år sammenfaller med Rosh Hashanah i 2034. Det er på datoene 14-15 september i deres kalender. Antikrist opprettet jo denne pakten med Israel i 2027. Nå er det 2029. I 2034 vil det ha gått 7 år siden pakten med fienden ble inngått⁴⁵. Vi vet ikke om det er slik det vil bli eller ikke. Men for en ny måte å kunne starte det nye jødiske året på. Men personlig tror jeg ikke Den Allmektige vil at vi skal vite alt. I Dan 12:11-12 ser vi at det er nevnt noen ekstra dager i tillegg til de 3,5 år som den store trengsel utgjør*

(som står beskrevet i Dan 9:27): «¹¹ Fra den tid det stadige offer blir avskaffet og den ødeleggende styggedommen blir stilt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. ¹² Salig er den som venter og når fram til tusen tre hundre og trettifem dager.» (NB88). 3,5 år er 1260 dager med en kalender på 360 dager. 1290 dager og 1335 dager i Dan 12:12 gir da en tilsvarende forlengelse på 30 dager og 45 dager. Hva dette betyr, vet jeg ikke. Gjør du, Chuck?». Ariel stirret spent på Chuck og Sandra. Men begge to bare ristet tankefullt på hodet. «Jeg er enig med deg, Ariel: Jeg tror ikke vi får vite alt av profetier i Guds Ord», begynte Chuck. «Men det har vært en altfor sløv holdning blant oss kristne når det gjelder å finne ut av hvilken profetisk tid vi lever i. Jesus snakket jo om dette i Matteus kapittel 24, Markus kapittel 13 og Lukas kapittel 21. Og i Luk 21:36 sa Jesus: «Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.» (NB88). Siden vi ikke vet når Jesu gjenkomst inntreffer, burde vi i det minste holde oss klare. Jeg er overbevist om at Jesus gav oss alle disse varslene for at vi skal kjenne igjen tiden vi lever i. Dessuten tror jeg Gud selv vil at vi skal kjenne hele Hans Ord. På den måten skal vi kunne vite ganske nøyaktig når Jesu andre komme inntreffer. Vi skal ikke kunne vite dagen eller timen for hans andre komme. Men det står ingenting om at vi ikke skal kunne vite sånn omtrent». «Amen», ropte Ariel og de andre begeistret.

Denne praten hadde vært en enorm vitamininnsprøytning for alle i bunkersen. De var veldig klar over at en ikke måtte glemme endemålet for frelsen deres: En evighet sammen med Herren. Men først måtte Daniels syttiende års uke passere. Så ville Jesu andre komme inntreffe. Deretter skulle Messias herske fra Jerusalem i tusen år. Og når tusenårsriket var til ende, skulle Satan for en kort tid sleppes løs. Men denne gangen skulle angrepet, som Satan vil lede sammen med Gog og hans hærer (det 2 forsøk), ikke nå frem til Jerusalem.

Til slutt var det bare Chuck og Ariel som ble sittende tilbake og tenke på det de akkurat hadde delt fra Guds Ord. Det var godt å bare være sammen av og til, uten å måtte si noe. Men til slutt kikket Ariel spørrende bort på Chuck, som så «intnst» ut i løse luften.

«Hva er det du tenker så hardt på, Chuck?», kom det lattermildt fra Ariel. «Du ser veldig konsentrert ut». «Det er bare en sak som jeg og Sandra har blitt minnet om av Ånden tidligere», kom det stille fra Chuck. «Det har vært svært vanskelig å kunne videreføre arbeidet til far og A.R.M. Jeg vet at jeg underviser over nettet, men jeg skulle så gjerne ha vitnet for mange flere». Ariel klødde seg i hodet. Chuck hadde jo fortalt at han og Sandra hadde laget furore over hele Roma med budskapet de hadde klart å få ut ved hjelp av Zeppelin (se bok 2 i serien A.R.M Rapture Gap). Millioner av mennesker hadde fått med seg dette over hele Europa i tiden som fulgte. Det visse både Chuck og

Ariel. Budskapet advarte mange mot at Maxim Hassan var Antikrist og at Peter Vinci var den falske profet. Det verserte rykter om at et hundretusenvís hadde blitt frelst etter denne hendelsen. Pluss at antallet hadde steget til flere millioner bare uker etterpå.

For en tid tilbake hadde Chuck og Sandra forsøkt å finne ut mer av hva som var årsaken til at så mange hadde tatt imot Jesus Kristus som sin frelser. Og svaret de hadde funnet, var veldig interessant. De som hadde omvendt seg etter Zeppelin-massakren (som Antikrist og den falske profet hadde kalt den) var mennesker som hadde hørt evangeliet forkynt tidligere. De hadde bare ikke tatt stilling til Jesus som sin frelser før nå. Men det var også en annen viktig grunn, og den hadde med A.R.M's prinsipp å gjøre: Enorme mengder Bibler, materiell om endetiden, både skriftlig og digitalt, hadde blitt spredd fra de etterlatte fra menigheter rundt om i verden. Ved hjelp av private chatte-tjenester hadde ennå ikke Antikrist klart å stoppe flyten av informasjon om Jesus som Messias. Mange fortvilte mennesker satt igjen i menighetslokalene og gråt bittert, da de skjønnte at de hadde blitt tilbake mens menigheten hadde blitt tatt hjem til Herren. Årsaken til at de ikke hadde blitt tatt med i bortrykkelsen, var som oftest at de ikke hadde hatt et forhold til Jesus som deres Frelser. Hvordan var det mulig? Jo, de hadde riktignok trodd på at Jesus er Guds Sønn, men de hadde ikke satt sin lit til Ham alene. Jesus var ikke deres personlige Frelser De hadde stolt på at sine egne gjerninger var godt nok. Det var jo det utallige dårlige forkynnere hadde

fortalt kristenheten overalt i verden: Det fantes ingen fortapelse, men det fantes en himmel hvor alle var garantert inngang. Alle hadde sin egen vei til Gud ble det forkynt. På denne måten ble evangeliets kraft utvasket. Jesu verk på korset var ikke så viktig lengre. Men det er bare én vei til Gud, og det er gjennom Guds Sønn, Jesus Kristus: *«Jesus sier til ham: Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.»* Joh 14:6 (NB88).

Og slik hadde det på tragisk vis bare blitt verre og verre fra begynnelsen av 1990-tallet, ifølge Sam. En profeti i Guds Ord hadde på denne måten blitt oppfylt: *«³ For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem. ⁴ De skal vende øret bort fra sannheten, og vende seg til eventyr.»* 2Tim 4:34 (NB88).

Ariel kikket bort på Chuck. *«Jeg har ennå ingen ideer om hvordan vi kan få forkynt til flere mennesker rundt om i verden herfra»*, svarte han alvorlig. *«Men la oss be om det, sammen»*. Så bad de en kort bønn om visdom. Nå var det bare å vente på hva Ånden ville komme opp med denne gangen.

*

Den falske profet, alias pave Petrus den første, og Antikrist frådete av sinne der de møttes i dimensjonen usynlig for oss mennesker. Store mengder av mennesker hadde blitt frelst over hele verden på bakgrunn av Zeppelin-stuntet til Chuck og Sandra over Roma. Beskjeden på fallskjermene hadde blitt spredd i sosiale medier over alt. Budskapet hadde først og fremst spredd seg rundt om i Europa. Men bare dager etterpå hadde visst hele verden fått det med seg. Nå hadde de nyfrelste tatt kraftig til orde mot Antikrist, pave Petrus Romanus den første og Festningenes Alliansen.

Begge to visste nøyaktig hva som snart måtte skje. Den nådeløse forfølgelsen av de kristne kunne snart «endelig» begynne. Riktignok var de rasende fordi ondskapen deres hadde blitt avslørt av de nyfrelste taperne. Men de frydet seg over at de snart skulle gå til krig mot dem og overvinne dem. «*Jeg elsker når Ordet fra Den Allmektige kan brukes til vår fordel*», hylte Antikrist hysterisk ut i luften. «*Vår ondskap vil bli legendarisk*», kom det jublende fra den falske profet. Antikrist vendte seg mot den falske profet. «*La oss gå gjennom vår onde plan mot de hellige én gang til, skaaal vi?*». Røsten var fylt av hat og ironi. «*Jaah, mester*», kom den bitende ironisk fra den falske profet. «*Og det ble gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem. Det ble gitt det makt over hver stamme og hvert folk og hvert tungemål og hvert folkeslag.*» (NB88). Dette står i Åp 13:7», avsluttet Antikrist fornøyd. «*Så la oss*

planlegge hvordan vi skal sette inn nådestøtet, mester», hvisket den falske profet med en røst så ond som Lucifer selv.

*

Til enhver leser:

«Når det blir sagt: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter som ved forbitrelsen» Heb 3:15 (NB88).

Kapittel 14

Tempeltjenesten starter

Antikrist hadde brukt over to og et halvt år å få bygget ferdig tempelet. Men det var ikke bare byggingen som hadde tatt tid. Det skulle settes opp tempeltjeneste nøyaktig etter alle Moselovens forskrifter. Det innebar utdanne- og innsetting av prester, vaktjeneste, forsangertjeneste, offertjeneste, og en hel mengde andre ting som måtte være på plass før tempeltjenesten kunne starte. Antikrist visste at prosessen ikke kunne fremskyndes med makt. Da ville han kunne avsløre sine falske hensikter. Men nå var alt klart til at tempelet⁴⁷ endelig kunne innvies. Det eneste som manglet nå, var en hellig flamme som skulle starte ilden i tempelet. Det hadde skjedd ved den første ofringen i tabernaklet, 3 Mos 9:24, og 2 Krøn 7:1. Og Antikrist visste nøyaktig hvor han skulle få den flammen fra. Nemlig fra sin tjener, den falske profet. Dette står beskrevet i Åp 13:13: *«Og det (den falske profet, eller det annet dyr, innskudd forfatteren) gjør store tegn. Til og med får det ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne.»* (NB88). Det står ikke at den falske profet skal tenne tempelilden med sine kunster, med det var noe Antikrist krevde⁴⁸ av pave Petrus den første. Og han var ikke spesielt vanskelig å be.

Endelig var den store dagen for innvielsen av tempelet kommet. Nå skulle Antikrist nå hovedmålet sitt: Å herske som «Messias» fra tempelet i Jerusalem. Men det skulle snart endre seg. Snart skulle han både herske og herje fra tempelet. Men det skjedde først om ett år fra nå, da tiden for den store trengselen skulle begynne (de siste 3,5 årene av trengselstiden på 7 år).

Antikrist kikket verdig på pave Petrus den første, og gav ham et forsiktig nikk. Ydmykt nikket pave Petrus tilbake, og rekte hendene dramatisk mot himmelen. Og plutselig skjøt det ned en kraftig flamme fra himmelen. Den traff alteret med offeret, slik at det brant opp på et øyeblikk. Flere av prestene stormet bort for å hente flammen for å hindre at den slukket. Flammen på alteret måtte ikke dø ut (3 Mos 6:5). Ennå var det kun tillatt for jøder å gå inn i forgården til tempelet. Men det skulle endres under den store trengsel. Talløse over hele Jerusalem kastet seg ned på bakken og tilbad Antikrist. Det samme gjorde også pave Petrus den første.

Asael holdt seg bevisst unna denne dagen: Det var ikke han som var i sentrum i dag. Han og Lilly stod å så på hendelsen fra et hemmelig sted i Vatikanet. De frydet seg over at deres herre, Antikrist, hadde oppnådd sitt mål: Å sitte i tempelet som «Messias». Men det beste gjenstod. Og det skulle skje når den store trengselen begynte.

Den jødiske nasjonen gledet seg stort over at deres «Messias» hadde kommet. Og at tempelet var bygget og i full drift. De bodde nå trygt i landet sitt. All reell motstand hadde blitt utslettet da Salme 83 for en tid tilbake hadde blitt oppfylt (se bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap). Og før det igjen hadde Iran gått dukken i det som viste seg å være profetien om Elam i Jer 49:34-39 (se bok 1 i serien, A.R.M Bortrykkelsen). Jødene bodde trygt i landet sitt, i realiteten fri fra fiender rundt omkring på alle kanter. Men det var fortsatt tøft å måtte oppleve alle straffedommene som rammet over hele verden.

Et enormt pressekorps fulgte alt som skjedde i forgården på tempelet via kameraer. Antikrist løftet hendene som for å velsigne (forbanne var det rette ordet) alle mennesker. Han hadde ryggen mot dørene inn til avdelingen som kalles Det Hellige⁴⁹. Så gikk han inn i tempelet, og dørene ble lukket bak ham. Fra nå av skulle han oppholde seg i tempelet så mye han bare kunne.

Kapittel 15

Fra sorg til kamp

Alle messianske jøder, som hadde blitt frelst etter bortrykkelsen, sørget heftig når de så bildene av Antikrist i tempelet. Alle frelste sørget, men kanskje mest de av jødisk opprinnelse. Ariel, familien hans og soldatene trodde de hadde forberedt seg på denne hendelsen, men der tok de grundig feil. Sønderknust måtte de innse at sitt eget folk ble rundlurt av den falske Messias. I flere timer hulket de høylytt til de ikke hadde krefter til å gråte lengre. Chuck hadde sin fulle hyre med å trøste dem, mens Sandra måtte ta seg av de to små barna. Det var hun og Keren de likte best å være sammen med. Men i dag klarte ikke Keren å forlate foreldrene sine. De to små ble forskånet fra alt som skjedde, og koste seg med barne- TV og popkorn på et av de lydisolerte rommene.

Etter å ha kommet til krefter igjen, satt Ariel seg tungt ned på stolen ved siden av Chuck. «*Beklager det der...*», hvisket han. «*Ingenting å beklage, Sir*», svarte Chuck oppmuntrende. «*Jeg og Sandra klarer nok ikke å se dette i stor nok grad fra et messiansk-jødisk ståsted*». «*Det å vite hva som skal skje er dessverre ikke det samme som å oppleve det*», fortsatte Ariel med en noe sterkere stemme.

Chuck nikket til svar. *«Jeg kan ikke bare sitte her og la dette forbli uimotsagt»*, kom det plutselig og heftig fra Ariel. Krigeren i ham hadde bråvåknet. Dette var den Ariel som Chuck var mest vant med å se. *«Hva tenker du på, Sir?»*, spurte han nysgjerrig. *«Bare en tanke som akkurat slo ned i hodet mitt»*, forklarte Ariel ivrig. *«En mulighet til å varsle alle i Jerusalem om hva som faktisk skjer. Og jeg hadde glemt hele greia. Helt frem til nå»*. Han reiste seg og gikk bort til en av datamaskinene. Han vinket Chuck bort til seg, mens han lynraskt satte frem en stol ved siden av seg. Chuck løp bort til skjermen, og satte seg ned i stolen. Han var spent på hva Ariel hadde i tankene. På skjermen så Chuck en side fra IDF på hebraisk. Både Sandra og Chuck var flytende både på å lese og å skrive hebraisk, så språk var ikke lengre et problem. Det var en eldre nettside, datert tilbake til 2007. Her vistest det en oversikt over SMS-varsling til alle innbyggere i Jerusalem ved eventuelle krigshandlinger fra fiender omkring. Ariel kikket spent på Chuck. *«Hva sier du?»*, spurte han med dirrede stemme. *«Tror du at du kan hjelpe meg med å få dette gamle systemet til å fungere en siste gang? For vi vil bare få en mulighet til å få det til å fungere. Etter bruk vil denne muligheten være tapt for alltid»*.

Chuck leste raskt gjennom den digitale manualen for programmet. Han forklarte for Ariel hele tiden mens han selv leste. *«Her står det at programmet kan aktiveres, men at det krever en militær kode fra en general i IDF. Det står også at telefonlisten kontinuerlig oppdateres*

hver eneste dag. Alle fastboende i Jerusalem vil få to tekstmeldinger, med en halv times mellomrom. Er det er general som De kjenner, Sir? Og som ikke umiddelbart vil prøve å få stilt deg for krigsrett?». Ariel ristet oppgitt på hodet. Dette var både veldig skuffende og veldig gode nyheter. Den kjedelige nyheten var at de ville trenge en aktiveringskode fra en general. Den gode var at systemet fortsatt kunne brukes.

Ariel reiste seg og gikk i ring rundt seg selv. *«Kom igjen, gamle gutt, tenk. Tenk».* Chuck bad stille for seg selv om visdom fra Ånden. Sekunder etterpå fikk han en ide om å spørre Ariel et merkelig spørsmål. *«Dette bare må være fra Den Hellige Ånd»*, mumlet Chuck uhørlig for seg selv. *«Selv ikke jeg kunne ha kommet på noe sånt».* Han bestemte seg for å bare hoppe i det: *«Sir, jeg fikk akkurat en litt rar ide».* *«Vel, fyr løs, Chuck. Jeg har nada niks selv».* Ariel kikket interessert bort på Chuck. *«Vel, da du var generalløyntnant i IDF, Sir, hadde det seg slik at du hadde tilgang til såkalte nød-koder? Altså, sånne som brukes ved for eksempel direkte trussel om nært forestående atomangrep?».* Chuck stålsatte seg for å bli fullstendig latterliggjort. Ariel reagerte først med et forvirret uttrykk i ansiktet. Men så lyste han opp i et lurt glis. *«Hvordan visste du om dette, gutt?»*, spurte han ertende. *«Snoket i IDF's militærbase, har vi?».* *«Nei, ikke denne gangen, Sir. Ikke at jeg har gjort det før, heller. Det var et tips jeg fikk fra høyt der oppe, hvis du skjønner hva jeg mener, Sir?».* *«Og det var et veldig godt tips også»*, lo Ariel fornøyd tilbake.

«Hvordan kunne jeg glemme denne enkle måten å løse problemet på, tro?». Så stormet han bort til et skap, og hentet frem en stor manual. Der fant han frem en side med koder over ulike trusler mot Israelsk territorium.

Etter en stund stoppet han opp ved en kode som hette Imminent trussel av ukjent karakter mot Israel som nasjon. Chuck måtte smile. «*Antikrist kan nok regnes som en trussel som til nå har vært ukjent innen IDF, antar jeg, Sir?*». «*Det kan du være sikker på*», svarte Ariel oppglødd tilbake. Så fortsatte han: «*Systemet er laget slik at dersom en stor trussel mot Israel oppdages, kan enhver offiser av høyere rang rapportere inn trusselen direkte til Israels militære ledelse. På denne måten kan en by-passe systemet ved å måtte gå gjennom flere ledd av instanser. Dette er et svært viktig prinsipp for en nasjon som Israel, som har vært omgitt på alle kanter av nasjoner som bare ønsker en ting: Vår død*». Chuck tenkte litt før han sa noe. «*Hvordan er dette systemet koblet opp til SMS-varslingen, Sir?*», undret han. «*Vanligvis kobles varselet aller først inn mot bakke-til-luft rakettsystemer og flyvåpenet. Rakett-trusler er det IDF frykter mest. Men dersom trusselen ikke kommer fra luften, kobles andre instanser inn. Men når det gjelder imminent trussel av ukjent karakter, gjelder litt andre regler. Da er et generelt varsel på det utsatte stedet, eller stedene, det viktigste å få formidlet til befolkningen. Her i Israel er mottoet at «det bedre å varsle en gang for mye enn en gang for lite*». Og det er jo i Jerusalem at vi

hoved-problemet sitter: Nemlig Antikrist. «Så dersom du sender inn et varsel om en imminent trussel av ukjent karakter her i Jerusalem, vil du kunne få tilgang til en aktiveringskode for SMS-tjenesten, Sir?», brøt Chuck forsiktig inn. «Korrekt, min unge, skarpe sønn», svarte Ariel. «Men, og dette er et stort, men: Vi kan ikke gjøre dette fra bunkersen. Vi må til en kontrollpost et eller annet sted i Jerusalem for å få størst mulig troverdighet i varslingen». Chuck satte seg spent opp i stolen. «Betyr det at jeg endelig kan få komme ut i friluft igjen, Sir?», spurte han forhåpningsfullt. «Det kan hende, ja», svarte Ariel muntert tilbake. «Men jeg tror ikke at tiden er moden for dette helt ennå. Folk har det med å glemme saker og ting, selv det som er veldig viktig. Jeg tror at vi skal gjøre dette rett før den store trengsel begynner. Og det er jo ikke så lenge til. Bare noen få måneder. Da får vi tid til å be over saken og til å forberede oss skikkelig». «Det vil nok få Antikrist til å reagere, ja», kom det tørt fra Chuck. «Sannheten vil kunne få mange til å få opp øynene rundt omkring i Jerusalem, Israel og ellers i verden», svarte Ariel alvorlig. «Dette vil spre seg som ild i tørt gress, tro du meg». Mens de snakket, kom Keren og Sandra. De kjedet seg, og lurte på om Chuck ville være med å spille Kahoot. Chuck kikket fort bort på Ariel, som vinket ham av gårde. «Kom igjen, vær ung, ha det gøy», lo han. «Du har fortjent det, så til de grader også». «Takk, Sir», svarte Chuck. «Kom igjen, tøffen», lo Sandra. «Klar til å bli most av oss jenter?». «La oss få se hva girlpower er imot Chuck-power», lo han fornøyd. Nå skulle det bli godt med en real avkobling.

Kapittel 16

Sandra og Keren

Vennskapet mellom Sandra og Keren ble sterkere for hver dag som gikk. Det var utrolig interessant å få høre om hvordan tenåringslivet var i Israel. Dessuten var Keren meget intelligent, morsom og kunnskapsrik. Og de delte begge interessen for miljøvern, litteratur og ikke minst: Kaffe latte. Interessen var like stor fra Kerens side mot Sandra. Ariel hadde lenge fortalt Keren at han så på Sandra og Chuck som *«de desidert største helter under 20 år han noensinne hadde hatt gleden av å møte»*. Og det sa ikke så lite når det kom fra Ariel. Derfor var hun nesten umettelig i å få Sandra til å fortelle hvordan selve bortrykkelsen hadde skjedd i familiene deres, om Lilly som hadde jaktet på dem, flukten fra London og så videre.

Hverdagene kom og gikk så fort. Det syntes de begge to. Hannah, moren til Keren, hadde hatt det veldig tøft etter at både eldstedatteren og svigersønnen, Noah, hadde forsvunnet på kort tid. I etterkant kom det jo frem at Noah hadde blitt frelst rett før bortrykkelsen. Han var trolig i Paradis⁵¹ nå, og hadde det nok aldeles diggbart. Men datteren Rut hadde de ennå ikke hørt noe fra. Både Sandra og Keren hjalp mye

til med de to barna til Rut. Og det hadde vært en svært kjærkommen hjelp for Hannah. Hun var ofte sliten, og sørget mye over tapet av datteren.

«Livet er jammen fullt av overraskelser», tenkte Sandra for seg selv. *«Jeg hadde aldri forventet å sitte i en bunkers i Jerusalem i trengselstiden, nærmest under føttene på Antikrist, mens jeg er barnevakt».* Men hun klaget ikke. Det var veldig givende å være sammen med de to barnebarna til Ariel og Hannah. Lea var en stille jente, som likte å tegne og lese. Men hun kunne bli veldig sint når broren hennes ertet henne. Daniel, derimot, var en håndfull selv på sine beste dager. Det var ikke noe vondt i ham. Det var bare liv i alle ender. Flere kvelder hadde Keren og Sandra vært så utslitte at de nesten begynte å grine av utmattelse. Men da kom Hannah ofte med noe godt å spise, og trøstende, takknemlige ord. Det hjalp hver eneste gang.

Som jenter flest snakket Keren og Sandra løst og fast om alt mulig. De var begge to spent på hvem den virkelige Sandra eller Keren egentlig var. Sånn bak speilet, liksom. Nå som Sandra hadde blitt satt fri fra sitt tidligere ville liv, fant hun ut at hun like godt kunne vitne om Guds godhet mot henne (se bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap). Keren satt med store øyne og lyttet på Sandras sterke historie. Selv hadde hun levd et beskyttet og godt liv. Heldigvis kunne hun ikke relatere til noen av de tøffe sakene Sandra fortalte om. Men alt Sandra fortalte, gjorde et

veldig sterkt inntrykk på henne. Og da særlig om hvordan Gud hadde satt henne fri fra skader på kropp og sjel som følge av sitt ville liv.

«Du er utrolig privilegert som endte opp med Chuck i bunkersen», brast det ut av Keren da Sandra var ferdig med historien sin. «Jeg kan ikke komme på noen som ville ha taklet tingene i nærheten av like bra som Chuck. Far ser på ham som en sønn allerede. Og det er lynende intelligent en, også. Det er litt av en venn du har fått». «Jeg vet det», kom det stille fra Sandra. «Jeg har ikke vært flink nok til å si det til ham. Han er en sånn gentle-man når han går inn for det. Men så kan han i neste øyeblikk være på linje med en rablende gal sjimpanse. Ikke vondt ment, eller noe sånt. Men mannfolk kan være så utrolig barnslige, ikke sant?». Sandra så skyldbevisst bort på Keren. Men hun bare sprutet ut i latter. «Menn er menn», klarte hun å få hikstet frem. «De er barn til de dør. Men som mor pleier å si: Menn har gode og dårlige sider. Dersom du fokuserer på de gode, blir de enklere å leve med». «Klokt sagt», smilte Sandra tilbake. «Vi damer er visst ikke helt enkle, vi heller. Du skulle ha sett ansiktsuttrykkene til Chuck noen ganger når jeg har flippet ut. Og det har ikke vært sjelden, for å si det sånn». «Ja, ha, haaaa», kom det muntert fra Keren. «Sånn er det med far, også. Mor er veldig langsint. Stakkars far. Han kan se knust ut i lang tid etter en episode med mor. Og jeg har en kort, innover-lunte, som far kaller det. Det er en veldig dårlig kombinasjon for far når vi damene flipper ut samtidig».

Sandra kjente plutselig på savnet etter foreldrene hennes, og broren hennes, Benjamin. Men hun hadde merket seg at savnet hadde endret seg i karakter, på en måte. Det var ikke knusende, bunnløs sorg lengre. Det var mer de gode minnene hun husket. Men det beste var at hun hadde en visshet om å få se dem igjen på den andre siden.

«Hvordan går det med deg og alt som har skjedd i Israel den siste tiden?», spurte Sandra etter en liten pause i samtalen. Dette var et tema de ikke hadde fått snakket noe særlig om på en god stund. Keren tvinnet pekefingeren gjennom det sorte, bølgede håret før hun svarte. «Det er så uvirkelig, på en måte. Jeg klarer ikke å sette skikkelig ord på det, hvis du skjønner hva jeg mener?». Sandra nikket til svar. Hun hadde det akkurat likt selv. Keren fortsatte: «Jeg var en sekulær, ung jødisk jente som levde et godt liv. Jeg hadde ingen spesielle planer, egentlig. Jeg ville bare leve, ha det gøy, treffe venner og nye livet. Klart det var utfordringer på en del områder. Kjærestegreier og slikt. Men jeg trodde, og håpet, på et godt og langt liv. Kanskje få meg fast kjæreste, se pappa stå med balltreet i dørkarmen for å skremme vekk beilere, gifte meg, få to barn, sånne ting, liksom. Men så gikk det vilt annerledes, som vi begge vet. Nå er det vanskelig å forholde seg til fremtiden, synes jeg. Nå er det barnepass, trøste en knust mor, sitte i en bunkers, være litt redd for ting som kommer, bla bla, bla». Keren fektet oppgitt ut i luften med hendene. Sandra smilte, og gav Keren en god klem. Det gjorde godt noen ganger, og dette var ikke noe unntak. Keren

smilte tilbake, mens hun tørket en tåre. Det var ikke enkelt å snakke om disse tingene. Men det gjorde godt, likevel. «Hva med deg, da?» undret Keren. «Hva var dine planer for livet?». Sandra grøsset ved tanken. Dette ville ikke bli lekkert. «Eeeh. Jeg tror ikke jeg hadde så mange planer, egentlig», svarte hun spakt. «Alt handlet om å være i opprør, nå som jeg tenker over det. Det var det eneste som drev meg fremover. Men i den siste tiden før borttrykkelsen, hadde vi det ganske fint som familie, egentlig. Jeg og broren min var ofte på besøk hos Chuck og Danny. Til tider hadde jeg håpet at det kunne bli noe mer mellom Chuck og meg. Men ikke si det til ham, vær så snill. Vi har hatt det kjempefint sammen. Far og mor var også plutselig blitt så glade og lettet. Det var rett før borttrykkelsen. Og selvfølgelig hadde stefaren til Chuck noe å gjøre med dette, også. Han hadde blitt bedt av Den Hellige Ånd om å betale gjelden foreldrene mine hadde pådratt seg på grunn av min idioti. Det med den narkosaken jeg fortalte deg om nettopp? Dessuten hadde Sam også spilt inn beskjeder til meg i tillegg til Chuck, i tilfelle borttrykkelsen kom før vi hadde blitt frelst (se bok 2, A.R.M Rapture Gap). Far visste om alt dette, og det må ha gjort ham veldig lettet».

Keren kikket på Sandra med et tankefullt blikk. Hun fant ut at det var best å ikke spørre mer om forholdet mellom Chuck og Sandra. «Tenk at Chuck har hatt både himmel og helvete i samme familie. Altså, det med Sam som har klargjort for borttrykkelsen og misjon etterpå. Pluss at Lilly har endt opp på den gale siden av veien, om en kan si det på den

måten?». «Jah. Sprøtt, ikke sant?», brast det ut av Sandra. «Det samme sa jeg for et par år siden. Det er virkelig på grensen til det ufattelige. Og det viser hvor viktige valgene våre faktisk er. Og da tenker jeg særlig på vårt forhold til Jesus Kristus. Er han bare en god mann som har levd, eller er han vår Frelser som vi setter vår lit til? Chucks stemor, Lilly, valgte å forherde hjertet sitt mot Jesus. Det fikk katastrofale og evige konsekvenser. Jeg skulle bare ønske at jeg hadde tatt imot Jesus som Frelseren min tidligere. Da hadde jeg blitt spart for mye dritt, enkelt og greit». «Enig med deg, søster», kom det fast fra Keren. «Men vi er frelst nå. Halleluja. Kom igjen, så setter vi på litt lovsang. Jeg trenger å danse». Sandra kunne ikke vært mer enig. Nå skulle det bli godt å komme seg opp av sofaen og få beveget seg litt.

Kapittel 17

Antikrist får det dødelige såret

Asael stod klar til dyst. Antikrist skulle nå bli utsatt for et attentat. Dette var noe Asael hadde lovet å ta seg av (se bok 1 i serien, A.R.M Borttrykkelsen). Alt var nøye planlagt. I Åp 13:3 står det: *«Og jeg så et av dyrets hoder likesom såret til døden, men det dødelige såret ble lagt. Og all jorden undret seg og fulgte etter dyret.»* (NB88). Antikrist og den falske profet hadde for lengst gitt opp å klare uavgjort mot Den Allmektige. De fikk bare spille rollen sin så godt de kunne. At de ville tape mot Gud, var uunngåelig. Men det var tross alt en stor nytelse for dem å utføre så mye ondskap. Attentatet skulle gjøres på følgende, enkle måte⁵³: Asael skulle gå inn i den andre dimensjon, som er usynlig for oss mennesker. I forgården på tempelet skulle han rett og slett bruke et sverd til å slå Antikrist i hodet med. Resultat: En dødelig hode-skade. Dette måtte gjøres for at profetien i Sak 11:17: *«Ve den dårlige hyrden, som forlater fårene! Sverd over hans arm og over hans høyre øye! Hans arm skal visne bort, og hans høyre øye skal utslokkes.»* (NB88). Det var en merkelig følelse for fiendens leir, det med at profetier skulle oppfylles. Enten de ville eller ikke, så kom alt i Guds Ord til å gjennomføres.

Asael hadde ordnet med kameraer som skulle filme hendelsen for verden på direkten. Antikrist skulle falle blødende om på bakken, for så straks å reise seg opp igjen. Skaden skulle være massiv. Sverdet skulle gå langt inn i hjernen hans. Såret skulle gro tilbake til normalt på sekunder. Men et arr, et blindt høyre øye og en vissnen arm skulle bli resultatet av skaden. Men som om ingenting hadde hendt, skulle «Messias» fortsette å utføre sine oppgaver i tempelet rett etter attentatet.

Nå var tiden kommet for å påføre «Messias» skaden. Asael holdt et skarpt sverd klar. Antikrist nikket fort til ham; De kunne begge se hverandre (Antikrist kunne også se inn i den andre dimensjonen). Asael svingte sverdet, og hogg til. Sverdet rammet det høyre øyet og trengte seg dypt inn i hjernen til Antikrist. Så falt han om, før han reiste seg opp igjen nesten før han hadde truffet bakken. Alle i forgården på tempelet gispet av forferdelse da attentatet skjedde. Det samme gjorde folk over hele verden, mens de så den merkelige hendelsen på direktesendt TV. Egentlig skulle ingen hedninger se på noe av det som skjedde i forgården, med det brydde ikke akkurat Antikrist seg om. Nå måtte verden få se hans mirakuløse helbredelse av egen kraft.

Men like raskt som forferdelsen over attentatet kom, gikk alle helt ut av sitt gode skinn da de så at «Messias» reiste seg opp på beina. Såret hadde grodd fint igjen. Riktignok var resultatet et blindt øye og en vissnen arm. Men likevel. Han kom seg på beina igjen. Fullstendig slått

av forundring begynte millioner av mennesker over hele verden å tilbe «Mesias». Alle undret seg over hvem som kunne sammenliknes med «Messias».

Kapittel 18

Dyret strammer løkken

«¹ Og jeg så et dyr stige opp av havet. Det hadde ti horn og sju hoder. På sine horn hadde det ti kroner. Og på sine hoder hadde det spottenavn. ² Dyret som jeg så, lignet en leopard, og det hadde føtter som en bjørn, og munnen var som munnen på en løve. Og dragen ga det sin kraft og sin trone og stor makt. ³ Og jeg så et av dyrets hoder likesom såret til døden, men det dødelige såret ble legt. Og all jorden undret seg og fulgte etter dyret. ⁴ De tilba dragen, fordi den hadde gitt dyret makt. Og de tilba dyret og sa: Hvem er lik dyret og hvem kan stride mot det? ⁵ Det ble gitt det en munn som talte store og bespottelige ord. Og det ble gitt det makt til å holde på i førtito måneder. ⁶ Det åpnet sin munn til spott mot Gud – til å spotte hans navn og bolig og dem som bor i himmelen. ⁷ Og det ble gitt det å føre krig mot de hellige og seire over dem. Det ble gitt det makt over hver stamme og hvert folk og hvert tungemål og hvert folkeslag. ⁸ Alle som bor på jorden, skal tilbe det, hver den som ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok hos Lammet som er slaktet, fra verdens grunnvoll ble lagt. ⁹ Dersom noen har øre, han høre! ¹⁰ Om noen fører i fangenskap, han går i fangenskap. Om noen dreper med sverd, han skal drepes med sverd. Her er de helliges

tålmodighet og tro. ¹¹ Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden. Det hadde to horn, likesom et lam, men talte som en drage. ¹² Det bruker hele det første dyrets makt for dets øyne. Og det gjør slik at jorden og de som bor på den, tilber det første dyret – det som fikk sitt dødelige sår legt. ¹³ Og det gjør store tegn. Til og med får det ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne. ¹⁴ Det forfører dem som bor på jorden, på grunn av de tegnene som ble gitt det å gjøre for dyrets øyne. Og det sier til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av det dyret som fikk sverdhogget og ble levende igjen. ¹⁵ Og det fikk makt til å gi dyrets bilde livsånd, så at dyrets bilde til og med kunne tale, og gjøre så at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. ¹⁶ Det utvirker at det blir gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og treller, et merke i sin høyre hånd eller på sin panne, ¹⁷ og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket: dyrets navn eller tallet for dets navn. ¹⁸ Heri består visdommen. Den som har forstand, la ham regne ut dyrets tall! For det er et menneskes tall. Og dets tall er seks hundre og sekstiseks.» Åp 13:1-18 (NB88).

Tiden var snart inne. Den store trengsel skulle begynne om bare kort tid. Millioner på millioner av mennesker hadde blitt frelst over hele verden siden bortrykkelsen hadde skjedd. Antikrist og den falske profet var klar til å sette inn de ondskapsfulle motangrepene sine. Det ville ikke bli vanskelig, heller. I alle verdens land hadde Asael fått innsatt (etter ordre fra Antikirst) effektive terror-styrker. Alle soldatene bar sorte

uniformer med symbolet til Festningenes Alliance på uniformen: En pyramide av gull. Hele konseptet med disse spesialstyrkene hadde blitt innført under bordet etter at Antikrist hadde fått klart å få ethvert land i verden til å underkaste seg hans kontroll. Dette hadde lederne gått med på av frykt for å bli most av sin egen befolkning. Hvorfor? Fordi de ble anklaget av Antikrist (den gang Maxim Hassan) og Asael for å være skyldige i at små grå aliens hadde bortført millioner av mennesker. Signalet fra pleiadene hadde jo advart verden om dette på forhånd (se bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap). Men kontrollen som verdens ledere gav fra seg, var i prinsippet mer en anerkjennelse av at Antikrist var verdens suverene leder enn en maktoverføring. Det betød ikke at de ulike landene måtte settes under administrasjon under Antikrist direkte. Alt dette hadde blitt fortalt bak lukkede dører til lederne for alle verdens land. Med lettelse og glede over at de fortsatt var herrer i eget hus, hadde alle land godtatt at en stor styrke fra Festningenes Alliance (se bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap) ble utplassert i lendene deres. Det verdens ledelse derimot ikke visste, var at alle i styrkene til Festningenes Alliance hadde dyrets merke på seg. På denne måten var Antikrist fullstendig sikker på at soldatene var lojale mot ham og hans sak inntil døden. Dessuten ville soldatene som følge av dette også ha den nødvendige ondskaper som krevdes for å tilintetgjøre store mengder uskyldige mennesker.

Forfølgelsen ville først starte i det stille. De som bekjente seg til den kristne tro ville bare begynne å forsvinne, stille og effektivt. Deretter ville alt eksplodere når den store trengsel hadde kommet. Årsaken til dette var at «Messias» gjorde krav på å være Guds sønn. Som «Messias» hadde han tilknytning til både jøder, katolikker og til den lutherske verden. Det gjorde at han hadde visse begrensninger⁵⁴ for hva han kunne tillate seg før de siste 3,5 år av Daniels syttiende års uke kunne begynne.

Antikrist forbannet seg heftig over hvor vanskelig det var å balansere alt sammen. Dessuten hadde det vært en enormt komplisert jobb å gjøre klart for de flere viktige hendelser⁵⁵. Nå skulle «endelig» den falske profet på banen for å oppfylle profetiene i Åp 13:11-18:

- Han skal bruke all makt som Antikrist, det første dyret, har (Åp 13:12).
- Han skal få jorden til å tilbe Antikrist (Åp 13:12).
- Han skal utføre store tegn mens verden ser på. Som at ild faller ned fra himmelen (Åp 13:13).
- Forføre menneskene på jorden med tegnene sine (Åp 13:14).
- Får menneskeheten til å lage et bilde av Antikrist (Åp 13:14. Se bok 1, A.R.M Bortrykkelsen, som foreslår at bildet er et hologram med en digitalisert sjel av Antikrist).

- Han skal ha makt til å gi «liv» til bildet av Antikrist (Åp 13:15. I bok 1, A.R.M bortrykkelsen, foreslås det at det er fienden selv som kan være den som gir menneskene teknologien til dette).
- Han gir ordre om at alle som ikke tilber dyret skal drepes (Åp 13:15).
- Alle mennesker som da er tilbake, må ta på seg dyrets merke. Hvis ikke vil de ikke kunne kjøpe eller selge. I praksis er dette en dødsdom (det spekuleres ikke på hva tallet 666 er i denne boken. Det vil en først kunne vite med sikkerhet når en er i endetiden. Men tar en først på seg merket, er en forlapt for alltid. Se Åp 14:9-11).

«Kom hit, min tjener», ropte Antikrist ut. Umiddelbart stod den falske profet foran ham, mens han knelte dypt. «Her er jeg, mester. Nå er det min tur til å skinne».

Kapittel 19

Vanlig hverdag gjør godt

Chuck, Sandra og Keren satt i en sofa mens diskusjonen gikk høylytt, men vennlig for seg. Chuck hadde akkurat vunnet over jentene i Kahoot, noe som ikke viste seg å være særlig populært. «*Du har bare bedre kunnskap om akkurat dette feltet*», kom det ertende fra Sandra. «*Jaaah, nemlig*», fortsatte Keren. «*Vi er ikke like nerdete som deg når det gjelder IT-teknologi, faktisk*». Chuck så «uskyldig» på dem, mens han forsøkte å la være å le: «*Jenter, vi ble enige om å sette Kahoot på «automatisk quiz». Neste gang «moser» dere meg sikkert. Og særlig dersom det handler om barnepass. Mo, ha, haaa*». Chuck kikket ertende på dem. Hadde han gått over streken, tro? Ungene hadde vært skikkelig vanskelige i dag, og både Sandra og Keren hadde vært totalt utslitt når de endelig hadde sovnet. Men jentene bare kikket på bordet, og så på hverandre, og sa: «*Vannmugge*». En stor plast-mugge med vann stod på stuebordet, og nærmest «ventet» på at Sandra og Keren skulle helle den i nakken på Chuck. «*Åååh, neida*» ropte Chuck oppgitt. «*Ikke nå igjen*». Men han var for sent ute; Sandra hedde alt kastet vannet midt i ansiktet på Chuck, som ble klissvåt. «*Mine damer, jeg drar meg bort til mitt ydmyke kvarter*», utbrøt Chuck med dødelig

fornærmet tone. «*Deres sinnssyke selskap behager meg ikke lengre*». Så kastet han en pute i ansiktet på begge jentene, og løp hoiende inn på rommet sitt. «*Mannfolk*», begynte Sandra lattermildt. «*Og kanskje litt kvinnfolk også?*», kom det uskyldig fra Keren. Så sprutet de ut i latter igjen.

Ariel og Hannah hadde det også bedre for tiden. De hadde brukt mye tid sammen i bønn og i samtale for å finne en ordning på ting. Hannah hadde etter hvert innsett at det ikke nyttet å sørge seg til døde over sin eldste datter Rut. Hun hadde valgt å forsone seg med situasjonen, samtidig som hun aldri ville gi opp håpet. Eller å slutte å be for Rut. Ariel, Keren, de to barnebarna og de andre trengte at hun var til stede i sitt eget liv, men også for dem. Det var en masse arbeid som måtte gjøres i bunkersen. Og da ikke minst som barneskolelærer for Daniel og Lea.

Soldatene hadde også funnet ut av det både med hverandre og med resten av gjengen i bunkersen. De hadde ingen hjem eller familie som de kunne gå til. Alle de kjente var nå som trollbundet av troen på Antikrist som «Messias». Å ha noe som helst kontakt med familiene sine ville bare utsette dem selv og de andre i bunkersen for unødvendig stor risiko. De trente mye, studerte Guds Ord og drog ofte på rekognoseringsoppdrag. Dette ville være spesielt viktig nå, da det snart var gått 3,5 år av trengselstiden. Om bare dager ville den store trengsel

begynne. Da måtte alt være klart til Ariels plan om å varsle hele Jerusalem med SMS om at «Messias» var Antikrist.

Alle voksne i bunkersen hadde gått gjennom «endeløse» møter med planlegging og detaljert gjennomgang av hva som snart skulle skje. Nå var de lei, og trengte en god pause.

Mange faktorer var viktige for å få et så normalt liv som mulig i bunkersen. Noe av det viktigste var måltidene, som alle måtte delta på. *«Det å kunne spise sammen er utrolig viktig for menneskets psykologi»*, var noe Ariel ofte hadde påpekt. Men andre ting var også viktige for å kunne ha en sunn psykisk og fysisk helse. Og det var fysisk trening, mental trening ved å studere ting en selv likte, og det å kunne ha alenetid. Alle de voksne hadde hatt flere møter om hvordan de skulle planlegge for en mest mulig normal hverdag. En av soldatene var utdannet psykiater. Og en annen var lege. Ariel var faktisk utdannet som tannlege. Og alle hjalp hverandre med ulike utfordringer. Tre ganger i uken var det obligatorisk med Kahoot eller andre former for underholdning. Alt dette kom i tillegg til de tre daglige samlingene i Bønn og Bibel. Alle disse tiltakene sørget for at livet i bunkersen var ganske bra. Hannah, moren til Keren, uttrykte seg slik en dag om livet under jorden:

«En vanlig hverdag gjør godt i sjelen. Takk, alle sammen, for at dere er med å berike livet mitt». «Tusen takk til alle her inne», fortsatte Ariel fornøyd. «Hverdagen er det livet består mest av. Nå har vi i tillegg funnet et evig perspektiv på livene våre: Hans navn er Messias, Yeshua fra Nasaret».

Kapittel 20

De syv basunene

*

Les gjerne vedlegg 3

*

De første av de syv basunene hadde inntruffet i tiden før den store trengsel hadde begynt. Chuck leste en kveld fra Johannes Åpenbaring alt som omhandlet de syv basunene:

«² Og jeg så de sju englene som står for Gud, og det ble gitt dem sju basuner. ³ En annen engel kom og sto ved alteret. Han hadde et røkelseskar av gull. Og det ble gitt ham en stor mengde røkelse for at han skulle legge den til de helliges bønner på gullalteret foran tronen. ⁴ Og røken av røkelsen steg fra engelens hånd opp for Gud sammen med de helliges bønner. ⁵ Og engelen tok røkelseskarer og fylte dem med ild fra alteret, og kastet dem på jorden. Da kom det tordendrønn og røster og lyn og jordskjelv. ⁶ Og de sju englene som hadde de sju basunene, gjorde seg klar til å blåse. ⁷ Den første engelen blåste i basunen, og det kom hagl og ild, blandet med blod, og det ble kastet ned på jorden. Tredjedelen av jorden ble oppbrent, og tredjedelen av trærne ble oppbrent, og alt grønt gress ble oppbrent. ⁸ Den andre engelen blåste i

basunen, og noe som lignet et stort, brennende fjell ble kastet i havet. Og tredjedelen av havet ble til blod.⁹ Og tredjedelen av de levende skapninger i havet døde, og tredjedelen av skipene ble ødelagt.¹⁰ Den tredje engelen blåste i basunen, og en stor stjerne falt ned fra himmelen, flammende som en fakkell, og den falt på tredjedelen av elvene og på vannkildene.¹¹ Stjernens navn var Malurt, og tredjedelen av vannet ble til malurt. Og mange mennesker døde av vannet fordi det var blitt forgiftet.¹² Den fjerde engelen blåste i basunen, og tredjedelen av solen ble slått, og tredjedelen av månen og tredjedelen av stjernene, for at tredjedelen av dem skulle bli formørket, og tredjedelen av dagen miste sitt lys, og natten likeså.¹³ Og jeg så, og jeg hørte en ørn som fløy under det høyeste av himmelen og sa med høy røst: Ve, ve, ve over dem som bor på jorden, for de andre basunrøstene av de tre englene som ennå skal blåse!¹ Den femte engelen blåste i basun. Jeg så da en stjerne som var falt fra himmelen ned på jorden. Nøkkelen til avgrunnens brønn ble gitt til den.² Den åpnet avgrunnens brønn, og en røk steg opp av brønnen som røken av en stor ovn. Solen og luften ble formørket av røken fra brønnen.³ Ut av røken kom det gresshopper på jorden. Det ble gitt dem makt, slik som skorpionene på jorden har.⁴ Det ble sagt til dem at de ikke skulle skade gresset på jorden eller noe annet grønt, heller ikke noe tre, men bare de menneskene som ikke hadde Guds segl på sine panner.⁵ Det ble ikke gitt gresshoppene å drepe dem, men å pine dem i fem måneder. Og pinen de voldt, var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske.⁶ I de dager skal folk søke døden,

men de skal ikke finne den. De skal lengte etter å få dø, men døden skal fly fra dem. ⁷ Gresshoppene var av utseende lik hester, som var gjort klare til kamp. På hodene deres var det kroner av noe som lignet gull, og ansiktene deres var som menneskers ansikter. ⁸ De hadde hår som kvinnehår, og tennene deres var som løvers tenner. ⁹ De hadde brynjer likesom jernbrynjer. Og lyden av vingene deres var som lyden av vogner når mange hester løper til strid. ¹⁰ De har haler med brodder som skorpioner, og i halene ligger deres makt til å skade menneskene i fem måneder. ¹¹ Til konge over seg har de avgrunnens engel. Hans navn er på hebraisk Abaddon, på gresk har han navnet Apollyon. ¹² Det første ve er over. Se, ennå kommer det to ve-rop etter dette. ¹³ Den sjette engelen blåste i basunen. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud. ¹⁴ Røsten sa til den sjette engelen, han som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat! ¹⁵ Og de ble løst, de fire englene som var blitt forberedt for timen og dagen og måneden og året, til å drepe tredjedelen av menneskene. ¹⁶ Tallet på rytterhæren var to ganger ti tusen ganger ti tusen. Jeg hørte tallet på dem. ¹⁷ Slik så jeg hestene i mitt syn, og de som satt på dem: De hadde ildrøde og mørkeblå og svovelgule brynjer. Hestenes hoder var som løvehoder, og av munnen på dem gikk det ut ild og røk og svovel. ¹⁸ Av disse tre plager ble tredjedelen av menneskene drept: av ilden og av røken og av svovelen som kom ut av munnen på dem. ¹⁹ For hestenes makt ligger i munnen deres og i halen, for halene på dem er lik slanger og har hoder, og med dem gjør de skade. ²⁰ Men

resten av menneskene, de som ikke ble drept ved disse plagene, omvendte seg likevel ikke fra sine henders verk, så de sluttet å tilbe de onde åndene og avgudsbildene av gull og sølv og kobber, av stein og tre – de som verken kan se eller høre eller gå.²¹ Og de omvendte seg ikke fra sine mord eller fra sine trolldomskunster eller fra sitt horeliv eller fra sine tyverier.» Åp 8:2-9:21 (NB88).

Så bladde Chuck videre og leste om den siste og syvende basun:

«¹⁵ Og den sjuende engelen blåste i basunen. Og høye røster ble hørt i himmelen, som sa: Kongedømmet over verden tilhører nå vår Herre og hans Salvede, og han skal være konge i all evighet.¹⁶ Og de tjuefire eldste, som sitter for Guds åsyn på sine troner, falt på sitt ansikt og tilba Gud¹⁷ og sa: Vi takker deg, Herre Gud, du Allmektige, du som er og som var, fordi du har tatt i bruk din store makt og regjerer som konge.¹⁸ Hedningefolkene raste, men nå er din vrede kommet – tiden da de døde skal dømmes, og da du skal lønne dine tjenere profetene og de hellige og dem som frykter ditt navn, de små og de store, og da du skal ødelegge dem som ødelegger jorden.¹⁹ Guds tempel i himmelen ble åpnet og hans paktsark ble sett i hans tempel. Og det kom lyn og røster, tordendrønn og jordskjelv og store hagl.» Åp 11:15-19 (NB88).

Det ble stille en stund etter at Chuck var ferdig med å lese. Alle tenkte på at de første av basunene allerede hadde blitt oppfylt. Men det hadde også vært umulig å vite når neste ting kom til å skje. Chuck og Ariel

hadde oppmuntret dem med hvor viktig det var å kjenne Ordet, slik at en ikke skulle bli tatt på sengen av det som skulle komme.

Etter en stund Chuck tok ordet. Han regnet med at flere lurte på det samme som ham selv. *«Det står mye om jordskjelv i Johannes Åpenbaring»*, begynte han. *«Og vi bor under bakken i en bunkers, ikke sant? I går ble jeg minnet om å finne ut hvordan far hadde fått bygget bunkersen. Det viser seg at den er bygget på en slik måte at den skal kunne tåle svært kraftige jordskjelv. Det er også to separate nødutganger ut i fri luft dersom konstruksjonen skulle bli skadet. I en videobesked fortalte stefaren min at vi bør be om beskyttelse for oss selv og for bunkersen. Vi trenger overnaturlig beskyttelse for å overleve her nede, uansett. Vår tro på Herren er vår beste beskyttelse. Og jeg tror personlig på at vi skal bli beskyttet her nede. Iallfall til Jesu andre komme på Oljeberget. Da opplever jeg at vi må stå klare til å flykte herfra. I Sak 14:4-5 leser vi: ⁴ På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdelen av fjellet viker mot nord, og den andre halvdelen mot sør.* ⁵ *Og dere skal flykte til dalen mellom mine fjell. For dalen mellom fjellene skal nå like til Asel. Dere skal flykte som dere flyktet for jordskjelvet i Judas konge Ussias dager. Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud!»* (NB88).

Dette er en av grunnene til at det er så viktig å kjenne Guds Ord. Det vil kunne redde livene våre. For når Messias kommer, vil skriftordet fra Sak 14:4-5 gå i oppfyllelse. Og da vil bunkersen bli fullstendig ødelagt».

Alle sammen kikket alvorlig på Chuck. De hadde forstått det Chuck hadde forklart. En av soldatene rakte hånden i været. Han lurte tydeligvis på et eller annet. «*Om bare ett døgn har det gått nøyaktig 3,5 år av trengselstiden*», begynte han forsiktig. «*Slik jeg har forstått- og erfart det, vil profetiene i Guds Ord være svært nøyaktige. Den store trengsel vil da kunne begynne innen 24 timer. Jeg har bedt mye om visdom for hvilket tidspunkt vi skal sette planen til Ariel ut i live (SMS-varsling av alle i Jerusalem om at «Messias» er Antikrist). Og jeg opplever at vi ikke må være for sent ute. Selv bare litt ut i den store trengsel, tror jeg folk vil være for opptatt av helt andre ting. Bare se på hvordan verden har glemt alle som forsvant under bortrykkelsen. Ingen bryr seg om dem lengre. Ikke engang de som burde savne sine egne*». Ariel kikket spent bort på soldaten. «*Hva føler du fred for å gjøre, soldat?*», spurte han interessert. Soldaten vred urolig på seg. «*Jeg opplever at det er riktig å gjennomføre oppdraget i natt, Sir*», svarte soldaten lavt og kikket ned i gulvet. Det opplevdes veldig rart at sjefen hans bad om råd på denne måten. Dette var ikke akkurat militær prosedyre. Men nå var det en ny sjef i bunkersen. Og det var Yeshua, deres Messias og frelser.

Ariel og de andre ble enige om å be om visdom. Han var svært nøye på å lytte til det Ånden kunne ha fortalt andre enn ham selv. Det er ikke alltid at en selv får all åpenbaring. *«Kjære Far i himmelen»*, begynte Ariel. *«Vi takker for at du er en slik god og kjærlig Gud. Takk for at du har vært med oss og beskyttet oss. Nå ber vi om visdom til hva vi skal gjøre med planene våre om å varsle Jerusalems innbyggere på SMS om at «Messias» faktisk er Antikrist. Takk for at du hører våre bønner. Vi ber i navnet til din elskede Sønn, Yeshua, vår Frelser og Konge. Amen».*

En annen av soldatene rakte forsiktig opp hånden. *«Jeg opplevde noe veldig merkelig akkurat nå»*, stotret han, mens han kikket bort på Ariel. *«Jeg fikk et syn, tror jeg. Der fikk jeg se en soldat som kjente deg, Sir. En som er ekspert på å kjøre droner (se kapittel 3)? Så hørte jeg en stemme si at han venter på oss i en kontroll-post omtrent 300 meter i retning direkte vest fra nye tempelet. En stemme sa til meg at han var i stor nød. Denne soldaten står i fare for å bli angitt av de han stoler på fordi han tror på Jesus Kristus fra Bibelen (en messiansk jøde). Han kunne hjelpe oss med å få tak i den nødvendige nød-koden, Sir. Etter at vi var ferdige, skulle vi sprengte boden hans for å etterlikne et attentat mot ham. Og så skulle vi ta ham med hit. Så avsluttet stemmen med å si at vi skulle utføre oppdraget nå i natt, nærmere bestemt kl 01.50».*

Ariel nikket anerkjennende. Han hadde opplevd akkurat det samme som soldaten nå nettopp. Soldaten så spørrende på Ariel.

«Jeg har forsøkt å komme i kontakt med soldaten en stund», forklarte Ariel ivrig. «Da jeg endelig klarte det, fikk jeg beskjed om at han ikke turte å ha kontakt med meg. Han mente det ville utsette meg for stor risiko, og at noen var etter ham, hva nå det måtte bety. Og nå vet jeg hva han mente». Ariel reiste seg opp av stolen. Militær-mannen hadde våknet igjen. «Greit, gjør dere klare, soldater», beordret han raskt. Han pekte på de tre soldatene som skulle være med. De to andre skulle holde vakt i bunkersen. Så gikk han bort til Chuck og hvisket: «Du blir også med, Chuck. Noe sier meg at vi vil trenge din kompetanse innenfor «hacking» i kveld». «Takk, Sir», svarte Chuck lavt tilbake. Det sitret i hele kroppen. Endelig kunne det bli litt action.

Kapittel 21

Oppdraget

Chuch, Ariel og de tre soldatene hans gjorde seg klare. Denne gangen ville det ikke ha noen hensikt å ta på seg maskene de hadde fått laget tidligere. Det var natt og mørkt. Dessuten: Ble de fanget, ville en grundig undersøkelse uansett avsløre dem. Vanlige, sorte drakter med hette-maske fikk duge. Vel, det var ikke bare vanlige drakter de hadde på seg, heller. Det var en trippeldrakt, som Ariel kalte det. Uniformen, inklusive masken, hadde optisk usynlighets-funksjon⁵⁶, kamuflasje som skjulte dem fra IR-kameraer, pluss en normal sort farge. Bare ved å trykke på en strømbryter i drakten, ville de bli så godt som usynlige.

Da de hadde kledd seg i draktene, tok raskt farvel med de andre. Damene smilte tappert, og sa at de skulle be om beskyttelse for dem. Barna sov, og var lykkelig uvitende om det som skulle skje. De to soldatene som ble tilbake oppmuntret dem, før de lukket og låste døren. Chuck hadde nesten glemt hvor mørkt det var i tunnelen. Alle fem tok umiddelbart på seg night-vision⁵⁷-brillene for å kunne se bedre. Så løftet Ariel hånden og pekte hvilken retning de skulle ta. Ørepluggene de brukte gav dem mulighet til å snakke med hverandre. Chuck syntes

det hele var rå-kult. Tenk å få være med på et hemmelig oppdrag sammen med andre soldater i IDF. Men han visste også at han ikke måtte bli høy på pæra. Det var laget som var det viktigste, og ikke den enkelte personen.

Etter 5 minutter i tunnelen kom de frem til en vertikal stige. Ariel forklarte at de ville komme opp i et hemmelig rom i et lagerbygg. Derfra ville det være omtrent 200 meter bort til vaktposten. Der skulle en venn av Ariel skulle møte dem i kontroll-posten. Det var uansett det Ånden hadde fortalt Ariel og en av soldatene hans. Og det hørtes jo ganske enkelt ut? Eller kanskje ikke? Mellom dem og kontrollposten var det tusenvis av mennesker. Det var riktignok noe de hadde forventet. Men det ville ikke gjøre oppdraget noe mindre vanskelig. Ariel samlet alle rundt seg, mens han snakket lavt: *«Husk hva vi har øvd på»*, begynte han oppmuntrende. *«Ånden har fortalt oss at vi må utføre oppdraget innen 01.50. Klokken er nå 01.30. La oss sette i gang»*. Så åpnet Ariel luken opp til rommet over dem. Raskt og stille hoppet de opp av luken. Så lukket de den stille etter seg, og beveget seg målrettet ut av bygget og bort mot kontrollposten.

*

Lilly, og et betrodd vaktlag på tre elitesoldater fra Festningenes Allianse, stod og nistirret på soldaten Ariel og kompani skulle møte i kontroll-posten. Hun var også på et hemmelig oppdrag Antikrist hadde

gitt henne beskjed om å ikke bruke mer ressurser på å fange kjøteren Charles Chuck Baker. Men Lilly hadde i etterkant bestemt seg for at den ordren hadde hun ikke tenkt å følge. For litt siden hadde hun aldri våget å trosse sin mester. Men det bunnløse hatet mot Chuck hadde til slutt overvunnet hennes redsel for Antikrist. Derfor hadde hun natt og dag lett etter forbindelser mellom hennes taper-eksmann Sam og alt som hadde med IDF⁵⁸ å gjøre. Etter at Antikrist hadde stått frem som Messias, hadde han fått all tilgang han måtte ønske til IDF'S databaser. Og der hadde to navn dukket opp: Det ene var Ariel Liebermann. Det andre var til soldaten som nå satt fremfor henne.

«Vel, vel, vi har visst en situasjon her, Mr. X», kom det iskaldt fra Lilly. Hun gliste ondskapsfullt mot soldaten. Hun kretset rundt ham der han satt på stolen, som en gribb ville kretset rundt et bytte fra luften. «Mr. X» var kodenavnet til soldaten i IDF's arkiv. Men soldaten leet ikke engang på et øyelokk. Han hadde erfaring med slike pressede situasjoner fra før. Lilly stirret rett inn i øynene til soldaten. «Eller skal jeg kanskje kalle deg Mr. Xavier?», fortsatte hun. Stemmen begynte å nærme seg bristepunktet. «Du er en av IDF's mest betrodde agenter, stemmer ikke det? Ja, jeg kan bekrefte at jeg har all tilgang til alt som finnes i IDF's databaser». Nå ble Mr. Xavier skikkelig bekymret. Men han visste at han måtte fortsette å holde seg til prosedyrene for slike situasjoner. Så han tvang både kropp og sinn til å slappe av før han svarte. «Hva er da problemet? Du har all informasjon du kan ønske

deg». «Ikke helt, vennen. Du skal fortelle meg om ditt samarbeid med Sam Baker og Ariel Liebermann. Hva vet du om deres lokalisering?». Mr. Xavier trakk likegyldig på skuldrene. *«Jeg mistet all kontakt med Sam Baker rett etter at millioner av mennesker forsvant fra jordens overflate uten spor. Du vet, tilbake i 2027? Den noen kaller borttrykkelsen, og andre bortføringen foretatt av aliens? Og når det gjelder Ariel Liebermann? Han er jo ettersøkt for landsforræderi, og har tydeligvis gått under jorden, eller noe liknende. Hvorfor skulle jeg vite noe mer om dem enn det dere gjør? Ingen i IDF vet hvor han befinner seg».* Lilly reagerte med avsky når hun hørte ordet borttrykkelsen. Det minnet henne om den ekte Messias, og det likte hun ekstremt dårlig.

Mr. Xavier bad en stille bønn: *«Herre, jeg takker deg for at du er med meg. Jeg ber om styrke til å ikke vise noen form for frykt eller å rope noe som helst. I Jesu navn, Amen».* Lilly ble rasende over dette svaret. Hun kjente dessuten at atmosfæren i rommet akkurat hadde blitt lysere. Og med det mente hun at den hadde blitt mørkere for hennes del. Var det en kristen som var i nærheten, kanskje? Dessuten visste hun godt at det Mr. Xavier fortalte faktisk kunne være sant. Og at han hadde hatt et rykte på seg for å være en notorisk motstander av kristenheten tidligere i karrieren. Pluss det faktum at han hadde vært nådeløs mot alle forrædere eller landssvikere i Israel tidligere. Hun regnet med at dersom Mr. Xavier hadde hatt den minste mulighet for å fange Ariel

Liebermann, hadde han tatt den begjærlig. Lite tydet på at agenten som satt fremfor henne hadde skiftet standpunkt, iallfall ifølge de siste notatene i IDF's psykologiske profil. Så fektet hun sint ut i luften: «*Det er jeg som stiller spørsmål her, tusen takk. Nå, har du på eget initiativ forsøkt å oppnå kontaktet Ariel Liebermann i det siste?*». Mr. Xavier svarte høflig og nøytralt: «*Nei*». Og det var sannheten; Det var faktisk Ariel som hadde kontaktet ham, og ikke motsatt.

«*Nei?*», eksploderte Lilly. Raseriet kom ut av ingenting. Hun ble forundret over sin egen voldsomme reaksjon. Og idet hun fullstendig mistet besinnelsen, avslørte hun seg: Øynene hennes skiftet utseende til reptiløyne (se bok 1, A.R.M Bortrykkelsen). Hun kikket frådende på Mr. Xavier. Han hadde utvilsomt fått med seg at hun var besatt av onde ånder. «*Ikke nå igjen*», anklaget hun seg. «*Dette vil idioten Xavier garantert rapportere til IDF*». Det tok en liten stund før Lilly klarte å roe seg ned. Så pustet hun tungt ut, og fortsatte: «*Vi er ferdige her. Kverk rotten Xavier, og fjern liket slik at det aldri blir funnet. Forstått?*». Soldatene nikkete. De pekte alle tre på Mr. Xavier med automatvåpnene sine. «*Hendene i været og reis deg sakte opp*», hveste troppelederen som en sint slange. Mr. Xavier visste at han bare måtte følge ordren. Sakte reiste han seg, mens han kikket bort på klokken på veggen. Den var 01.49. Bare 10 sekunder til 01.50. Det var nøyaktig da Ånden hadde fortalt han at noe kom til å skje.

Plutselig ble døren revet opp, og dempede skuddlyder kom fra flere hold. Lilly og de tre soldatene bråsnudde seg. Så begynte de å vakle i knærne, før de falt ned på gulvet. De bio-oppløselige bedøvelsespilene virket svært raskt. Nå skjedde alt i stor fart: Ariel kommanderte Chuck til å slette opptaket av hendelsen fra kontrollrommet, få tak i nød-kode til SMS varslingen fra Mr. Xavier pluss å sende SMS-varsel til alle i Jerusalem. Ariels tre soldater kastet seg over soldatene fra Festningenes Alliance og bandt dem med strips og munnbind. Ariel sørget for at Lilly ble bundet. Hun hadde falt om rett ved siden av kontrollpanelet hvor Mr. Xavier hadde sittet. Med sine siste krefter klarte hun å rive opp drakten noen centimeter på Chucks venstre ben, rett før Ariel rakk å vrenge armen bak ryggen hennes. Synet begynte å bli tåkete, men hun gjenkjente til sin forferdelse et sår som Chuck hadde fått som tårning. Det hadde han pådratt seg da han hadde kuttet seg på et gjerde han hoppet over. Lilly hadde tatt han med til legen for å få det lappet igjen. fem store sting ble tilbake etter hendelsen.

«Chuck, er det deg?», snøvlet hun søvnig. «Din kjøter... Jeg skal....», og så sluknet hun. «Ikke bry dere med det», forsikret Chuck da Ariel stirret forskrekket på ham. «Jeg er ferdig med å slette opptaket; Ingenting av det som har hendt her vil noensinne bli sett igjen. Jeg har også fått tak i nød-koden og fått sendt SMS til alle i Jerusalem med budskapet vi avtalte». «Dere hørte ham», hvisket Ariel. «Bær dem med dere ut herfra, og dump dem bak betongmuren utenfor. Da vil de

overleve eksplosjonen. Jeg skal rigge den lille ladningen som skal ødelegge kontroll-stasjonen. Dette vil gi oss en lettere flukt tilbake».
Alle nikket, og satte i gang med arbeidet.

Utenfor ble det full forvirring da de så fire bevisstløse kropper bli kastet over betongmuren på 1,5 meter utenfor, omtrent 25 meter fra kontrollstasjonen. Ariel og de andre hadde satt på draktene i usynlighets-modus. For de andre soldatene rundt posten så ut som om de svevde i løse luften. Hva i all verden var det som skjedde? Plutselig satte Ariel i et rop: *«Bombe. Kom dere i sikkerhet. Det er en bombe i kontroll-stasjonen».* Helt instinktivt styrtet alle soldatene i nærheten mot betongmuren, og kastet seg over den. Og et par sekunder senere smalt det.

Ariel, Mr. Xavier og de andre stormet mot den hemmelige luken de hadde kommet opp av. *«Takk, kjære venn»*, peste Mr. Xavier lykkelig. *«Bare hyggelig, gamle ørn»*, svarte Ariel andpusten tilbake. *«Men det er nok Ånden som skal ha æren her».* I bakgrunnen hørte de luftvernssirenen gå berserk. Idet de krøp ned i luken, gliste Ariel mot Chuck: *«Fienden har visst fått med seg budskapet du sendte, Chuck. Når denne tekstmeldingen leses av Jerusalems innbyggere, vil det bli rabalder».*

Chuck smilte svakt tilbake. Han visste at dette kun ville bli en kortvarig seier. Antikrist ville reagere med voldsomt raseri når han fikk se innholdet i tekstmeldingen. Når som helst kunne den store trengsel begynne, og det ville bety lidelse uten sidestykke for hele verden i tre og et halvt år.

Kapittel 22

Den store trengsel begynner

Lucifer, Antikrist og den falske profet hadde et møte i den andre dimensjonen. «*Jeg er avslørt*», hylte Antikrist ut i vill frustrasjon. «*Vi klarte ikke å hindre et så enkelt angrep engang*». Han kikket utfordrende på Lucifer. «*Hva har du å si til dette, mester?*». «*La oss ikke forhaste oss*», kom det iskaldt fra Lucifer. «*Husk hva som står skrevet i Ordspråkene 21:30: «Det finnes ingen visdom og ingen forstand og ingen planer som kan settes opp mot Herren.» (NB88). Jeg tok det for gitt at dere visste om dette? Er det kanskje bare meg som har valgt å tro på løgnen om at vi har mulighet til å forandre Guds Ord?*». Han kikket med lynende øyne på Antikrist og den falske profet, som slo blikket raskt ned. Så fortsatte han likegyldig: «*Krigen er tapt. Men vi har fortsatt mange slag å vinne. Nå handler alt om å få med oss så mange i fortapelsen som mulig. Har jeg gjort meg selv klinkende klar?*». «*Ja, mester*», kom det trassig fra de to andre. Det ble stille en stund, før Lucifer fortsatte: «*Så vidt jeg husker, skal den store trengsel begynne innen 24 timer. Da vil du kunne ta hevn over alle i Jerusalem, og i verden, for dette nedrige angrepet fra Chuck Baker og hans medkjøtere. Nå er din storhetstid kommet. Sett opp avgudsbildet i Det Aller*

Helligste⁴⁹ som er nevnt i Dan 9:27, 11:31 og Matt 24:15. Begynn å spotte den Allmektige, som nevnt i Åp 13:5-6! Gå til den endelige krig mot de hellige, og overvinn dem, slik det står i Åp 13:7. Gjør ditt verste». Så vendte Lucifer seg mot den falske profet: «Du vet hva du må gjøre. Jeg skal støtte dere begge to». Så forsvant han fra dem.

Antikrist og den falske profet ble stående igjen. Under seg så de alt kaoset og forvirringen som budskapet fra Chuck hadde satt i gang. Folk overalt var usikre og redde. Hva om beskjeden i tekstmeldingen hadde et snev av sannhet i seg? Hva ville skje da? Antikrist kjente i sin mørke ånd at prestene i tempelet ropte fortvilet etter ham. «Jeg har et tempel å skjende⁵⁹, og en krig å vinne mot de hellige⁵⁹, så du får ha meg unnskyldt», hveste han. «Og jeg har også mine saker å ta meg av», kom det sint fra den falske profet. «Bildet av dyret⁶⁰ må lages, alle må tilbe det eller drepes⁶⁰. Dyrets merke⁶¹ må påtvinges de som er tilbake på jorden. Dessuten skal Roma (inklusive Vatikanet) ødelegges⁶². Altså blir det nok å gjøre». Antikrist nikket kort. De skilte lag, og gikk hver til sin ødeleggende virksomhet.

Antikrist ble sett i tempelet neste dag. Han beroliget prestene, og lukket seg alene inn i tempelet. Med et ondskapsfullt glis gikk han rundt omkring i Det Hellige⁴⁹, mens han tenkte på hvordan han best skulle vanhellige tempelet. Og det var med stor fornøyelse satte han opp den ødeleggende styggedom i Det Aller Helligste⁵⁹. Så stormet han ut og

åpnet forgården til tempelet. På denne måten ble profetien i Åp 11:2 oppfylt: *«Men forgården utenfor templet, la den være, og mål den ikke. For den er gitt til hedningefolkene, og de skal trække ned den hellige by i førtito måneder.»* (NB88). Med forferdelse og vantro måtte prestene innse at forgården var åpnet av ingen ringere enn «Messias». De kastet støv på hodene sine og skrek av fulle lunger i sinne og sorg. Så styrtet de mot portene for å stoppe alle som trengte seg inn i forgården. Men det var forgjeves. De ble trampet i hjel av den veldige folkemengden som var på vei inn.

Antikrist hadde endelig klart å vanhellige tempelet. Fornøyd kikket han utover alle med ikke-jødisk bakgrunn som hadde fylt forgården. Så kikket han ut over mengden, og talte til dem med tordnende røst: *«Jeg er Messias. Jeg forakter jødernes Gud og alt annet enn meg selv. Jeg er nå deres gud»*. Med mange andre ord hånet han Den Allmektige med grusomme bespottelser. Og ved å gjøre dette oppfylte han det som står i Åp 13:5-6. Så vendte han seg majestetisk mot utgangen av forgården. Med faste steg gikk han mot Damaskusporten⁹, hvor han visste at de to vitnene stod akkurat nå. I dag skulle han vinne over dem. Han visste at det ville gå slik. Det stod jo beskrevet i Åp 11:7-12. Det eneste irriterende ved dette, var at de ville sto opp igjen etter tre og en halv dag.

Antikrist nærmet seg de to vitnene og gikk brutalt til angrep. De ble raskt overvunnet, og likene ble kastet på gaten. Alt ble selvsagt filmet, slik at hele verden skulle få se den store makten til «Messias». Og jubelen stod umiddelbart i taket over alt. De to hippiene, som de ble kalt på grunn av kleskoden⁶⁴, var endelig døde. Hele jorden hadde lidd under deres mange plager. Nå begynte folk å sende hverandre gaver i glede over at de to galningene endelig var borte.

Men gleden over de to vitnenes død ble kortvarig: Etter tre og et halvt døgn reiste de seg plutselig opp på bena igjen⁶⁴. Skrekkslagne måtte verdens befolkning innse at hippiene var tilbake. Hva ville skje nå? Så hørtes det plutselig en kraftig røst fra himmelen. Ordene i Åp 11:12-13 skulle nå oppfylles: «¹² Og de hørte en høy røst fra himmelen som sa til dem: Stig opp hit! Og de steg opp til himmelen i skyen, mens deres fiender så dem. ¹³ I samme stund kom det et stort jordskjelv. Tiendedelen av byen falt i grus, og sju tusen mennesker ble drept i jordskjelvet. Resten av folket ble forferdet og ga himmelens Gud ære.» (NB88). Og nøyaktig slik gikk det.

Etter at Antikrist hadde overvunnet de to profetene, gav han ordre om å gå til full krig mot alle kristne over hele jorden, som står i Åp 13:7. Og i samme øyeblikk som han gav ordren, stod det soldater fra Festningenes Alliance⁶³ klar til å utføre ordren til siste sjel. Utryddelsen av de hellige

ville gå nådeløst og svært hurtig for seg. Ordene i Dan 7:21 og Åp 13:7 skulle snart oppfylles.

Nå vendte Antikrist sitt voldsomme raseri mot den jødiske befolkningen. Han planla å drepe så mange jøder som han kunne. Men som ved et under forsvant mange av Israels jøder som dugg for solen. Dette måtte skje for at Åp 12:6 skulle gå i oppfyllelse: «*Og kvinnen (Israel, forfatterens innskudd) flyktet ut i ørkenen, hvor hun hadde et sted som er gjort i stand for henne av Gud, for at de der skal sørge for henne i ett tusen to hundre og seksti dager.*» (NB88). Videre står det om denne hendelsen i Åp 12:14-17: «¹⁴ Og den store ørnens to vinger ble gitt til kvinnen for at hun skulle fly ut til sitt sted i ørkenen, der hun blir sørget for i en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansikt. ¹⁵ Slangen sprutet av sin munn vann som en elv etter kvinnen, for å rive henne bort med elven. ¹⁶ Men jorden kom kvinnen til hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som dragen sprutet av sin munn. ¹⁷ Dragen ble vred på kvinnen, og dro av sted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, mot dem som holder fast på Guds bud og har Jesu vitnesbyrd.» (NB88).

Antikrist planla regelrett en masseutryddelse av jøder. I Sak 13:8-9 står det: «⁸ I hele landet, sier Herren, skal to tredjedeler utryddes og omkomme, bare en tredjedel skal bli spart. ⁹ Og denne tredjedelen vil jeg la gå gjennom ilden og rense den, som en renser sølv, og prøve den,

som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem. Jeg vil si: De er mitt folk! – og de skal si: Herren er min Gud!» (NB88).

Irritert måtte han innse at det ville han ikke kunne oppnå målet sitt før Harmageddonkrigen skulle komme.

*

Lilly våknet sakte opp av bedøvelsen. Umiddelbart oppdaget at hun at både hender og føtter hadde blitt bundet sammen med plaststrips. Et par soldater fra Festningenes Allianse kom bort for å klippe over stripsene, mens hun sjanglende reiste seg opp. Den første tanken hennes var at Chuck nå befant seg i Jerusalem. Den neste tanken var å varsle sin mester, Antikrist, om hendelsen. «*Mester*», begynte hun i tankene sine. «*Jeg har funnet den skyldige bak tekstmeldingen som har forårsaket vilt kaos i Jerusalem. Det er stesønnen min, Chuck*». Umiddelbart kom det kort fra Antikrist: «*Du gjorde rett i å bryte min ordre om å glemme ham. Fort, forsøk å fange ham. Og denne gangen bør det være for godt*». «*Ja, mester*», avsluttet Lilly trassig. Nå skulle hun ut på jakt.

Kapittel 23

De syv vredesskålene

Ariel, Chuck, de tre soldatene og Mr. Xavier var endelig trygt fremme i bunkersen. Hannah, Keren, Sandra og de to soldatene var fra seg av begeistring for å se dem igjen. For en natt det hadde vært så langt. Alle seks var utslitt etter oppdraget, og lengtet bare etter å få komme seg til sengs. Mr. Xavier takket og lovet Gud med høy røst for at han var blitt reddet. Han tok alle i hendene og fortalte hvor glad han var for at de hadde hørt på Åndens ledelse. De spiste i full fart, og gikk så for å sove.

Neste morgen hadde de som vanlig bønn og Bibel-samling. De snakket ivrig med hverandre om alle hadde kjent jordskjelvet etter av de to vitnene hadde blitt hentet opp til himmelen igjen. Og det hadde de. Men takk og lov: Ingen skade hadde skjedd med hverken dem eller med bunkersen.

Mr. Xavier hadde også blitt frelst etter bortrykkelsen, så han deltok med glede i samlingen. Chuck leste for dem om de siste syv straffedommene som skulle ramme verden; De syv vredesskålene. Dette stod beskrevet i Johannes Åpenbaring kapittel 16:

«¹ Og jeg hørte en høy røst fra templet, og den sa til de sju englene: Gå av sted og tøm de sju Guds vredesskålene ut på jorden. ² Og den første gikk av sted og tømte sin skål ut over jorden. Da kom en ond og farlig byll på de menneskene som hadde dyrets merke og som tilba dets bilde. ³ Den andre engelen tømte sin skål ut i havet. Det ble til blod som av en død mann, og alt liv i havet døde. ⁴ Den tredje engelen tømte sin skål ut i elvene og vannkildene, og de ble til blod. ⁵ Og jeg hørte vannenes engel si: Rettferdig er du fordi du har dømt slik, du som er og som var, du hellige. ⁶ For blod av hellige og av profeter har de utøst, og blod ga du dem å drikke. De er det verd. ⁷ Og jeg hørte alteret si: Ja, Herre Gud, du Allmektige. Sanne og rettferdige er dine dommer. ⁸ Den fjerde engelen tømte sin skål ut på solen, og det ble den gitt å brenne menneskene med ild. ⁹ Og menneskene brant i svær hete, og spottet Guds navn, han som har makt over disse plagene. Og de omvendte seg ikke til å gi ham ære. ¹⁰ Den femte engelen tømte sin skål ut over dyrets trone. Og dets rike ble formørket, og de tygget sine tunger i pine. ¹¹ De spottet himmelens Gud for sine piner og for sine byller, men de omvendte seg ikke fra sine gjerninger. ¹² Den sjette engelen tømte sin skål ut i den store elven Eufrat. Og vannet i den tørket bort, for at det skulle ryddes vei for kongene fra Østen. ¹³ Og jeg så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profetens munn kom ut tre urene ånder som lignet padder. ¹⁴ Det er djevleånder som gjør tegn. De går ut til kongene i hele verden for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges store dag. ¹⁵ Se, jeg kommer som en tyv! Salig er den som

våker og tar vare på klærne sine, så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam. ¹⁶ Og han samlet dem på det stedet som på hebraisk heter Harmageddon. ¹⁷ Den sjuende engelen tømte sin skål ut i luften. Og en veldig røst kom fra tronen i templet i himmelen, og sa: Det er skjedd! ¹⁸ Det kom lyn og røster og tordendrønn. Og det kom et stort jordskjelv, et slikt som ikke har vært fra den tiden menneskene ble til på jorden – et slikt jordskjelv, så stort. ¹⁹ Den store byen ble delt i tre deler, og folkenes byer falt i grus og Babylon den store, ble husket for Guds åsyn, så han skulle gi den begeret med hans strenge vredes vin. ²⁰ Hver en øy vek bort, og fjell ble ikke funnet. ²¹ Og fra himmelen falt hagl så svært som hundre pund ned på menneskene. Men de spottet Gud for haglets plage, for plagen var meget stor.» Åp 16:1-21 (NB88).

Mr. Xavier satt med åpen munn mens Chuck leste. Han hadde selv ikke rukket å få lest gjennom Bibelens siste bok etter at han hadde blitt frelst. Ariel smilte mot ham, og hvisket: «Jeg skal be Chuck gi deg et lynkurs. Han er den av oss som desidert har mest kunnskap på endetiden». «Takk, gamle venn», svarte Mr. Xavier spent. «Kan du ordne det nå med en gang?». Ariel hvisket at det skulle han ordne rett etter at de var ferdige med å be.

Chuck brukte resten av dagen på å forklare hvordan Mr. Xavier kunne bruke undervisningsopplegget stefaren Sam hadde utviklet. Det var spesialdesignet for folk med jødisk bakgrunn. Med stor interesse

diskuterte de to en mengde saker ut ifra både Det Nye- og Det Gamle Testamentet.

Da det var blitt kveld, satt alle de voksne for å se på nyheter. Barna sov tungt, og det var «*deilig stille i stuen*», som Sandra så treffende uttrykte seg. Kanalen de så på var en militær-kanal tilknyttet IDF. De var ferdige med kveldens Bibel- og bønnesamling, og var spent på å få med seg siste utvikling. Det skulle vise seg at de fikk mer nyheter for pengene enn det de var i stand til å takle. På skjermen så de at tempelet hadde blitt grundig vanhelliget av Antikrist. Han hadde satt opp et avgudsbilde i Det Aller Helligste. Og som om ikke det var nok; Forgården var åpnet for hedningene⁵⁹. Dessuten så de bilder av døde prester, som hadde blitt trampet i hjel av en stor folkemengde da Antikrist hadde åpnet portene inn til forgården. Ariel og de andre med jødisk bakgrunn stirret på hverandre med forferdelse. De visste ikke hvordan de skulle reagere på alt dette. «Messias» var jo Antikrist, tempelet var ikke bygget av Gud, og nå var det altså vanhelliget. «*Dette er bare sinnssykt helsprøtt, altså*», brast det frustrert ut av Keren. Umiddelbart rødmet hun og fniste: «*Unnskyld, jeg bare måtte få sagt det*». De andre begynte å le av den frigjørende kommentaren hennes. Stemningen lettet mange hakk, og de begynte å diskutere hva som skulle bli neste hendelse på kalenderen. Sandra dunket Keren forsiktig i armen: «*Som om jeg skulle sagt det selv*», hvisket hun smilende. «*Bare synd at du kom meg i forkjøpet*». Keren smilte og gav henne en stor

klem. *«Du må være et følsomt menneske for å kunne forstå et annet følsomt menneske»*, hvisket hun takknemlig tilbake.

Reporteren rettet plutselig kameraet opp mot himmelen. I bakgrunnen hørte de en kraftig stemme fra himmelen. *«Nå er tiden inne for de tre englene i Åp 14:6-12»*, tenkte Chuck lynraskt. Fortumlet stirret de andre på skjermen, mens tre engler i himmelrommet ropte ut hvert sitt budskap til hele verden etter tur og orden. Og det viste seg i etterkant at budskapene hadde blitt hørt klart og tydelig over hele kloden.

Da englene hadde forkynt budskapene, skrudde Ariel av skjermen, og kalte de andre til seg. Så nikket han bort mot Chuck, og sa: *«Chuck, kan du være så vennlig å forklare for oss hva som akkurat har skjedd?»*. *«Selvsagt, Sir»*, svarte han høflig, og fant frem nettbrettet sitt. Hannah skyndte seg for å hente litt godsaker og drikke. Dette var så intenst at de kunne trenge litt økning i blodsukkeret. Chuck ventet til alle hadde fått tid til å forsyne seg. Så fant han frem Åp 14:6-12, og begynte å lese:

«⁶ Jeg så en annen engel, som fløy under det høyeste av himmelen. Han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, for alle nasjoner og stammer, tungemål og folk. ⁷ Og han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet. Tilbe ham som skapte himmelen og jorden, havet og vannkildene! ⁸ En annen engel, den andre, fulgte etter og sa: Falt, falt, er Babylon den store, som har gitt alle folkeslag å drikke av sitt horelivs vredesvin. ⁹ En

annen engel, den tredje, fulgte etter dem og sa med høy røst: Dersom noen tilber dyret og dets bilde, og tar merket på sin panne eller sin hånd, ¹⁰ da skal han også drikke av Guds vredesvin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger. Og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers og for Lammets øyne. ¹¹ Røken av deres pine stiger opp i all evighet. De har ikke hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar imot merket med dets navn. ¹² Heri består de helliges tålmodighet, de som holder fast ved Guds bud og Jesu tro.» (NB88).

Mr. Xavier var den første til å bryte stillheten. «Wooow, det var jo ordrett det englene på TV sa», utbrøt han forundret. «Det er bare å vende seg til wooow her i denne bunkersen, gamle ørn», svarte Ariel fornøyd. Så kikket han bedende på Chuck igjen. «Jeg vet jeg maser på deg, Chuck. Men kan du forklare oss mer om horen Babylon? Dette bare må vi ha klarhet i hvis vi skal kunne forholde oss til dette på Bibelsk vis». Chuck bare smilte tilbake. «Takk for tilliten, Sir. Det skal jeg med glede gjøre». Ariels skuldre sank ned et par hakk. Han nikket fornøyd mot Chuck som takk. For en ressurs Chuck hadde vært for dem. Han takket Gud stille for seg selv. Det var veldig viktig for ham å delegere ut ansvaret i bunkersen, slik at alle fikk bidra med sitt. Men dette var viktig på et helt annet nivå. Chuck måtte lete litt på nettbrettet sitt. Han hadde en del kunnskap om dette temaet selv også. Men det var undervisningen som Sam hadde laget ferdig han ville dele med de andre

denne kvelden. Etter et lite minutt fant han frem det han lette etter: «*Før jeg begynner, vil jeg bare si at jeg ikke har noe mot katolikker. Dette er ikke et angrep på katolsk-troende mennesker*». Chuck kikket alvorlig på de andre, som forstod hva han meste. Så fortsatte han: «*Far, altså Sam Baker, hadde en mengde informasjon på dette temaet. Vi har akkurat lest om horen Babylon i Åp 14:8. Hun nevnes også i Åp 16:9, 17:5 og 18:2. et viktig spørsmål er følgende: hvorfor kalles Babylon for en hore? Det er trolig åndelig hor det er snakk om i dette tilfellet. Med andre ord: Det har forekommet en gudsdyrkelse i Babylon som ikke er i henhold til evangeliets sannhet. Far fortalte meg at Babylon sannsynligvis er Roma. Det er flere årsaker til dette:*

- *Ingen andre byer enn Roma passer beskrivelsen bedre enn den som gis i Åp 17-18.*
- *Dyret som kvinnen (Babylon) sitter på, har 7 hoder og 10 horn (Åp 17:3). Hodene forklares til å være syv fjell i Åp 17:9. Roma er bygd på 7 fjell⁶⁵.*
- *Men de syv hodene i Åp 17:3 er også 7 konger. Ifølge Åp 17:10-18 står det om at 5 har vært, en var da boken ble skrevet; Romerriket. Trolig er det snakk om de 7 ulike verdensrikene som har sine egne forhold til Israel; 1) Egypt, 2) Assyria, 3) Babel, 4) Medo-Persia, 5) Hellas, 6) Romerriket og 7) «Et nytt romerrike» som skal fremstå i endetiden, som er det syvende, men også det åttende, da det samtidig er et antikristelig rike.*

Antikrist skal altså være avhengig av horen til å begynne med. Sammen danner dyret og horen en form for verdensomfattende system av religion og politikk. Når Antikrist er mektig nok, eller har oppnådd det han ville fra horen Babylon, blir hun drept av Antikrist og de 10 kongene (Viktig: det spekuleres ikke i dette i denne boken om hvem disse kongene er).

- *Ingen andre religioner enn katolisismen kan fra Rom(a) ha virket over hele verden, som det fortelles om i Åp 17-18.*
- *Dersom Rom(a) skal oppstå på nytt i endetiden i ny og veldig makt, kan dette vanskelig tenkes uten at Vatikanet er helt, eller delvis, involvert. Og det har vi jo sett til fulle.*
- *Kristne og jøder har fra tidlige tider blitt forfulgt og drept i Rom, også før pavemakten oppstod.*
- *Ved å ha en mellommann mellom Gud og mennesker i form av pave-rollen, brytes evangeliets sannhet om Jesus som eneste mulige juridiske mellommann.*
- *Tilbedelse av andre enn Gud, som Maria og helgenene, enda det er bare Gud vi skal tilbe eller be til.*
- *Det faktum at katolikker må kalle katolske autoriteter for far, enda det står spesifikt i Bibelen at en ikke skal kalle seg far, se Matt 23:9: «Og dere skal ikke kalle noen på jorden far, for én er deres Far, han som er i himmelen.» Matt 23:9 (NB88).*
- *Ved syndsbekjennelse (skrifte) til prester, pålegges en ofte å gjøre et antall ave Maria eller liknende som konsekvens for*

syndene en har gjort. Jesus tilga oss våre synder, vi kan ikke gjøre noe annet enn å ta imot tilgivelsens nåde.»

- *Pavens tittel på latin, «Vicarius Fili Dei» har tallverdien 666 (referanse https://en.wikipedia.org/wiki/Vicarius_Filii_Dei). Tittelen ble først brukt et sted mellom år 800-900 etter Kristus. Tittelen betyr stedfortreder/ vikar for Guds Sønn. Det er kun en, I, mellommann mellom Gud og mennesker; Jesus. «For det er én Gud, og én mellommann mellom Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus,» 1Tim 2:5 (NB88). Det kan ikke bli klarere enn dette, folkens».*

Chuck kikket raskt på de andre. Det så ut som om de hadde fått det meste med seg. Ingen så forvirret eller veldig spørrende ut. «*Vi har allerede med gru sett det Antikristelige riket oppstå, i godt samarbeid med den falske profet i Vatikanet. Jeg tror derfor at vi snart vil se at Roma/Vatikanet vil oppleve den straffedommen vi nettopp har lest om i Guds Ord i kveld*», avsluttet han. Ariel og de andre klappet for oppsummeringen. Chuck takket, mens han pekte opp mot himmelen for å symbolisere at det var Herren som skulle ha takk.

Inni seg rettet han også takken opp mot Gud, som hadde gitt stefaren hans visdom og energi til å studere Bibelens Ord om endetiden.

Kapittel 24

Jerngrepet

Alt hadde gått så raskt. Før verden fikk summet seg, hadde Antikrist utryddet⁶⁶ de fleste som bekjente seg til den kristne tro. Nyheten kom ikke ut til verden i en sann versjon. De kristne ble anklaget for å være terrorister som planla å ødelegge den nye verdensordenen. De måtte ryddes av veien for ikke å ødelegge resten av jorden. Få eller ingen hadde protestert på alt dette. Jerngrepet Antikrist og den falske profet hadde over media og veden var nå nesten totalt. Mediene til Festningenes Alliansse kunne fortelle verden akkurat hva de ville. Få eller ingen hadde uansett ikke nok informasjon til å kunne motbevise det som ble sagt.

Det rådet vilt og fullstendig kaos over hele jorden. Over 50 prosent⁶⁷ av menneskene på jorden hadde blitt drept. Folketallet var anslått til å være over 9 milliarder i 2030 (høyt estimat). Utallige andre hadde dødd av plagene de to profetene hadde satt i verk. I tillegg kom mengder av andre døde på grunn av de mange straffedommene som hadde kommet over jorden. Profetien i Jesaja kapittel 24 var i ferd med å bli oppfylt. I

Jes 24:1 står det: *«Se, Herren tømmer jorden og legger den øde. Han snur opp-ned på dens overflate og sprer dem som bor på den.»* (NB88).

En kveld satt både Ariel og Mr. Xavier urolige og rastløse ved stuebordet. Ariel tappet med fingrene på bordet, noe han gjorde når han var nervøs. Mr. Xavier vippet intenst på den ene foten. Chuck kom bort og pekte på en stol for å spørre om han skulle sette seg ned eller gå forbi. Men begge to smilte lettet mot ham. *«Sett deg ned, min sønn»*, utbrøt Ariel. Chuck kikket spørrende på dem. *«Er det noe dere trenger å snakke om?»*, begynte han forsiktig. *«Det skal jeg love deg at det er, guttebass»*, brast det ut av Mr. Xavier. *«Jeg har sett mye død og lidelse. Men dette. Dette er noe helt annet. Det er... ja, det er fryktinngytende»*. *«Enig»*, kom det dystert fra Ariel. *«Vi er fanger i eget land. Fanget som fisk i tønne av en falsk «Messias. Hvordan klarer du å holde ut dette presset, Chuck? Det ser jo ut som om du ikke har en sorg i hele verden»*. *«Ja, hvordan gjør du det?»*, kom det nysgjerrig fra Mr. Xavier. *«Jeg og min gode venn Ariel er krigere. Vi er ikke vant til å gjemme oss i huler som klippegrevlinger⁶⁸. Og spesielt ikke når en galning som kalles Antikrist ødelegger vårt elskede Israel»*. *«For ikke å nevne resten av verden»*, kom det tørt fra Ariel. *«Ja, det også»*, fortsatte Mr. Xavier heftig. Chuck visste ikke helt hva han skulle svare. Han hadde nok en evne til å tilpasse seg de fleste situasjoner. Dessuten mistenkte han at hans unge alder kanskje ville gjøre de store refleksjonene i livet noe mindre intense. Det var iallfall det han hadde

overhørt stefaren Sam si en gang han snakket med stemoren Lilly som liten. Å, som han savnet den normale tiden med steforeldrene sine som liten. Men han visste at det ikke var tiden for å bli sentimental. Og med god grunn: Foran ham satt to hardbarkede soldater som ikke visste sin arme råd, og de kom til ham for å søke hjelp «*Hjelp, Far, i Jesu navn*», bad han tillitsfullt i full fart.

Chuck sukket lett før han begynte å prate. «*Jeg tror at det kanskje hjelper å være ung noen ganger. Dere har sikkert en bedre evne enn meg til å reflektere over hva konsekvenser av ditt eller datt blir. Far sa en gang at livets store refleksjoner blir hardere når du blir eldre. Kanskje det kommer av mer visdom og erfaring? Og så opplever jeg at det hjelper meg å tenke på Guds godhet. Han tillater dom over verden, men det er en årsak til det. Det er ikke for å dømme oss som har blitt frelst etter bortrykkelsen. Vi må bare være glade for å rekke siste tog til Paradis. I Åp 3:10 står det: «Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.» (NB88). Jeg tror Gud vil prøve dem for at de skal vende om til Ham og bli frelst. Dessuten står det flere steder⁶⁹ i Bibelen at Gud ønsker at alle skal bli frelst, og at de ikke skal gå fortapt. Det å tenke på disse tingene hjelper meg til å holde fast på at Gud elsker meg, og at jeg er trygg hos ham».* Så fant han frem nettbrettet sitt og leste Salme 91 for dem. Begge to ble tomatrøde i ansiktet, og fikk plutselig «rusk» i øynene. «*Bra sagt, gutt.*

Bra sagt», kom det med rusten stemme fra Mr. Xavier. «*Sant, sant*», responderte Ariel med like gruggen stemme. «*Nåh, kan du hente litt kaffe til to voksne tåreperser før vi mister all vår resterende ære?*», fortsatte han så muntert han kunne. Chuck smilte sjenert, og gikk for å hente kaffe. Han laget tre kaffe latte samtidig, i tilfelle Sara, Keren og Hannah fortsatt var våkne. Gamlegutta ble veldig fornøyd da Chuck kom tilbake, og utførte en klassisk militær hilsen da han gikk.

Så tuslet Chuck mot rommet til Sandra, og banket på. Der satt alle tre damene og snakket sammen. «*Bare kom inn Chuck*», svarte Sandra. Hun virket lettet over å høre stemmen hans. «*Vil dere ha noe varmt å drikke?*», spurte Chuck høflig mens han gikk inn døren. Jentene nærmest hoppet opp av sofaen, og løp mot ham. «*Ja. Takk-å-takk-å-takk*», svarte Sandra lykkelig. Keren takket også, og gav ham en klem. «*Vil du også ha en kopp, fru Liebermann?*», spurte Chuck forsiktig. Han så at hun hadde blodskutte øyne, og at hun virket totalt utslitt. «*Tusen, tusen takk, Chuck*», svarte hun stille.

Så satte alle seg ned. Det ble stille en kort stund, før Hannah tok ordet. «*Det begynner å tære på meg, familien min og alle andre her med alt det vonde som skjer i verden*», begynte hun snufsende. «*Du virker til å være den som takler alt dette best. Hva er hemmeligheten din, Chuck? Hvis du har et svar, så del det gjerne med oss*». Chuck satte seg godt til rette, og begynte på nytt å fortelle samme vitnesbyrd som han nettopp

hadde gitt til Ariel og Mr. Xavier. Men han fortalte ikke at de tre akkurat hadde hatt tilsvarende samtale. Han kunne ikke bryte tilliten deres ved å fortelle innholdet i samtalen deres til noen andre. Det fikk være noe Ariel og Hannah fikk ta på kammerset, eventuelt.

Etter at han var ferdig, ble det meget følsomt på rommet. Det var iallfall det Chuck tenkte om situasjonen. Det var grining og latter om hverandre. Men oppmuntret, det hadde de blitt.

Nå kjente Chuck at han var mentalt utslitt, og sa at nå var han klar for sengen. Sandra fulgte etter ham, og sa at hun også var trøtt. De sa høflig god natt, og trasket bortover mot rommene sine. Hun hadde nemlig registrert at Chuck hadde det tøft mot slutten av den lange praten. Da de kom til Chucks rom, spurte hun forsiktig: *«Jeg opplever at du har gitt mye til flere i kveld. Er det noe jeg kan gjøre for deg?»*. Chuck sukket tungt. *«Takk, Sandra. Du kjenner meg visst ganske godt, hæ?»*. *«Ja, det vet du at jeg gjør»*, svarte hun og kikket alvorlig på ham. *«Hvis du orker, kan vi ta en rask prat i TV-stuen?»*, spurte Chuck spakt. *«Der er det ingen som vil høre hva vi prater om»*. Han ville ikke være alene med Sandra på et av rommene deres. Det kunne sende veldig gale signaler. Sandra nikket, og de gikk bort til rommet de kalte TV-stuen. Det var rommet som var lengst unna soverommene, og hadde ingen dør.

«Hva er det du vil snakke om?», spurte Sandra rett ut. *«Det er ikke så mye, egentlig»*, begynte Chuck stille. *«Det er bare det at jeg er så ung,*

og det ventes så mye av meg. Jeg opplever ikke at jeg er åndelig moden nok til å veilede de andre ut ifra Guds Ord. Ariel og Mr. Xavier er jo hardcore krigshelter. Og jeg er bare en jypling på snart 20. Jeg er redd for ikke å gjøre alt riktig, og at det skal bli for mye av Chuck i det som blir sagt. Skjønner du hva jeg mener?».

Sandra nikket svakt. «Jeg tror jeg skjønner noe av det», svarte hun usikkert. «Det er et stort ansvar. Men du har jo den rette holdningen også, da. Så lenge du er redd for ikke å representere Gud på rett måte, er det mye mindre fare for å ha for stort fokus på seg selv. Eller å bli stolt, eller usikker. Så vidt jeg husker, har vi jo bedt om visdom fra Ånden. Gud har utrustet deg med en voldsomt skarp hjerne. Du er den desidert smarteste her i bunkersen. Kanskje i hele verden, for alt jeg vet. Det er helt sant. Det å bruke dine gaver til å betjene oss andre er etter Guds vilje, det er jeg 100 prosent sikker på. Det takker jeg Gud, og deg, for». Nå var det Chuch sin tur til å gi Sandra en grizzly-klem. Sandras oppmuntring var som balsam for sjelen hans. «Takk, Sandra», utbrøt han fornøyd. «Du er en klok person». «Takk, det vet jeg alt», lo hun ertende og kastet en pute hardt i ansiktet på Chuck. Men han var altfor trøtt for å ta igjen. Sjanglende reiste han seg opp og mumlet: «Chuck sove, nå». «Ja, ha, haaa. Kom deg til sengs, din huleboer. Du snakker iallfall som en», svarte Sandra muntert tilbake. «Sandra også sove, nå», tenkte hun lykkelig med seg selv.

Det hadde vært godt å være til hjelp for Chuck i kveld. «*Det er en større velsignelse å gi enn å ta*», var hennes siste tanke før hun kastet seg ned på sengen, og sovnet nesten før hodet traff puten.

Kapittel 25

Den onde duo

Den falske profet hadde vært effektiv. Med god hjelp fra Asael hadde han gitt teknologien for hologram-projisering videre til menneskeheten (se bok 1 i serien, A.R.M Bortrykkelsen). Alt var egentlig klart til bruk. Men det skulle gjenstå mindre hindringer, slik at forskerne skulle tro at det var do som hadde funnet opp kruttet. I Åp 13:14-18 forklares det at den falske profet skal få laget et bilde av dyret, som til og med skal kunne snakke. Bildet var faktisk intet annet enn en digitalisert⁷⁰ personlighet fra selveste Antikrist. All hans onde egenskaper var gjort klar for å gi liv til bildet av Antikrist, som nå var vansiret etter sverdhugget i tempelforgården. Han hadde nå en visse arm og et øye som var blindt, som står beskrevet i Sak 11:17. Men var det hele virkelig så enkelt som dette? Selvsagt ikke. Det viste seg at den falske profet hadde forventet at noen kanskje kunne klare å få med seg planene deres. Derfor hadde han tilført noe helt uventet inn i dyrets bilde. Noe som ikke engang den latterlige kjøteren Chuck ville klare å finne ut fra filene han hadde stjålet fra Lilly og Asael. Og disse to taperne visste heller ikke om hva dyrets bilde egentlig var. Alt til nå hadde bare vært forfalskninger, for å skjule hans hemmelige agenda. Og svaret på gåten var enkelt: Det

var..... (Hemmelig-stemplet. Ingen skal vite før tiden kommer. Dette tas med som et eksempel på at en ikke skal legge inn noe i Ordet som en ikke vet noe om).

De fleste kristne var nå utryddet fra jorden. De nye som ble frelst forsøkte etter beste evne å leve i skjul. De hellige var ingen trussel mot Antikrist eller den falske profet lenger. Nå vendte de seg mot resten av verden, for å tvinge verdens stadig minkende befolkning til å tilbe bildet av dyret. Ingen slapp unna. Alle fikk et enkelt valg: Tilbe bildet av dyret, eller dø. De fleste valgte å tilbe bildet av dyret.

Men dette var ikke nok for den onde duo. Dyrets merke⁵² var neste ess i ermet for å undertvinge seg verdens befolkning. Dersom en ikke tok på seg merket, ville en ikke kunne kjøpe eller selge noe som helst. I praksis var dette en dødsdom. Uten å kunne kjøpe mat ville en sulte eller tørste i hjel etter kort tid. Det var stor mangel på mat og rent drikkevann på grunn av straffedommene som allerede hadde rammet verden. Utallige mennesker valgte å ta på seg dyrets merke bare for å sørge for at seg og sine ville overleve. Men det var en uendelig høy pris å betale for å ta på seg merket: En evig fortapelse⁷¹. Dette var den ultimate ondskap fra fienden. Ikke bare tvang Antikrist og den falske profet menneskeheten til total lojalitet: De sørget også med dette at alle som tok på seg merket gikk evig fortapt.

*

Antikrist og den falske profet snakket sammen i den andre dimensjon. «Hvordan går det i tempelet, mester?», spurte pave Petrus den første. Antikrist gliste ondskapsfullt: «Jeg vanhelliger tempelet til det ytterste», skrøt han. «Jeg spotter Den Allmektige foran hele verden. Det kryr av mennesker med mitt merke⁵² på seg i tempelets forgårder. Verden gjennomgår grufulle lidelser». Så ble han brått stille. Han tenkte på sin egen fremtid. Snart ville det være over for ham selv og den falske profet. Og det var ingenting de kunne gjøre for å forhindre det. Ingenting.

Den falske profet visste hva Antikrist tenkte på. «Jeg vet at vår tid snart er omme», utbrøt han heftig. «Men det gjør det litt enklere å se på at menneskene lider. La oss fullføre våre synders mål. Jeg skal ikke gå i ildhavet uten å ha gjort mitt verste». «Ja, amen til det», kom det bitende ironisk fra Antikrist. Finalen på denne verdens tidsalder nærmet seg, og de måtte være klare.

Kapittel 26

Mr. Xaviers historie

En dag ble Chuck og Mr. Xavier sittende tilbake ved bordet etter middagen. Chuck så at han hadde det seriøst vondt i sjelen. Ofte satt han og bare så nedfor seg i en stol, uten å si noe. Ariel hadde forsøkt å oppmuntre ham, men til liten nytte. Han var en mann som ikke klarte å snakke om problemene han slet med (som så mange av oss menn sliter med). Chuck tok mot til seg og begynte å snakke med stor frimodighet: «*Jeg skulle ønske jeg visste mer om fortiden din, Sir*». Mr. Xavier kikket opp på Chuck. Det unge ansiktet lyste av nysgjerrighet. Han smilte svakt. Han likte egentlig å fortelle om seg selv. Problemet var at han hadde hatt den høyeste sikkerhetsklareringen i Israel. Alt han trengte å snakke om var hemmeligstemplet. Etter at det hadde blitt hemmeligstemplet minst 10 ganger før det igjen, selvsagt. Men nå så han verdens undergang komme mot ham, og han brant opp innvendig. Han trengte noen å snakke med. Noen å bekjenne sine synder til, eller noe slikt. Han visste at hans Frelser Yeshua allerede hadde tilgitt ham. Chuck hadde jo fortalt at Yeshua allerede hadde betalt all verdens synd. Likevel kjente han på et voldsomt behov for å få snakket om sitt harde liv før han døde. For han så ingen mulighet til å overleve denne apokalypsen, selv

ikke i denne moderne bunkersen. Han ville gå ut av denne verden med ren samvittighet, både for sin egen del og ovenfor sin kjære Messias, Yeshua. Han bestemte seg for å fortelle om sitt tøffe liv for Chuck.

«Jeg har veldig behov for å snakke med deg om livet mitt», begynte han usikkert. «Det er ikke en historie for pyser. Men jeg hører Ariel sier du er en knallhard nøtt, så jeg stoler på det han sier om deg. Ariel overdriver aldri. Er dette noe du tror du vil orke å høre på?». Mr. Xavier kikket forventningsfullt på Chuck, som bare nikket høflig tilbake. «Godt, godt», mumlet han fornøyd for seg selv. «Da braker det løs, guttebass», begynte Mr. Xavier dystert. «Du kan anse dette som mine bekjennelser før dødsleiet. Slik jeg ser det, vil vi ikke overleve lenge i denne bunkersen, uansett. Altså: Jeg er født og oppvokst her i Jerusalem. Jeg er 59 år gammel, ugift, toppagent for IDF, og så videre og så videre. I mitt liv som agent har jeg både opplevd grusomme ting, og vært ansvarlig for grusomme ting. Jeg har ikke skydd noen midler for å beskytte Israel og Jerusalem. Landet vårt har vært omringet av fiender på alle kanter. Vi har måttet kjempe med nebb og klør for å overleve. Som sekulær jøde har jeg ikke hatt et forhold til Israels Gud. Jeg har hele tiden trodd at det har vært vår egen kraft som har beskyttet Israel. Men så begynte jeg å lese vitne-beretninger fra våre første kriger. I flere av tilfellene, som i seks dagers krigen⁷³ i 1967, kom det merkelige beretninger fra araberne. De hadde sett store hender i himmelen som stoppet fremrykningen av strykene deres. Bier hadde

angrepet tanks, og tvang besetningen inni til å flykte. Det fantes mange slike merkelige historier. Men jeg kjente bare på en stor forvirring. Var det kanskje noe i vår historie som hadde rot i virkeligheten? Jeg kjente våre Hellige skrifter ganske godt. Det stod det om tegn, undre og mirakler. Da jeg så på hvordan vi har vunnet flere umulige kriger, begynte jeg å tenke på følgende: Hva om Gud virkelig finnes?».

Mr. Xavier tok en pause for å se om Chuck hang med. Og riktignok, den unge Chuck fulgte intenst med. Derfor fortsatte han med litt lettere stemme: *«Disse tankene begynte å komme for omtrent 10 år siden. Jeg brukte mye tid på å studere skriftene, men ble ikke så mye klokere. Det manglet liksom halvparten av sidene i boken, hvis du skjønner hva jeg mener?».* Chuck nikket energisk. Dette begynte å bli spennende. Så fortsatte Mr. Xavier: *«Jeg fortsatte mine videre studier av våre hellige skrifter. I all hemmelighet leste jeg Det Nye Testamentet også. Og det var da bitene begynte å falle på plass. For litt siden hørte jeg Ariel fortelle om hvor godt du kjente det dere kaller Det Gamle Testamentet. Han snakket om at faren din hadde regnet ut noe fra profeten Daniel og Messias første komme. Du kan tro at jeg bråvåknet da Ariel fortalte om dette. Jeg tok selv kontakt med noen rabbinere⁷⁴ for omtrent 8 år siden for å spørre om nøyaktig det samme. Jeg tok utgangspunkt i Dan 9:24-27. Dersom profeten Daniel hadde rett, skulle det gå 483 år fra ordren kom om å bygge Jerusalem opp igjen, og til en salvet, altså Messias, stod frem for Israel i Jerusalem. Jeg hadde selv regnet ut antall dager,*

lagt inn rettelse for skuddår, og med antatt dato Jesus red inn i Jerusalem. Det stemte på dagen. Planen min var å se hva våre skriftlærde ville svare. Men de ville ikke snakke om temaet i det hele tatt. Da jeg viste dem utregningene mine, ble de rasende og kastet meg ut av synagogene. Jeg klarte aldri å slå meg til ro med at dette skulle være tilfældigheter. Rett før bortrykkelsen hadde jeg kommet frem til at Yeshua faktisk var Messias. Men jeg hadde ikke tatt imot Ham som min Frelser og Herre. Men etter bortrykkelsen, gjorde jeg nettopp det. Jeg ble frelst. Takk, Yeshua», hvisket han og løftet hendene opp mot himmelen i takknemlighet.

«Hvor fikk du ideen fra om å studere profetiene om Israels 70 uker av år, Sir?», spurte Chuck nysgjerrig. Mr. Xavier vred på seg. Dette ville bli pinlig. «Eeeh, fra din stefar», svarte han stille. «Du kjente altså stefaren min?», spurte Chuck ivrig. «Ja, både jeg og Ariel har kjent ham i mange år», fortsatte Mr. Xavier brydd. «Jeg var aldri noe grei mot ham, fordi han var en kristen. Jeg har aldri klart å tilgi kristenhetens forfølgelser av det jødiske folk og land. Men han var alltid like vennlig. Han bad til og med om tilgivelse på kristenhetens vegne. Men det var aldri nok for meg». Mr. Xavier sukket tungt. Dette var noe han hadde angret på i mange, lange år.

«Ikke bebreid deg selv», svarte Chuck trøstende. «Far var ikke opptatt av å bære nag mot noen». «Nei, han var en flott mann. En flott mann»,

svarte Mr. Xavier sorgtungt. «Men det skulle bare bli enda verre oppførsel fra min side. Som du kanskje vet, har stefaren din reddet Israel fra mange farer med sin store innsikt og kunnskap om Guds Ord (se bok 1 i serien. A.R.M Borttrykkelsen). Ved ett tilfelle valgte jeg å ikke stole på Ariel, da han fortalte meg om at Sam hadde hatt et syn. Og i synet hadde han sett hva IDF burde gjøre i en betent sak mellom oss og terrorgruppen Hamas. Jeg stolte ikke på hippiflippi-spåmenn, som jeg kalte det. Ariel tok det tungt, men respekterte avgjørelsen min. Dette var mitt oppdrag, og jeg hadde kalt Ariel inn som rådgiver. Selvsagt gikk hele operasjonen rett vest. Hadde jeg hørt på Ariel, og faren din, hadde livet til mange israelske soldater blitt spart. Etter dette hadde jeg fullstendig mistet ansikt ovenfor Ariel og Sam. Jeg trekk meg bort fra dem etter dette, for å slikke mine egne sår. De livene som kunne vært spart den gangen forfølger meg som et mareritt. Jeg klarer ikke å tilgi meg selv».

Chuck bad en stille bønn før han svarte. «Du vet, siden Yeshua har tilgitt deg, kan du også tilgi deg selv. Syndene dine er kastet på korset. Han har båret bort vedens synd, det står blant annet i Joh 1:29. Å velge å ikke tilgi seg selv blir ikke lengre logisk når du har forstått at du allerede er tilgitt. Det gjelder både synder i din fortid og fremtid». Mr. Xavier tenkte så det knaket. Han hadde aldri tenkt på det på denne måten før. Han bad en stille bønn om visdom og åpenbarelse på det de snakket om. Og litt etter litt gikk det opp for ham at det var sant det

Chuck sa. En stor byrde ble lettet fra hjertet hans. Nå kunne han gå døden i møte med hevet hode.

«Du vet at det ennå er håp for deg i dette livet også? Det er faktisk mulig at vi overlever denne apokalypsen, Sir», kom det forsiktig fra Chuck. Mr. Xavier hadde falt i dype tanker, og bråvåknet av Chucks oppmuntrende ord. *«Hva sa du, sa du?»*, kom det forvirret fra Mr. Xavier. Chuck måtte holde seg fra å begynne å le. Han så utrolig forvirret ut. *«Jo, jeg sa at det er ennå håp for deg, og for oss. Vi kan ennå overleve denne apokalypsen»*, gjentok Chuck tålmodig. Mr. Xavier rettet seg opp i stolen. Han ble plutselig veldig nysgjerrig på det Chuck akkurat hadde sagt. *«Jasså, sier du det, gutt?»*, spurte han med håp i stemmen. *«Hvordan?»*. *«Jeg skal la Guds Ord forklare det for deg»*, svarte Chuck høflig, mens han fant frem nettbrettet sitt. Der lette han frem stefarens notater om Jesu gjenkomst, og om tusenårsriket.

Mr. Xavier satt som en spent stålfjær mens han ventet på at Chuck skulle finne det han lette etter. Kunne det virkelig være sant det Chuck påstod? Han kjente et gryende håp tennes langt inni sjelen et sted. *«Ah, her er det»*, forklarte Chuck og pekte på en fil på nettbrettet. Så fortsatte han ivrig: *«Rett før Jesu gjenkomst, skal det være et voldsomt jordskjelv. Som du selv påpekte for litt siden, vil bunkersen ikke være trygg for alltid. Jordskjelvet er beskrevet blant annet i Sak 14:4-5: ⁴ På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot*

Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot sør. ⁵ Og dere skal flykte til dalen mellom mine fjell. For dalen mellom fjellene skal nå like til Asel. Dere skal flykte som dere flyktet for jordskjelvet i Judas konge Ussias dager. Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud!» (NB88). Du kjenner geografien for Jerusalem godt. Da skjønner du at vi vil ikke kunne være i bunkersen på dette tidspunktet. Da vil vi forsvinne ned i revnen som skal dannes. Derfor er det ekstremt viktig at vi kommer oss ut herfra før dette skjer». Mr. Xavier nikket energisk. Dette var utrolig spennende å få mer kunnskap om. Men det var litt rart å få undervisning i teologi fra en guttebass på snart 20. Men du verden så opplysende det var. «Forsett, fortsett, min venn», maste han. Chuck smilte inni seg. Han var altså gått fra guttebass til venn. «Ikke verst», tenkte han før han fortsatte: «Som du ser av Sak 14:5 skal alle de hellige komme sammen med Jesus i hans andre komme. Det står også beskrevet i Åp 19:14. Vi må stole på at vi skal beskyttes inntil Jesus kommer igjen. Vi vet ikke nøyaktig når han kommer tilbake igjen. Men vi kan vite det ganske nøyaktig. Jesus selv i Matt 24:36: «Men den dagen og timen kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, men bare min Far.» (NB88). Likevel vet vi at trengselstiden skal vare i 7 år. Fra datoen i 2027 da Antikrist opprettet en pakt på 7 år med Israel og med verden. Jeg og Ariel har snakket om dette tidligere. Når den store trengsel skal være over etter 7 år, skjer dette på tidspunktet for Rosh Hashanah⁴² i 2034.

Det er på datoene 14-15 september⁷⁵ i 2034 i deres kalender. Som du vet, var det ikke lett å bestemme nøyaktig når det jødiske nyttåret begynner på grunn av at to vitner måtte fastsettelse starten av en ny måne. Vi kan ikke vite bestemt dag, og vi vet ikke om det sammenfaller med Rosh Hashanah i 2034, heller. Men Jesus sa ikke at vi ikke kunne vite det omtrentlig. Han sa bare at vi ikke kunne vite dagen eller timen. Det er altså ganske tydelig at vi skal kunne vite det sånn cirka. Akkurat her bommer mange kristne forkynnere».

Nå begynte det å svimle for Mr. Xavier. «*Time-out*», utbrøt han, og tok seg med begge hendene til hodet i begeistring. «*Du sier altså at vi kanskje kan oppleve at Yeshua setter sine føtter på Oljeberget? Mener du virkelig det?*». «*Jepp, jeg velger å tro at vi skal få oppleve det, Sir. Men dersom vi skulle bli drept eller dø før dette, hva gjør vel egentlig det? Vi skal uansett komme tilbake med Jesus ved hans andre komme. Så, vinn-vinn*». Alt mismotet bokstavelig talt rant av Mr. Xavier. Han begynte å le av lettelse og glede. Han klarte ikke å sitte lengre, og begynte å hoppe rundt mens han takket Gud høylytt. Ariel og de andre kom for å se på hva som foregikk. Og i stuen så de Xavier som priste Gud av fulle lunger mens han løp omkring i begeistring. «*Håp. Jeg har fått et nytt håp i Yeshua*», ropte han lykkelig.

«*Hva har du gjort denne ganger, Chuck?*», hvisket Ariel smilende mot Chuck. «*Ikke noe spesielt, Sir*», svarte Chuck brydd tilbake. «*Jeg har*

bare forklart Mr. Xavier litt om saker og ting han lurte på. Ut ifra Guds Ord, selvsagt». Han ville ikke bryte tilliten Mr. Xavier hadde vist ham ved å fortelle andre hva de hadde snakket om. «Uansett hva som skjedde, så har det virket. Jeg har ikke sett ham så glad siden han var ung», forklarte Ariel imponert. Chuck pekte på nettbrettet sitt, hvor Ordspråkene 11:25 var oppslått: «Den som sprer velsignelse, skal trives. Og den som lesker andre, han blir selv forfrisket.» (NB88). «He, he, ja, dette verset er passende for anledningen», lo Ariel.

Damene hadde trukket seg stille tilbake igjen. De skjønte at dette måtte være en mannegreie. Mr. Xavier kom smilende bort til Ariel og Chuck. «Jeg er et nytt menneske», utbrøt han. «Og ennå har ikke min venn Chuck fortalt meg om hva som skal skje når tusenårsriket skal begynne». «Den forelesningen vil jeg jammen også delta på. Hvis du orker å ta det nå, Chuck?». Ariel så spørrende på ham. «Med glede, Sir», svarte Chuck. «Jeg skal bare finne noe å drikke til oss alle tre først». Han var blitt tørr i halsen av all pratingen. Så satte de seg ned, og Chuck begynte å legge ut om tusenårsriket basert på Sams notater.

Kapittel 27

Lillys mesterplan

Arbeidet i NAI⁷⁶ var lagt ned for lengst. Ingen hadde kapasitet til å tenke på de bortførte menneskene lengre. Mange hadde blitt tatt hjem til himmelen i bortrykkelsen. Men mange hadde også blitt tatt av Asaels onde åndehær⁷² i himmelrommet. Dette skulle være den falske bortrykkelsen⁷⁶, som skulle gjøre argumentet mulig at det ikke bare var kristne som hadde forsvunnet (se A.R.M Bortrykkelsen). Alle budskapene fra Pleiadene hadde også sluttet å komme. Alt var en løgn. Menneskeheten strevde hardt for å overleve alle trengslene som kom over jorden. Det var faktisk ikke krefter til annet enn å forsøke å overleve.

Lilly stod på toppen av Oljeberget og nøt all lidelsen hun skuet ut over. Hun visste at det nærmet seg den store finalen i Guds straffedom. Hun hadde hatet Gud med et perfekt hat helt til nå. Og det skulle hun fortsette med. Trassig kikket hun opp mot himmelen, løftet en knyttneve, og forbannet Den Allmektige. Akkurat i det øyeblikket hun hadde fullført sine onde ord mot Gud, skjedde det noe merkelig med

lyset på himmelen. Solen brant på huden hennes. Umiddelbart kjente hun Antikrist kontakte henne via tankene hennes.

«Den fjerde vredesskål har akkurat blitt helt ut. Husk hva som står i Åp 16:8-9: «⁸ Den fjerde engelen tømte sin skål ut på solen, og det ble den gitt å brenne menneskene med ild. ⁹ Og menneskene brant i svær hete, og spottet Guds navn, han som har makt over disse plagene. Og de omvendte seg ikke til å gi ham ære.» (NB88). Så kom deg i skjul for solen. Jeg kan ikke bruke et brent kjøttstykke, så sørg for å holde deg i live. Vi har kort tid igjen, Lilly, før Den Allmektige fullfører dommen over verden. Når den syvende skål er tømt ut, og Harmageddon-krigen er over, vil vår tid være ute».

«Ikke vær så sikker på det», freste Lilly sint tilbake. «Vi har ennå en mulighet til å sørge for at Den Allmektiges Ord slår feil, ikke sant?». Den rungende stillheten fra Antikrist var svar nok. Lilly begynte å kjenne på en panikk hun ikke visste eksisterte. Ville de virkelig tape mot Den Allmektige? Hadde hun blitt lurt opp i stry av sine herrer? *«Svar meg», hylte Lilly desperat. Men det kom ikke en lyd til svar. Antikrist hadde kuttet forbindelsen.*

Etter et øyeblikk gikk sannheten endelig opp for Lilly: Hun var fortapt. Slaget mot Den Allmektige kunne ikke vinnes. Plutselig gikk det opp for henne at Gud på forhånd hadde sett alt som skulle skje. Han visste hvordan det skulle ende til slutt. Den onde trio, hennes elskede herrer,

hadde løyet for henne. Hun drog opp skjorteermet og kikket på dyrets merke på høyre hånd. «*Greit*», tenkte hun trassig og rasende. «*Nå skal jeg iallfall gjøre mitt verste for å ødelegge evigheten for så mange som mulig. Og jeg har ikke glemt kjøteren Chuck eller hans med-kjøter heller*».

En av vaktene hennes fra Festningenes Allianse kom løpende bort til henne. Over seg hadde han en stor paraply for å skjerme seg for den brennende solen. «*Vi må få deg i sikkerhet, frue*», skrek han. «*Du vil brenne opp i denne solsteken*». Lilly skyndte seg inn i den pansrede bilen. Så kjørte de mot tempelet, der hun skulle forsøke å treffe Antikrist. Og da skulle han få høre hvordan hun likte å bli løyet for.

Mens de kjørte tenkte hun intenst på hvordan hun skulle få drept Chuck og den hemmelige vennen hans. Hvor i all verden kunne de ha gjemt seg? Trolig måtte det være et underjordisk oppholdsrom. Det ville nesten være umulig å finne dem midt opp i alt kaoset som rådet. Men så fikk hun plutselig en ide. Det kunne være en fordel for henne at Chuck trolig var i en bunkers under jorden. Det skulle jo komme flere jordskjelv i Jerusalem under trengselstiden. Men det var særlig ett jordskjelv⁷⁷ som ville tvinge rottene opp av hulen sin. Hvis det ikke da ville ta livet av dem. Det håpet hun ikke ville skje. «*Tenk, tenk, Lilly*», raste hun for seg selv. Så slo det ned i henne som et lyn: Chuck ville sikkert vite om dette skjelvet. Taperen ville sikkert ha planlagt å flykte

før jordskjelvet inntraff. Og da skulle hun vente på dem i ravinen som jordskjelvet ville lage.

Lilly gned seg vilt i hendene som en gal vitenskapsmann. «*Droner*», tenkte hun ivrig. «*Det vrirler jo av droner i luften over Jerusalem som kontinuerlig skanner netthinnene til alle de kommer nær nok. Jeg programmerer dem til å lete etter Chuck. Jeg har jo netthinne-profilen hans fra før av*». Så lente hun seg godt tilbake i bilsetet, godt fornøyd med seg selv. Dette ville være hennes mester-plan for å fange og så avlive den prektige Chuck.

Da bilen kom frem, stormet Lilly inn i forgården på tempelet. Der så hun Antikrist kom gående mot henne med et hånlig glis. «*Funnet ut av sannheten til slutt, har vi?*». Lilly knyttet nevene. Hun var sjanseløs mot sin mester. Men det skulle ikke forhindre henne i å forsøke å gi ham inn likevel. Men Antikrist bare flirte ondskapsfullt. Dette var et nytt bunnivå av trass og ondskap. «*Menneskene slutter aldri å overraske meg*», måtte han innrømme for seg selv.

Kapittel 28

Fluktplanen

Tiden fløy av gårde for gjengen i bunkersen. De opplevde at hverdagene hadde vært gode, tross alt som skjedde i verden over dem. De to barna Daniel og Lea vokste fort. Det ble stadig enklere for Keren og Sandra å passe dem. Mr. Xavier var ikke lengre deprimert. Han hadde blitt familiens gladgutt. Hannah fungerte som barneskolelærer for dem. Hun hadde fått det mye bedre med seg selv etter at Gud hadde satt henne fri fra den voldsomme sorgen av sin savnede datter, Rut. Ingen hadde hørt fra henne igjen, men livet for Hannah og Ariel hadde gått videre likevel. Savnet var fortsatt stort, men sorgen og sårene hadde begynt å hele seg.

Soldatene og Ariel var ofte ute på rekognoseringsoppdrag. Det hendte at Chuck også fikk være med. Sandra og Keren hadde ingen behov for å se galskapen med egne øyne. De ville heller være i bunkersen, det de i trygghet kunne se på alle de vakre bilder på veggskjermene av Jerusalem og andre steder i verden. Dessuten hadde Chuck og Sandra begge to blitt veldig gode venner med Keren. For Sandra hadde Keren blitt så nær som en søster. De hadde begge to hatt utrolig godt av

hverandres selskap. Chuck hadde blitt enda bedre kjent med Ariel, de fem soldatene og Mr. Xavier. Han ble aldri lei av å høre på de spennende historiene de hadde å fortelle fra tjenesten i IDF.

Nå hadde det snart gått syv år av Daniels syttiende års uke.

Trengselstiden var snart omme. Hver eneste dag hadde alle i bunkersen hatt tre samlinger hvor de bad sammen og studerte Guds Ord. Dette var en prioritering som de ikke hadde firt så mye som en tomme på. Og ved Guds nåde hadde de alltid stilt opp. Denne verdifulle tiden sammen om Guds Ord hadde vært som balsam for sjelslivet deres. Keren, Sandra, Chuck og Hannah hadde tatt ansvaret for undervisningen av de to barna. De var med i begynnelsen på samlingene, men fikk gå på et eget rom for mer passende oppfølging. Dessuten hadde alle sammen opplevd en overnaturlig god helse. Ingen hadde vært alvorlig syke, eller hatt noen større helseplager. De hadde også begynt med å ta nattverd etter en stund. Det tok litt tid før alle ble vant til konseptet. Men de gledet seg nå stort over å feire Herrens måltid sammen. Og på denne måten hadde de ved Guds store godhet fått et godt liv i bunkersen.

En kveld satt alle de voksne rundt stuebordet. Foran dem stod det litt snacks og drikke. Alvorlig kikket de på en stor skjerm, som viste at vannet i elven Eufrat⁷⁸ på mirakuløst vis bare forsvant. Ariel nikket mot Chuck, som umiddelbart visste hva han ville. Så kremtet han og leste versene i Åp 16:12-16: «¹² Den sjette engelen tømte sin skål ut i den

store elven Eufrat. Og vannet i den tørket bort, for at det skulle ryddes vei for kongene fra Østen. ¹³ Og jeg så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profetens munn kom ut tre urene ånder som lignet padder. ¹⁴ Det er djeveånder som gjør tegn. De går ut til kongene i hele verden for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges store dag. ¹⁵ Se, jeg kommer som en tyv! Salig er den som våker og tar vare på klærne sine, så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam. ¹⁶ Og han samlet dem på det stedet som på hebraisk heter Harmageddon.» (NB88). Dette betyr at det bare er en vredesskål igjen. Det er snart 7 år siden Antikrist innledet Daniels syttiende års uke. Det gjorde han, som dere vet, ved å opprette pakten på nettopp 7 år med Israel og med verden. Dette betyr igjen at Yeshuas andre komme nærmer seg med stormskritt. Vi vet ikke nøyaktig når han kommer. Det har vi snakket om flere ganger tidligere. Dessuten er det noen vers hos profeten Daniel som jeg ikke har fått noen åpenbaring på: «¹¹ Fra den tid det stadige offer blir avskaffet og den ødeleggende styggedommen blir stilt opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager. ¹² Salig er den som venter og når fram til tusen tre hundre og trettifem dager.» Dan 12:11-12 (NB88). Dette kan bety at trengselstiden skal være noe lenger enn nøyaktig 7 år. Ut ifra versene i Dan 12:11-12 kan dette bety at det skal gå 30 eller 45 dager over 7 år med trengsel. Men dette vet vi ikke. Jeg har dessverre ingen svar å gi dere. Samtidig kan vi trekke ut av Dan 9:27 og Johannes Åpenbaring kapittel 12 og 13 at trengselstiden skal være på 7 år; 3,5 år hvor de to profetene skal være i

Jerusalem, og 3,5 år (den store trengsel) som Antikrist skal herje i Jerusalem og vanhellige tempelet der. Et mulig svar, er at det skal være trengsel på jorden etter at Messias har kommet. Men igjen: Jeg vet ikke. Så derfor mener jeg at vi bør planlegge en fluktplan og en fluktrute før jordskjelvet som nevnes i Sak 14:4-5. Dette er trolig det samme jordskjelvet som nevnes i Åp 16:18, men vi kan ikke være helt sikre på dette. Jeg tar Guds Ord veldig bokstavelig. Derfor mener jeg at vi bør gå for at Jesu andre gjenkomst skal skje omtrent etter at det har gått 7 år av trengselstiden. Hvem er enige?». Chuck kikket på de andre. Samtlige rakk hendene i været. Mr. Xavier holdt begge hendene smilende i været. Ariel vendte seg mot Chuck. «Da skal vi altså planlegge for denne hendelsen. Og vi begynner akkurat nå», fastslo han bestemt.

Hoveddelen av planen var basert på en bokstavelig tolkning av Bibelen. De måtte ta hensyn til at de ikke visste nøyaktig når Jesu andre komme ville skje. Likevel måtte de gå ut ifra det de hadde å gå etter: Nemlig at trengselstiden på 7 år ville ende under Rosh Hashanah^{43, 44}. Datoen for det jødiske nyåret falt på datoene 14-15 september i 2034, som var året de nå befant seg i. Siden de heller ikke kunne vite nøyaktig tid for jordskjelvet som skulle komme, måtte de legge inn en sikkerhetsmargin på noen dager.

«Det hadde jammen vært greit å ha en seismograf⁷⁹ akkurat nå», mumlet en av soldatene. Ariel fikk det med seg, og henvendte seg umiddelbart til Chuck. «Vi skulle vel ikke ha en seismograf stående her?», spurte han håpefullt. Chuck nikket til svar. «Jeg koblet den opp til varslingsanlegget her i bunkersen for noen dager siden», beroliget han. «Alle skjelv over styrke på 4,0 på Richters skala⁸⁰ vil utløse alarmen». Ariel pustet lettet ut. «Godt, godt. Jeg hadde vel egentlig forventet at stefaren din hadde tenkt på dette også». Chuck smilte for seg selv. Han var mektig stolt over stefaren sin. Og snart skulle han endelig få treffe ham igjen.

Flere begynte å bli sultne, så de tok en rask matpause. Mens de spiste, forklarte Ariel litt om hvordan de skulle rømme fra bunkersen: «Det er særlig en nødutgang vi bør bruke før jordskjelvet kommer. Det er risikofyllt, men en sjanse vi er nødt til å benytte oss av. Vi kan ikke risikere å bli sittende fast i tunnelene når vi rømmer. Nødutgangen går rett opp, og ender i det som for alle andre ser ut som en vanlig haug. Men det er faktisk en jordskjelvsikker bygning skjult under en haug med jord. Her er det lagret matrasjoner for ukevis. Det er også stor nok plass til at vi alle sammen kan leve behagelig. Herfra vil vi kunne løpe ut i friluft når vi får beskjed fra seismografen om at et jordskjelv er i kommingen. Ifølge Sak 14:5 skal vi som er i Jerusalem måtte flykte i ravinen som dannes etter jordskjelvet. Vi befinner oss øst i forhold til ravinen som skal dannes etter profeten Sakarjas ord (se også vedlegg 4).

Vi kobler varslingen fra seismografen opp til skjulestedet rett over oss. På denne måten vil vi kanskje få et varsel tidlig nok til at vi kan flykte i den retningen som måtte vise seg å være riktig. Det var vel det viktigste. Er det noen spørsmål?».

Keren kikket på faren med et uskyldig blikk. «*Er det dusj og spa der oppe, far?*». De andre begynte å le. «*Takk, Keren. Det var litt humor som manglet akkurat nå, faktisk*», tenkte Ariel fornøyd med seg selv. Så smilte han mildt mot henne, og sa: «*Keren, Keren. Alltid opptatt av komfort helt til det siste, hva?*». De andre hev seg på, og spurte de villeste spørsmål og hva de kunne tenke seg å ha der oppe. Ariel satt seg boms ned ved bordet, mens han lekte voldsomt oppgitt. «*Jeg har sagt det før, og jeg sier det igjen: Er det rart at jeg elsker å ha unge folk rundt meg?*», tenkte han lykkelig.

Kapittel 29

Gog-Magog-hæren samles

*

Les gjerne vedlegg 5 først

*

«¹² Den sjette engelen tømte sin skål ut i den store elven Eufrat. Og vannet i den tørket bort, for at det skulle ryddes vei for kongene fra Østen. ¹³ Og jeg så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profetens munn kom ut tre urene ånder som lignet paddar. ¹⁴ Det er djeveleånder som gjør tegn. De går ut til kongene i hele verden for å samle dem til krigen på Guds, Den Allmektiges store dag. ¹⁵ Se, jeg kommer som en tyv! Salig er den som våker og tar vare på klærne sine, så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam. ¹⁶ Og han samlet dem på det stedet som på hebraisk heter Harmageddon.» Åp 16:12-16 (NB88).

Den uhellige treenighet⁸¹ hadde akkurat oppfylt profetien i Åp 16:12-16. Akkurat som lovet, hadde Antikrist varslet Russland for en tid tilbake om at deres tid for hevn over Israel hadde kommet⁸². Over en lengre periode hadde de fått flyttet enorme tropper til ulike steder i

midt-Østen. Israel, derimot, hadde i første omgang ikke brydd seg det minste om det. Men nå som de innså at «Messias» trolig ikke var den ekte Messias, var det mange i IDF som hadde begynt å svette.

Nå hadde Russland (Gog og Magog) samlet sine allierte mot Israel: Ros, Mesjek, Tubal, Persia, Etiopia, Libya og Gomer (vedlegg 5). Det var en mektig hærstyrke. Flere millioner soldater hadde samlet seg med ett eneste, satanisk formål: Å utslette Israel for godt. Men det alle disse menneskene ikke visste, var at det var Gud som hadde regissert alt sammen. I Esek 38:3-4 står det: «³ Du skal si: Så sier Herren Herren: Se, jeg er imot deg, Gog, fyrste over Ros, Mesjek og Tubal! ⁴ Jeg vil vende deg om og legge kroker i dine kjever og føre deg ut med hele din hær, hester og ryttere, alle sammen prektig kledd, en stor skare med store og små skjold, alle sammen med sverd i hånd.» (NB88).

Antikrist så med stor tilfredshet på at alt gikk etter planen. Han visste godt hva som står i Esek 38:9: «Dit skal du dra opp. Som en storm skal du komme, som en sky skal du være til å skjule landet, du og alle dine skarer og mange folkeslag med deg.» (NB88). Men han visste også altfor godt at Herren skal ødelegge Gog og Magogs hær på Israels fjell. Antikrist grøsset når han tenkte på Esekiel kapittel 39, som beskriver den store hærens veldige fall. Ikke for sin egen del, selvsagt. Antikrist visste at han selv og den falske profet samtidig skulle bli fanget og kastet i ildsjøen⁸³. Og de skulle bli de aller første som havnet der.

Irritert kalte han på den falske profet. «*Har du noen siste ord før det braker løs?*», spurte han iskaldt. «*Nei, mester*», kom det like kjølig fra den falske profet. Plutselig stod Lucifer ved siden av dem. «*Ikke invitert, hva? Vel, her er jeg*». De to andre svarte ikke. Det var ikke mye som betød noe lengre. Nå var det bare å få flyttet troppene mot Harmageddon. Det var fortsatt mye ondskap de ville klare å utrette før tapet var endelig. Lucifer skulle fortsatt få en siste sjanse til å gjøre et mislykket forsøk på å utslette Israel og Jerusalem. Men det var over tusen år⁸⁴ til. Det eneste håpet Antikrist og den falske profet nå hadde, var at avgrunnen Lucifer skulle tilbringe tusen år i ville bli like grusom som ildhavet.

Kapittel 30

Babylon faller

*

Les gjerne referanse 85

*

Israels militære ledelse begynte å bli redde. De så at enorme tropper samlet seg utenfor Israels grenser. Og de visste hvor de var på vei: Harmageddon-sletten. Men mange trodde fortsatt på at Antikrist var Messias, og at han ville redde dem. Anklagene haglet mot alle som hadde andre meninger. Det virket som om ingen klarte å bli enige om noe. Det var rett og slett totalt kaos. Men for øyeblikket var verdens øyne rettet mot Roma. En voldsom ødeleggelse hadde rammet byen. Og ikke nok med det: En engel hadde vist seg på himmelen og ropt ut et budskap. I løpet av én time hadde dommen kommet over byen. På denne måten ble profetien om Babylons/Romas fall oppfylt. I Åp 18:1-10 står det: «¹ Deretter så jeg en annen engel stige ned fra himmelen. Han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. ² Han ropte med sterk røst og sa: Falt, falt er Babylon den store! Den er blitt et tilholdssted for onde ånder – et fengsel for hver uren ånd, og et fengsel for hver uren og hatet fugl. ³ For av hennes horelivs vredesvin

har alle folk drukket. Kongene på jorden har drevet hor med henne, og kjøpmennene på jorden er blitt rike av hennes overdådige vellevnet.

⁴ Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager! ⁵ For hennes synder når like til himmelen, og Gud har kommet i hu hennes urettferdige gjerninger. ⁶ Gi henne igjen som hun har gitt! Gjengjeld henne dobbelt etter hennes gjerninger! Skjenk henne dobbelt i det begeret hun selv har fylt! ⁷ Så mye som hun har opphøyet seg selv og levd i overflod, så mye skal dere gi henne av pine og sorg. Fordi hun sier i sitt hjerte: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, sorg skal jeg aldri se! – ⁸ derfor skal hennes plager komme på én dag: død og sorg og hungersnød. Hun skal bli oppbrent med ild. For sterk er Gud Herren, som dømte henne. ⁹ Kongene på jorden, de som har drevet hor med henne og levd i overdådighet med henne, skal gråte og jamre seg over henne, når de ser røken fra hennes brann. ¹⁰ Av frykt for hennes pine står de langt borte, og de skal si: Ve, ve du store by Babylon, du mektige by! På én time er din dom kommet.» (NB88).

Chuck, Sandra og de andre i bunkersen så med forferdelse på nyhetene som viste Romas ødeleggelse. Nå visste de også at tiden var inne til å forlate bunkersen under bakken. Det kunne være bare kort tid igjen til jordskjelvet⁸⁵ ville ramme Jerusalem. Valget stod mellom pest eller kolera: Forsøke å overleve jordskjelvet i bunkersen, eller å risikere å

støte på Gog-Magogs hær som skulle dekke Israels land. Men de var sikre på at Herren uansett ville være med dem.

Chuck kalte til seg Ariel og de andre. De flokket seg rundt bordet hvor han satt. Han så på ansiktene deres at det var flere som var redde.

Daniel og Lea var også med denne gangen. De måtte uansett få vite at de snart skulle forlate bunkersen, som hadde vært hjemmet deres de siste knappe syv årene. «*Nå er det viktigere enn noen gang å sette vår lit til Gud*», formante han. «*Det er flere Bibel-vers jeg opplever vi skal styrke oss selv med i dag:*

- 1) 5 Mos 31:8: «*Herren, han som drar foran deg, han skal være med deg – han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg. Du skal ikke frykte og ikke være motløs.*» (NB88).
- 2) Sal 27:3: «*Om en hær leirer seg imot meg, frykter ikke mitt hjerte. Om krig reiser seg imot meg, enda er jeg trygg.*» (NB88).
- 3) Sal 91:1-2: «¹ *Den som sitter i Den Høyestes ly, som bor i Den Allmektiges skygge, ² han sier til Herren: Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til!*» (NB88).
- 4) Rom 14:8: «*For om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Enten vi da lever eller dør, så hører vi Herren til.*» (NB88).

- 5) *Joh 3:16: «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh 3:16.*
- 6) *Ef 6:10-18: «¹⁰ For øvrig: Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft! ¹¹ Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. ¹² For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørket, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. ¹³ Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. ¹⁴ Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. ¹⁵ Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. ¹⁶ Grip fremfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med. ¹⁷ Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. ¹⁸ Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige.» (NB88).*

7) *Fil 4:4-7: «⁴ Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere! ⁵ La deres mildhet bli kjent av alle mennesker. Herren er nær! ⁶ Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting bønneemnene deres komme fram for Gud i påkallelse og bønn med takk. ⁷ Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus.» (NB88).*

Dessuten vil jeg minne dere på Jesu egne ord, rett før han skulle lide for oss alle. Dette var rett før disiplene hans skulle gjennomgå den verste tiden av sitt liv, nemlig korsfestelsen av deres Herre: «¹ La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg! ² I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, da hadde jeg sagt dere det. For jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere. ³ Og når jeg er gått bort og har gjort i stand et sted for dere, kommer jeg igjen og skal ta dere til meg, for at også dere skal være der jeg er.» Joh 14:1-3 (NB88).

Personlig tror jeg ikke at Jesus ville krevd noe av disiplene sine som han visste ville være umulig for dem. Vi må ikke glemme at det Jesus sier her faktisk snart skal skje. Messias kommer tilbake⁸⁵ med sine hellige, og vi skal snart være sammen med Ham. La oss løfte hodene våre opp mot himmelen, for vi vet at vår Messias snart vil komme. Frykt ikke mennesker eller død. Vi frykter kun én, og det er Herren».

Med denne oppmuntringen fra Bibelen ble alle sammen oppmuntret, inkludert Chuck. De begynte å synge lovsanger for å prise Gud. En

mektig atmosfære av Ånds-nærvær og fred fylte både hjertene deres og rommet de var i. Glade til sinns forlot de bunkersen, og klatret opp stigen direkte til skjulestedet over dem. De var uansett i Guds hender.

Sandra klemte hånden til Chuck rett før hun skulle gå opp stigen.

«Takk, Chuck», hvisket hun. *«Jeg var så redd før du begynte å snakke at jeg nesten begynte å hyperventilere igjen».* *«Ja, takk til Ånden for at Han oppmuntret oss. Jeg var ikke så høy i hatten selv, faktisk»*, svarte han lavt tilbake. Så gav han henne et vennskapelig dunk i skulderen. Det var på tide å komme seg opp i overflatebunkersen. Lynraskt kikket han på nettbrettet sitt. Seismografen viste ennå ingen utslag.

Kapittel 31

Slaget ved Harmageddon

Til Israels forferdelse hadde en enorm hær invadert Israels grenser. Den enorme hærstyrken, ledet av Antikrist, samlet seg på Harmageddon-sletten, slik det er profetert i Åp 16:16. Derfra skulle de sverme over hele landet som en stor flokk bier. Men IDF⁸⁷ skulle ikke gi seg uten kamp, selv om de visste at de ikke kunne vinne. Uansett utfall skulle Israels og hennes innbyggere forsvares inntil døden. IDF mønstret alt de hadde av styrker og marsjerte modig mot den talløse hæren (vi vet ikke om dette kommer til å skje på denne måten: Men det er en av mulighetene som kan inntreffe).

*

Chuck og de andre satt og så på en militær TV-kanal som viste bilder fra en drone som svedde over Harmageddon-sletten. Det så ut som om det ikke var plass ledig til en eneste soldat til. IDF's hær var fullstendig omringet. Ovenfra så Israels hær ut som et ørlite knappenålshode på et kjempestort ark med sort farge rundt. Og plutselig gikk hæren til Gog-Magog til angrep. På et øyeblikk var IDF's styrket tilintetgjort. Ariel og de andre soldatene brøt ut i gråt og høye klagerop. Resten satt stille

mens tårene rant nedover kinnene. Så mange liv hadde blitt ødelagt på så kort tid. De visste at det var Herren som hadde profetert dette, og at det var Ham de skulle sette sin lit til. Det var Gud som til slutt skulle redde en rest av Israel. Men det var uansett like grufullt å være vitne til denne hendelsen.

Umiddelbart etter den raske seieren satte fiendens hær seg i bevegelse, og forsvant i koordinerte rekker ut i alle retninger ut fra Harmageddon sletten. Profetien i Esek 38:16 var i ferd med å oppfylles: *«Og du skal dra opp mot mitt folk Israel som en sky og skjule landet. I de siste dager skal det skje. Da lar jeg deg komme over mitt land, for at folkene skal lære meg å kjenne, når jeg for deres øyne helliger meg på deg, Gog!»* (NB88).

Ariel kom hikstende bort til Chuck, mens Mr. Xavier forgjeves forsøkte å trøste ham: *«Jeg klarer ikke å tenke klart lengre. Kan du fortelle meg hva som du mener skal skje videre? Jeg mener å huske at du nevnte profeten Joel og Daniel. Vær så snill, si at dette ender snart»*. Sandra kom også bort til Chuck, rystet til det ytterste. Hun grep hånden hans og klemte den så hardt at knoklene hennes hvitnet. Chuck måtte be om visdom og styrke for sin egen del, også. Dette var nesten uutholdelig vondt å være vitne til. Etter noen sekunder ble Chuck minnet på noen notater han selv hadde tatt fra stefarens undervisningsmateriell. Han fant filen frem på nettbrettet sitt, og begynte å forklare for Ariel:

«Vi nærmer oss det som flere steder i Guds ord kalles «Herrens dag»⁸⁸. Dette er en dommens dag. I Jes 24:23 står det: «Månen skal blyges, og solen skamme seg.» (NB88). Og i Esek 38:22 leser vi: «Jeg vil gå i rette med ham (Gog-Magog, forfatterens innskudd) med pest og med blod, og med et skyllregn og haglsteiner. Ild og svovel vil jeg la regne ned over ham og hans skarer og over de mange folkeslag som er med ham.» (NB88). Videre leser vi i Joel 3:3-4: «³Og jeg vil gjøre underfulle tegn på himmelen og på jorden: blod og ild og røksøyler. ⁴Solen skal forvandles til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige.» (NB88). Til slutt leser vi i Dan 12:1: «...Det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dagen noe folkeslag ble til og til den tiden...» (NB88)».

Ariel og Mr. Xavier kikket på hverandre med et alvorlig blikk. «Jeg hadde håpet at Yeshua skulle kommet for oss i går», mumlet Ariel dystert. «Rosh Hashanah⁴⁵ begynte jo i går, den 14.09.34». «Jeg hadde også håpet det», kom det oppmuntrende fra Mr. Xavier. «Men vi har jo dagen i dag. Vi skulle jo ikke kunne vite dagen eller timen for Yeshuas andre komme, husker du ikke? Dessuten feires jo denne høytiden over to dager». Chuck smilte inni seg over hvor flink Mr. Xavier hadde blitt til å oppmuntre andre. Han kikket raskt ut av det skjulte utkikksvinduet i bunkersen på bakkenivå. Det var nemlig det kallenavnet på skjulestedet de nå befant seg i. Og synet som møtte ham var nesten ubegripelig. Selv om det var midt på dagen, var himmelen mørk og

blodrød. Ild og røyksøyler⁸⁸ fylte himmelen hvor enn han vendte blikket. «*Jeg tror vi har nådd Herrens dag, venner, fordi...*». Chuck bråstoppet midt i setningen. En alarm på nettbrettet hans begynte å pipe. «*Jordskjelvet*⁸⁵. *Det begynner nå*», tenkte han. Lynraskt fortalte han hva som holdt på å skje til Ariel og Mr. Xavier: «*Det store jordskjelvet kommer nå. Vi må varsle de andre. Det kan være snakk om sekunder før vi må rømme bunkersen. Be dem ta med seg de ferdig pakkede sekkene med vann og nødrasjoner*». Militær-personligheten ble vekket hos begge to, og de satte umiddelbart i gang med de visste de måtte gjøre. Slutten på enden hadde kommet. Nå var det bare å stålsette seg.

Kapittel 32

Jordskjelvet og Jesu andre komme

To minutter etter at alle i bunkersen hadde gjort seg klare til å flykte, begynte bakken under dem å riste. Det største jordskjelvet⁸⁵ som menneskeheten hadde opplevd til nå, hadde startet. Dette betød også at Jesus andre komme akkurat måtte ha skjedd. I Sak 14:4 står det: *«På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdelen av fjellet viker mot nord, og den andre halvdelen mot sør.»* (NB88). Altså: Jesu føtter lander først på Oljeberget, så kommer jordskjelvet. Da Chuck fortalte de andre denne nyheten, ble det møtt med stor jubel. De trengte en vitamin-innsprøyting akkurat nå. Likevel skulle de gjerne ha sett hendelsen med sine egne øyne.

Skjelvet ble raskt kraftigere og kraftigere. Seismografen viste allerede en styrke på 9,2 på Richters skala⁸⁰. Taket begynte å skjelve over dem, og det falt ned støv fra sprekker i betongen. Chuck kikket bort på Ariel. Det var han som måtte gi ordren. *«Nå må vi dra før vi blir begravet her inne»*, ropte han mens han sjanglet bort mot utgangsdøren. Bakken

under dem ristet så sterkt at de følte seg som seilere på havet under en kraftig storm. «*Ikke vær redd, men stor på Herren*», ropte Chuck mens han tok hånden til Sandra. «*Herren er vår styrke*», kom det trygt fra Mr. Xavier. Så gikk de ut av døren, mens de støttet hverandre to og to. På den måten var det lettere å unngå å falle.

Utenfor gispet alle, utenom Chuck, av synet som møtte dem. Himmelen var blodrød, og fylt av ild og røyksøyler⁸⁸. Overalt rundt dem var det sammenraste bygninger og skrikende mennesker som løp frem og tilbake i vill panikk. «*Samle dere rundt meg*», brølte Ariel, mens han forsøkte å overgå alt støyet rundt dem. «*Skjelvene blir kraftigere. Stå med litt bøy i knærne, og vær klar til å dempe de kraftige støtene fra bakken. Bruk bena som støtdempere, forstått? Støtt dere på hverandre*». De andre nikkete, og gjorde akkurat som Ariel sa. Skjelvet ble bare kraftigere og kraftigere. Bena deres ble helt utmattet av å stå imot de kraftige rystelsene fra bakken. De visste ikke om de kunne holde ut ett eneste minutt lengre.

Plutselig hørte de et voldsomt brak. Bakken under dem gav etter, og forsvant under føttene deres. Alle som èn tumlet ned en liten bakke, hvor de bråstoppet i en haug med jord. Det var som om jorden hadde revnet i to. «*Er noen skadet?*», kom det raskt fra Chuck. Det kom stønning og klaging fra flere, men ingen hadde skadet seg alvorlig. «*Takk, Gud*», utbrøt Ariel. «*Men vi kan ikke bli her. Det kan rase jord,*

bygninger eller stein fra nivået ovenfor oss. Vi kan fortsatt bli begravet i løsmasser. Vår beste mulighet er å bevege oss vestover og slakt oppover mot ravinen som står beskrevet i Sak 14:4-5. Der står det at vi skal flykte gjennom den». «Dere hørte hva Ariel sa», tordnet Mr. Xavier med den kraftige stemmen sin. Chuck tok Sandra fast i hånden og smilte fort mot henne. Hun så veldig sliten og forkommen ut. «Hold ut, Sandra», ropte han oppmuntrende. «Snart kommer Jesus for å redde oss». Sandra smilte svakt tilbake. Hun var sliten inntil døden etter all restingen i bakken. Men så stivnet hun helt plutselig. «Hørte du det?», utbrøt hun ivrig mens Chuck halte henne opp en bratt skråning. «Jeg hører ikke noe spesielt», kom det forundret fra Chuck. «Nettopp», fortsatte Sandra. «Jordskjelvet har stoppet». Alle sammen tok seg en liten pause bak en stor stein. Bena deres var fulle av melkesyre, og de pustet tungt. «Drikk litt vann og spis litt av maten deres», beordret Ariel strengt. «Vi må gjøre det vi kan for å holde oss i live. Jeg tror og håper at Yeshua skal komme for å redde oss mens vi flykter gjennom ravinen som jordskjelvet har laget». «La oss be til Herren og bruke litt tid på å prise Hans Navn», foreslo Chuck. «Enig», kom det raskt fra Mr. Xavier. «Vi må ikke glemme dette midt oppi alle våre prøvelser». Ariel nikket litt motvillig. Han var en handlingens mann, og visste godt at han av og til kunne tenke for mye på praktiske ting. Dessuten hadde de trolig svært dårlig tid før Antikrist og hans hærer skulle fordrive halvparten av Jerusalems innbyggere⁸⁹.

Etter en kort bønn og opplesning fra Salme 91, skyndte de seg videre. På bare minutter hadde de klart å kjempe seg opp på toppen av ravinen, og kikket forbløffet ned i den. «*Denne kløften er som skapt for å kunne rømme som gale i*», kom det imponert fra Sandra. De andre brøt ut i latter av Sandras oppriktige og imponerte ansiktsuttrykk. Ennå hadde de litt overskudd igjen til å kunne se det morsomme i ting. «*Kom igjen, hjelp hverandre med å klatre ned i kløften*», ropte Ariel bestemt. En mengde andre mennesker hadde allerede hatt samme tanke, og kløften var allerede blitt en trafikkert, enveis motorvei.

I bakgrunnen så de at Jesus og hans hærer kjempet mot Antikrists hær. Hvis en kunne si det på den måten, da. Det var mer korrekt å si at det var Jesus som utryddet fiendene sine.

Kapittel 33

Lillys bytte

Antikrist og den falske profet snakket kort med hverandre gjennom tankene sine. Messias hadde satt føttene sine på Oljeberget. Snart ville alt være over. De kikket på alt kaoset rundt dem. Begge to var ekstatisk over all lidelsen de akkurat var vitne til. De visste at dette var den store finalen. Den fete damen skulle ikke til å synge. Hun sang allerede så høyt at stemmen skingret. Men det ville bare bli en kortvarig nytelse: Om litt visste de begge at Messias ville dømme dem og alle «vennene» deres. Som de to første skulle de bli kastet i ildhavet beskrevet i Åp 14:10 og 19:20.

«Bare synd at tempelet mitt ble ødelagt i det kraftige jordskjelvet», kom det trist fra Antikrist. «Hele tempelplassen falt ned i ravinen som skjelvet laget». «Jah», kom det raskt fra den falske profet. Men de visste begge at det ikke hadde noen betydning lengre. Antikrist skulle ikke lengre tilbes som «Messias». Den ekte Messias hadde allerede kommet, og det var liten tid igjen til ondskap. «Det har vært en glede å tjene under ditt onde velde», kom det dystert fra den falske profet. «Samme», kom det mørkt fra Antikrist.

«Vår mester Lucifer har nok forsøkt å gjemme seg. Han har jo fortsatt en rolle å spille. Men jeg håper inderlig at hans tusen år i avgrunnen blir like grusomt som tiden vi vil få i ildsjøen⁹⁰». Så kikket Antikrist ned på Jerusalem. *«Gog-Magogs hærer har for lengst ankommet den hellige by. La oss fullføre siste den av akten».* *«Ja, mester»*, svarte den falske profet med rødglødende øyne. Ennå hadde de litt tid igjen.

*

Lilly og Asael stirret med vilt blick på nettbrettet hun hadde i hendene. Alle dronene i Jerusalem og områdene rundt hadde blitt omdirigert mot den store kløften som jordskjelvet hadde laget midt gjennom tempelplassen. De surret rundt som sinte bier for å forsøke å identifisere Chuck. *«Kom igjen, kom igjen, se til å finne den kjøteren»*, hveste Lilly rasende. Asael trippet også av utålmodighet. Messias kunne komme etter dem når som helst. Han bannet svart og gikk urolig frem og tilbake foran Lilly. De visste at de bare hadde kort tid på seg til å drepe rotten Chuck. Faktisk var det alt de klarte å tenke på nå. De bare måtte klare å få tatt hevn over den Gud-fryktige uokråken. Og kanskje hans hemmelige med-kjøter i samme slengen.

Et «ping» kom fra nettbrettet til Lilly. *«Bingo»*, hylte hun ut i triumf. *«Kjøteren er lokalisert i ravinen i retning vest av Jerusalem. Bare to kilometer herfra»*. Asael gliste ondskapsfullt. Nå skulle han vise Lilly

hva en nefilim⁸ virkelig var i stand til. Han tok Lilly opp i armene sine, og løp i umenneskelig fart mot stedet Chuck hadde blitt lokalisert.

Chuck bråstoppet. Han opplevde at Ånden akkurat hadde talt til ham. «Jeg må stoppe her», hvisket han til Sandra. «Du må bare følge etter de andre». «Hvorfor?», spurte hun bekymret. «Har det noe med Lilly å gjøre?». Chuck nikket. «Ånden varslet meg nettopp om at Lilly har funnet meg. En drone har klart å skanne netthinnene mine. Det vrirler jo av dem her, og mange av dem er jo rett over kløften dannet av jordskjelvet. Det er ikke en tilfældighet». Sandra stirret fast på Chuck: «Jeg drar ingen steder, mister. Dør du, dør jeg. Du er min beste venn. Eeeh, faktisk så hadde jeg håpet på at du en dag ville noe mer enn en venn». Hun så rødmende ned i bakken. «Sandra, det visste jeg ikke. Jeg...», kom det forstumlet fra Chuck, før Ariel avbrøt dem. «Kom igjen, mine kjære. Vi kan ikke forbli her». Chuck tok Sandra i hånden, og de løp sammen bort til Ariel. «Jeg og Sandra har blitt varslet av Ånden om at Lilly er etter oss. Du må stole på meg og på Ånden. Dere må dra i forveien. Sandra ville ikke forlate meg. Jeg tror vi skal sees snart, uansett hva som kommer til å skje». Ariel så fortvilet på dem mens tårene strømmet ned kinnene. «Måtte Gud beskytte dere», ropte han mens han kastet seg rundt halsen på dem begge to. Så løp han bort til de andre og dyttet dem foran seg.

«Hva mer sa Ånden?», spurte Sandra mens de gikk mot strømmen av mennesker som kom løpende mot dem. Chuck smilte mot henne. «Først vil jeg takke deg for at du ville bli med meg», begynte han rørt mens han la armen rundt henne. «Ånden sa at jeg skulle få møte Lilly en siste gang. Og at jeg ikke skulle frykte. Men Ånden sa ingenting om at du skulle bli med meg». Sandra smilte svakt mot Chuck. «Det gjorde Han til meg rett etter at du hadde fortalt meg om Lilly», svarte Sandra med fast stemme. «Og jeg skulle heller ikke være redd». Chuck stoppet opp, og holdt hendene sine på hver side av Sandras kinn. Han så rett inn i øynene hennes, og lente pannen sin mot hennes: «Takk for at du er her med meg nå, Sandra. Vi gjør dette sammen. Og når Herren er med oss, hvem skal vi da frykte?». Sandra tok hendene opp mot Chucks hender og holdt dem fast. «Sammen», hvisket hun stille.

Fra østsiden av kløften kom det plutselig høye skrik. Folk flakset veggimellom av et eller annet som kom stormende bak dem. Som en falk i flukt kom en høyreist person løpende mot dem. Og han bar på en kvinne-skikkelse. På sekunder hadde de nådd frem til Chuck og Sandra. Lilly hoppet ned fra armene til Asael. «Ved den store Lucifer», begynte hun med en hånende, skingrende latter. «Så treffes vi ved alle tings ende, din kjøter. Og hvem er så denne kjørerinnen, om jeg tør spørre? Har en taper som deg virkelig fått deg en kjæreste?». Endelig hadde hun funnet byttet sitt. Asael kretset rundt Chuck og Sandra, som en sulten hyene. «Så dette er den mektige Chuck, som har forpurret så

mange av planene våre», freste han som en sint slange. «Hva skal jeg gjøre med dem, Lilly? Kom igjen, ikke kast bort mer tid, jeg må få slakte dem». Men til deres store forargelse leet hverken Chuck eller Sandra på et øyelokk. «Hva feiler det dere kjøtere?», vrælte Lilly. Hun var vilt rasende over at de to jyplingene ikke var det minste redde for dem. «Fall på kne for meg, og gi opp. Jeg har vunnet, og dere har tapt. Innse det». Men Chuck og Sandra svarte dem ikke et eneste ord. Edene og forbannelsene ble grovere og grovere, men ingenting gjorde dem skremt på noe vis. De hadde satt sin lit til Herren, og ingen eller ingenting skulle ta det fra dem.

Plutselig ble Lilly og Asael rammet av en voldsom smerte. Kjøttet på kroppen, øynene og tungene deres begynte å råtne i stor fart⁹¹. I vanvittig panikk og forvirring begynte de å angripe hverandre⁹¹ med kniver de hadde i beltene side. Sekunder etterpå falt de begge to døde om på bakken. Sandra og Chuck måtte holde seg for nesen av den voldsomme stanken som kom fra de døde skrottene deres. Og da de løftet øynene opp i retning øst mot Jerusalem, så de en stor hær som begynte å gjøre seg klar til å klatre ned i kløften. «Nå kan vi flykte», smilte Chuck mot Sandra. Hun smilte tappert tilbake: «Hvis du tror jeg vil slippe hånden din nå, tar du iallfall grundig feil», ropte hun og drog Chuck med seg. Nå var deres eneste håp at Jesus skulle gjøre ende på fiendene sine. Og det var et håp som det var verdt å stole på. I full fart løp de av gårde mens de forsøkte å finne Ariel og de andre.

Kapittel 34

Reddet

«¹¹ Og jeg så himmelen åpnet – og se: En hvit hest. Og han som sitter på den, heter Trofast og Sannferdig, og han dømmer og strider med rettferdighet. ¹² Hans øyne er som ildslue. På hans hode er det mange kroner. Han har en innskrift med et navn som ingen kjenner uten han selv. ¹³ Han er iført en kledning som er dyppet i blod, og hans navn er Guds Ord. ¹⁴ Hærene i himmelen fulgte ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent. ¹⁵ Ut av hans munn går det et skarpt sverd, for at han med det skal slå hedningefolkene. Og han skal styre dem med jernstav. Han trækker vinpressen med Guds, Den Allmektiges strenge vredes vin. ¹⁶ På sin kledning og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongers konge og herrers herre.» (NB88).

Rett før Chuck og de andre hadde rømt fra bunkersen, hadde det skjedd: Som et lyn før Jesus og hans hær⁸⁶ ned fra himmelen for å gå til krig mot Antikrist og hans hær. Men først satte Jesus sine føtter på Oljeberget, som profetert i Sak 14:4. Med vanvittig styrke utryddet Jesus og hans hær av hellige Gog-Magogs hær og alle andre som hadde gått til angrep på Jerusalem og Israel. Jesu klær⁹² ble helt tilsølt av

blodspruten av dem han drepte med sverdet som gikk ut av hans munn. Dette var en hevners dag⁹³, hvor Jesus skulle gruse fiendene sine. Jesus var nå en krigerkonge. Han var ikke lengre bare den saktmodige, korsfestede Jesus på et bilde hvor en liten blodsdråpe rant ned under tornekronen. Han hadde kommet for å dømme sine fiender, og det med ubegripelig stor makt og kraft.

*

Hæren ledet av Antikrist og nikke-dukkene hans, Gog og Magog, var nesten fullstendig utslettet. En liten del hadde søkt tilflukt i kløften som det store jordskjelvet hadde laget. Rasende satte de etter de som hadde flyktet fra Jerusalem. De visste at Jesus snart ville innhente dem. Likevel var hatet mot Gud så sterkt at de bare tenkte på å drepe så mange som mulig på sin vei før de selv ville utryddes av den ekte Messias.

Chuck og Sandra hadde klart å ta igjen Ariel og de andre, som hadde tatt en pause på grunn av utmattelse. I bakgrunnen så de Antikrists hær storme mot dem som svart vegg. Men det var ikke alt de så. Bak fiendens hær kom Jesus på sin hvite hest, etterfulgt av sin mektige hær⁹⁴. Nå brøt det ut full panikk blant de onde soldatene. Det var ingen steder å gjemme seg i kløften. Chuck, Sandra og alle de andre valgte å

stå sammen, hånd i hånd, mens de priste Gud av full hals. Selv om Jesus ikke skulle rekke frem før fienden, betød det ikke lenger noe. De var trygge for all evighet. Alle bak dem hadde flyktet for lengst. Det var bare den lille flokken til Ariel som stod mellom fiendens hær og de andre som var ute av syne bak dem.

Hæren til Antikrist nærmet seg raskt. Plutselig var de bare omtrent 100 meter fra dem. Men som en mektig vind kom Jesus og hans hær og kastet seg over dem. Med ubeskrivelig og brutal makt ble resten av hæren til Antikrist bokstavelig talt flerret i stykker. Blodet fra de onde soldatene sprutet vilt rundt i alle retninger. Keren og Hannah holdt godt rundt de to barna. «*Lukk øynene*», hvisket de til dem. «*Yeshua har kommet for å redde oss. Ikke vær redd*». Og med disse ordene falt Daniel og Lea til ro.

Slaget var over. Det var ikke en eneste soldat fra fiendens leir igjen i live. Hverken i Jerusalem eller i Israel. Chuck, Sandra, Ariel og de andre sank sammen på bakken med ansiktet mot jorden. Nærværet til deres Frelser var så mektig at de ikke klarte å stå på beina. Med stor takknemlighet tilbad de kongenes konge. Jesus senket sverdet sitt, som var fullstendig dekket av blod. Så vendte Frelseren blikket sitt mot dem, mens han steg ned av den hvite hesten⁹⁴ han satt på. Øynene hans var som flammende ild⁹⁵, og han hadde flere kroner⁹⁵ på hodet. Blodet bokstavelig talt rant av kledningen hans mens han kom gående mot

dem. Bak ham så de en hær av hvite hester, med ryttere kledd i hvitt lin⁹⁴. Chuck og flere andre kikket ærbødig og forsiktig opp på sin Frelser mens han kom gående bort til dem. Og da så de at det stod noe på kledningen hans, og på hoftepartiet. Med ett ble alle i følget minnet på det som står i Åp 19:16: «*På sin kledning og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongers konge og herrers herre.*» (NB88).

Så åpnet Jesus munnen, og talte vidunderlige og trøstende ord til dem. Han roste dem for å ha holdt ut inntil enden. En fullkommen fred omsluttet dem. Hver skulder ble senket, hver vond tanke forsvant. Så reiste han dem opp på føttene og tørket tårene deres, til stor jubel for hæren som fulgte ham. Og gjennom hele seansen hadde ingen av dem sluttet med å takke sin Frelser. Tårene fortsatte å flomme nedover ansiktene deres av bare glede. De klarte rett og slett ikke å se skikkelig på grunn av tåreflommen. Det var over. De hadde overlevd, blitt ført trygt gjennom trengselstiden. Jesus hadde reddet dem i siste sekund.

Så gav Jesus tegn til hæren sin. De måtte dra tilbake til Jerusalem. Eller rettere sagt: Det som var igjen av Jerusalem. Men det ble noen få tilbake av hæren som Jesus hadde hatt med seg. De satt på de hvite hestene sine, mens de løftet hendene til hilsen. Chuck og Sandra måtte gni seg i øynene, som var så fulle av tårer at de så dobbelt. Men da de hadde tørket øynene med ermene sine, så de til sin store glede noen

kjente ansikter. Så brast de nok en gang ut i høylytt gråt, mens de styrtet bort til rytterne. Endelig var de sammen igjen.

Epilog

Samtalen

Sandra og Chuck løp bort mot familiene sine, som var samlet i en gruppe. Før de hadde rukket å komme bort til dem, hadde de steget ned fra hestene sine. «*Far, mor, Danny, Sam*», ropte Chuck lykkelig. Hans biologiske foreldre stod sammen med stebroren Danny og stefaren Sam. «*Far, mor, Benjamin*», kom det hilstende fra Sandra. Hun var så lykkelig at hun bare sank sammen på bakken. Faren hennes rakte ut en sterk arm og løftet henne opp på beina igjen. Men hun var fortsatt altfor beveget til å snakke. Så familien holdt i stedet rundt henne mens hun gråt seg ferdig. Og det tok en god stund.

Chuck tørket tårene mens han så på de to familiene sine. Egentlig var det ikke to familier: De var en familie nå, sånn åndelig sett. Han tok hånden til moren sin. «*Jeg kjenner dere igjen*», begynte han stille. «*Likevel er dere så annerledes*». «*Vi har blitt kledd i uforgjengelighet, min sønn*», kom det varmt fra moren til Chuck. «*Husk hva som står i 1 Kor 15:54: «Men når dette forgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da blir det ordet oppfylt som står skrevet: Døden er oppslukt til seier»* (NB88).

Med ett skjønte Chuck hva dette betød. Så kikket han på faren sin. «Hei, far», stotret Chuck. «Hei, sønn», svarte faren mildt. «Vi har savnet deg så mye». «Jeg har utrolig mange spørsmål til dere», brast det ut av Chuck. «Men først har jeg to som jeg må takke for at jeg er frelst. Jeg vet at det er Jesus som har frelst meg. Men det var Danny og Sam som ledet meg til Ham». Foreldrene hans smilte bredt, og trådte til side. Chuck løp bort og kastet seg rundt halsen på Sam og Danny. «Takk for all hjelpen dere har gitt meg og Sandra, begge to», hikstet han. «Uten deres hjelp hadde jeg vært fortapt nå». «Det var vår glede», svarte Sam verdig. «Jeg har så mange spørsmål til dere også», fortsatte Chuck ivrig. «Men jeg klarer ikke å tenke klart akkurat nå. Kan vi ikke bare henge litt sammen?». Alle fire smilte lykkelig mot ham. Sammen gikk de bort til Sandra og familien hennes. Hun hadde grått så hardt at hun hadde kollapset i armene til faren.

«Kom», sa Sam og pekte mot Jerusalem. «Vi må dra mot den hellige by. Det er mye som skal skje i tiden som kommer. Messias skal snart holde dom over folkeslagene i Josjafats⁹⁶ dal, etter profetordet i Joel 3:7: «da vil jeg samle alle hedningefolk og føre dem ned til Josafats dal*. Der vil jeg holde rettergang med dem på grunn av Israel, mitt folk og min arv, fordi de spredte dem blant hedningefolkene og delte mitt land.» (NB88). Frelseren skal også bygge sitt tempel⁴ på Sion. Og glem ikke: En tredjedel av det jødiske folk har blitt en rensset rest for Herren, som beskrevet i Sak 13:8-9. La oss glede oss over dem».

Chuck trippet av spenning. Han løp bort til Danny, som ventet tålmodig på ham. «*Kom igjen, Danny*», ropte han. «*Vi må ikke gå glipp av at Antikrist og den falske profet kastes i ildsjøen, og at Satan kastes i avgrunnen. Oi, oi, dette blir bare såååå rå-kult*». Familien til Chuck lo godt mot ham. «*Det er godt å se deg igjen, vår ivrige, elskelige Chuck*», humret stefaren Sam. Sammen med familien til Sandra gikk de mot Jerusalem. Himmelen hadde klarnet opp igjen, og det led mot kveld.

Etter en stund gikk Chuck bort for å se hvordan det gikk med Sandra. Hun hadde kommet seg til hektene igjen, og satt på hesten bak faren. Da hun så at Chuck kom målbevisst mot henne, hoppet hun ned fra hesten med en gang. «*Jeg skulle kanskje ikke fortalt Chuck at jeg har fått følelser for ham*», tenkte hun nervøst. «*Jeg ville jo bare at han skulle vite om det før det var for sent. Jeg skylder ham såpass. Dessuten visste vi jo ikke om vi ville overleve helt til slutten, heller*». «*Hei, Sandra. Hvordan går det med deg?*», begynte Chuck spent. Sandra tvinnet fingrene nervøst gjennom håret. «*Jeg vet ikke hvilke ord jeg skal bruke, Chuck*», svarte hun spakt. «*Det er så mye som raser rundt i hodet mitt akkurat nå. Jeg føler egentlig bare fred, glede og lykke*». «*Eeeh, jeg...*», stotret Chuck frem. Han slet med å finne de rette ordene. «*Jeg må bare innrømme noe, Sandra. Jeg har visst undertrykt mine følelser mot deg en stund. Først så jeg på deg som en mulig kjæreste. Så ble du som en slags søster-figur. Men i det siste hadde jeg også håpet*

på at det kunne bli noe mellom oss. Noe mer enn venner, altså?». Han kikket sjenert ned i bakken. Men det var alt Sandra trengte å høre. Hun kastet seg rundt halsen på Chuck. De andre så hva som skjedde, og smilte for seg selv. Aldri mer skulle de innlede forhold eller gifte seg: «For i oppstandelsen verken tar de til ekte eller blir gitt til ekte, men de er som Guds engler i himmelen.», Matt 22:30 (NB88).

Chuck og Sandra gikk hånd i hånd oppover den siste strekningen mot Jerusalem. Jordskjelvet hadde forårsaket store endringer i området. «*Nå kommer en periode med tusen års fred*», kom det lykkelig fra Sandra. «*Og de tusen årene skal vi tilbringe sammen. Hvis vi lever⁹⁷ så lenge, da*», svarte Chuck fornøyd. Så begynte hele følget å synge lovsanger til Herrenes Herre og Kongenes Konge.

*

«²⁰ Og dyret ble grepet, og sammen med det den falske profet, han som hadde gjort tegn for dyrets øyne, og med disse tegn hadde forført dem som tok dyrets merke og tilbad dets bilde. Disse to ble kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel.» Åp 19:20 (NB88).

«¹ Og jeg så en engel stige ned fra himmelen med nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i sin hånd. ² Han grep dragen, den gamle slange, som er djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år, ³ og kastet ham i avgrunnen, lukket til og satte segl over ham, for at han ikke

lenger skulle forføre folkeslagene – ikke før de tusen år var til ende. Deretter skal han slippes løs en kort tid.» Åp 20:1-3 (NB88).

Skrikende ble Antikrist og den falske profet kastet ned i ildsjøen. Helt til nå hadde de på et vis klart å fortrenge tanken på deres evige skjebne. Følelsen av å tilbringe en evighet i fortapelsen var for grusom til å ta inn over seg. Men nå hadde Guds dom innhentet dem. I en evighet måtte de lide for opprøret mot sin skaper, og det var ingen mulighet for å unnsnippe. Men før de ble kastet over kanten til ildsjøen, så de at Satan ble kastet ned i en annen avgrunn. Trassig vinket de til ham, før de selv forsvant ned i de evige flammer.

*

Lilly og Asael slo øynene opp i dødsriket⁹⁸, hvor de opplevde store smerter. De innså at de hadde blitt hindret i å drepe kjøteren Chuck og venninnen hans. Men smertene de opplevde var verre enn å ha mislyktes i deres siste oppdrag. Tanken på en evighet i denne tilværelsen skremte vettet av dem.

Skrikende og gråtende forbannet de det øyeblikket de hadde valgt å trosse Gud Den Allmektige. I all evighet måtte de angre på det meningsløse valget de hadde tatt.

Vedlegg 1

Daniels syttiende års uke

Dette begrepet er hentet ur fra profeten Daniels bok, kapittel 9. Ut fra Dan 9:27 kan en trekke flere logiske slutninger:

- Antikrist skal innlede den siste av de 70 års uker som står beskrevet i Dan 9:24. Her er det snakk om 70 «uker av år». Det betyr at hver uke består av en tidsepoke på 7 år.
- Offertjeneste står beskrevet i verset. Et tempel må derfor være reist i Jerusalem. Vi vet ikke hvor tempelet skal reises ennå.
- Midt i uken, det vil si etter 3,5 år, skal Antikrist stoppe offertjenesten. (I Dan 11:31 ser vi også at det samme beskrives: Antikrist skal stoppe offertjenesten, og vanhellige tempelet).
- Antikrist skal dømmes for sine grufulle handlinger.

Jeg står for synet som kalles pre-tribulation på engelsk. Dette betyr at jeg tror vi som kristne skal rykkes bort før trengselstiden på 7 år skal starte. Dette begrunner jeg med følgende argumenter:

- 1) Noah ble reddet ut av flommen som kom over verden. Dette står beskrevet i 1 Mosebok kapittel 6-7.
- 2) Lot ble reddet ut av Sodoma, 1 Mosebok kapittel 19.
- 3) Disse ble reddet ut av trengselen som skulle komme. Gud dømmer ikke sine rettferdige.

4) Den Nytestamentlige pakt er bedre enn den

Gammeltestamentlige pakt Vi har en ny pakt med Gud, se Hebr 8:13 (les også Hebr kapittel 8-9). Ble Noah og Lot reddet ut av trengselen, hvor mye mer skal da ikke vi bli det.

5) Leser vi Jes 57:1, Ord 11:8, Joh 5:24, Rom 5:9, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9, 2 Pet 2:7, 2 Pet 2:9 og Åp 3:10, skjønner vi at Gud ikke vil dømme oss sammen med verden. Vi skal unnfly det som kommer over verden. Og vi er ikke bestemt for Guds vrede.

Hvorfor er dette så viktig for meg å få frem? Svaret er enkelt. Vi som frelste skal ikke frykte for endetiden. I stedet skal vi leve livet sammen med Gud og heller vende blikket mot himmelen når vi ser at tiden nærmer seg, som Jesus sa i Luk 21:28. Endetiden kommer over jorden, enten vi vil det eller ikke. For oss kristne er det helt nødvendig å forstå hva som er hensikten med endetiden. I Åp 3:10 leser vi: *«Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.»* (NB88). Her står det sort på hvitt at Guds hensikt er å fri oss ut fra prøvelsens time som skal komme over verden. Og hvorfor kommer prøvelsens time over verden? Det står i siste del av Åp 3:10: *«for å prøve dem som bor på jorden.»* (NB88). Vi som er menigheten, eller bruden, skal endelig hjem til Herren. Vi skal ikke dras gjennom sølen, som kalles trengselstiden. Hvilken brudgom ville gjøre det mot sin egen brud? Vil Jesus virkelig ødelegge sin brud i trengselstiden, for så å

komme tilbake for å hente en brud som ikke engang finnes på jorden lenger? Jesus sa selv i siste del av verset i Luk 18:8: *«Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?»* (NB88). Dessuten: Vi har fått Den Hellige Ånd. I Joh 14:23 sier Jesus at han og Gud skal ta bolig i dem som tror på Jesus. Dersom Gud skulle dømme sine frelste i endetiden sammen med verden, ville det være det samme som om Gud dømmer seg selv. Det gir derfor ingen mening for min del at vi som kristne skal dømmes sammen med verden i endetiden. Det vil dessuten bli en mengde mennesker som skal bli frelst under den store trengsel, Åp 7:9-17. Disse får en siste mulighet til å tilbringe evigheten i himmelen. Men de omtales som de hellige i Johannes Åpenbaring, og ikke som bruden/ menigheten. Også her kommer jeg med følgende oppfordring: Ikke bare hør på det jeg sier, gjør deg opp din egen mening ut ifra Bibelen. Til den som leser denne boken: Måtte Gud åpenbare Ordet for deg.

Vedlegg 2

Avsløring av UFO i 2017-19

19.12.17 avslørte CNN at UFO er et ekte fenomen. Vi ikke lengre «alene» i universet. Det skjedde over et år etter at jeg begynte å skrive på A.R.M-serien. Det var Ånden som varslet meg om dette. UFO/aliens er et av endetidens store bedrag. Det skjer nå. Fokuset flyttes bort fra Gud. Bedraget er: «Det er aliens som har skapt oss». Jesus sa: «...*Fryktelige ting skal skje, og det skal vise seg veldige tegn fra himmelen.*» Luk 21:11 (NB88). Se bare følgende lenker:

- <https://www.youtube.com/watch?v=AOkOOGHvBLw>
- <https://www.youtube.com/watch?v=p8alohGzvJg>
- <https://www.youtube.com/watch?v=EDj9ZZQY2kA>
- https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2017/12/18/the-government-admits-it-studies-ufos-so-about-those-area-51-conspiracy-theories/?noredirect=on&utm_term=.c704b9c05666
- <https://www.youtube.com/watch?v=DqNNXpgB2bw>
- <https://edition-m.cnn.com/2019/09/18/politics/navy-confirms-ufo-videos-trnd/index.html?r=https%3A%2F%2Fedition.cnn.com%2F>
- <https://www.vgtv.no/video/184861/usa-bekrefter-umulig-aa-forklare>
- <https://www.youtube.com/watch?v=HZeAYsz7rvw>
- <https://www.youtube.com/watch?v=8tRSRghWteg>. 2019 Viktig.

Mange kristne lurar på hva Luk 21:11 egentlig snakker om. Nå har vi bevis for observasjoner av «veldige tegn» fra himmelen. Vi vet at borttrykkelsen nærmer seg. Velger vi som kristne å bry oss om det? For det bør vi.

Vedlegg 3

Forklaring til Johannes Åpenbaring

Kjære lese. Vi tar oss tid til en liten time-out. Årsaken er følgende: Johannes Åpenbaring er vanskelig å tolke, selv for oss som har studert den grundig i flere årtier. Her er det bare Ånden som kan åpenbare hemmelighetene som ligger her. Personlig tror jeg ikke at vi skal få vite «alt» om Guds planer. Det kan også hjelpe å få vite litt om strukturen i Bibelens siste bok. I hovedsak er det to ulike måter å tolke Johannes Åpenbaring på:

A) Synene er rekapitulerende.

Samme emner blir omtalt i nye syner om utdypes der. Denne måten å tolke boken på gjør det for eksempel mulig åndelig-gjøre 1000-års riket, det vil si at det ikke er bokstavelig ment.

B) Synene er progressive.

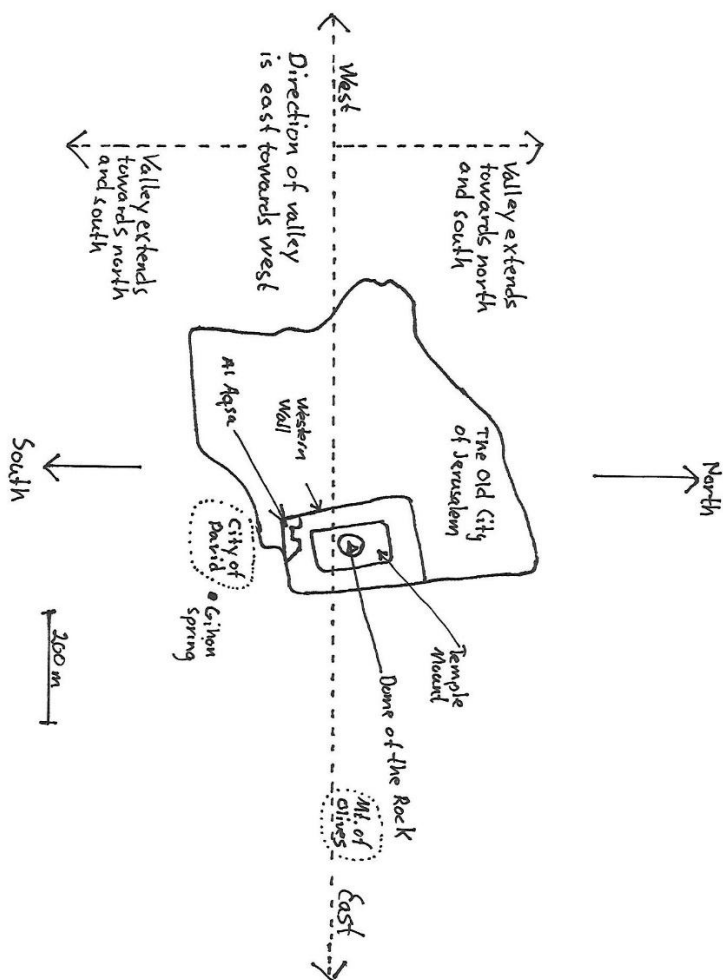
Når et emne er ferdig, omtales nye syner med nytt innhold. Et eksempel på forsvar for denne måten å tolke på, er nevnt i Norsk Studiebibel 88 (Bibelforlaget), i fotnotene. Her beskrives en økende grad av verden som rammes under de 3 ulike straffedommene, som nevnes i følgende rekkefølge; De syv seglene (1/4 av jorden rammes, Åp 6:8), de syv basunene (1/3 av jorden rammes, Åp 8:7 og 9:18), de syv vredesskålene (hele jorden, Åp 16). Dersom rekapitulerende

tolkning over skulle være riktig, vil det være vanskelig å kunne forklare den økende grad av jorden som rammes under de tre straffedommene som omhandler seglene, basunene og vredesskålene. Jeg mener en progressiv tolkning i hovedsak er rett, men erkjenner at det kan også være at det finnes andre måter å tolke Johannes åpenbaring på.

Vi vet dessuten ikke på hvilket tidspunkt de ulike straffedommene skal komme over jorden. Slik er det med mange hendelser i Bibelens siste bok. Sett i rekkefølgen ut fra Johannes Åpenbaring vet vi jo at noen straffedommer skjer før og noen etter den store trengsel. Men vi må være forsiktige med å legge inn noen unøyaktige slutninger på egenhånd. Guds dom skal begynne med de syv segl, så de syv trompeter og til slutt de syv vredesskåler. Men når de ulike dommene, (hver bestående av 7 deler) skal komme, vet vi ikke. Dette er en av årsaken til at jeg ikke har fokusert så mye på når de tre ulike straffedommene skal komme. Det har heller ingen særlig hensikt å utdype for mye om all lidelsen som skal komme over jorden med mine egne ord. Til dette er det mer enn godt nok å lese i Johannes Åpenbaring. Det er også usikkert på hvilket tidspunkt Babylon skal dømmes. Dommen av byen, som trolig er Roma (for mer utfyllende informasjon, se min første bok, Bruden som bare forsvant), nevnes først i Åp 14:8. Dette er før de syv vredesskålene nevnes. Deretter nevnes Babylon i Åp 16:9, 17:5 og 18:2. Jeg oppfordrer deg til å lese i Bibelen og selv gjøre deg opp en mening på alt dette.

Vedlegg 4

Jesu andre komme. Jordskjelvet i Jerusalem

Figur 1 Laget av forfatteren. Skisserer mulig linje for jordskjelvet som beskrives blant annet i Sak 14:4-6. Trolig det samme skjelv som beskrives i Åp 16:18.

I Sak 14:4-6 står det: «⁴ På den dag skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot sør. ⁵ Og dere skal flykte til dalen mellom mine fjell. For dalen mellom fjellene skal nå like til Asel. Dere skal flykte som dere flyktet for jordskjelvet i Judas konge Ussias dager. Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud!» (NB88).

Den bokstavelige tolkningen av disse versene medfører at Jesus først skal sette sine føtter på Oljeberget. Deretter skal jordskjelvet komme.

Figur 1 er laget av forfatteren selv. Dette er gjort så nøyaktig som mulig etter et kart, og med riktig målestokk. Himmelsretningene er også tegnet inn på kartet, med et mål for hvor langt 200 meter er i henhold til kartet. Det kan hende at revnen som jordskjelvet lager vil følge en noe annerledes rute enn det som beskrives i Figur 1. Men det er like fullt ut mulig at Figur 1 viser en ganske god beskrivelse av det som faktisk kommer til å skje. Jeg oppfordrer leseren til selv å gjøre seg opp sin egen mening, som på alt annet i denne boken.

Vedlegg 5

Gog-Magog-krigen

Først: Dette er en veldig kort og forenklet forklaring på temaet.

Det er mange meninger og stor uenighet om hvem alle partene i Gog-Magog-krigen skal være. Jeg ønsker ikke å bidra til spekulasjoner på dette området. Men det er viktig å få frem hvem det kan være, og hvor vi kan finne referanser i Bibelen. I Esekiel kapittel 38-39 ser vi den første av krigene som Satan skal lure Gog og hans medsammensvorne mot Israel. Dette kalles av flere fortolkere som Gog-Magog-krig versjon 1. Den andre krigen som Gog og hans gjeng skal sette i verk mot Israel og jerusalem, er beskrevet i Åp 20:8-9, også kjent som Gog-Magog-krig versjon 2. Men det kan hende at det er andre tolkninger som er riktige. Det som betyr noe, er hva du som leser selv mener om dette.

Hvilke referanser til denne krigen finnes i Bibelen?

Først: Ikke alle er enige at disse versene refererer til Gog-Magog-krigen. Eksempler på referanser: Jer 46:10, Esekiel kapittel 38 og 39, Åp 16:16 og Åp 19:11-21.

Deltakere i Gog-Magog-krigen

- Gog og Magog: Esek 38-39, Åp 16:16 og 19:11-21. I Norsk Studiebibel 88 (Bibelforlaget/Hermon) opplyses det at Josefus, en jødisk historiker, identifiserte Gog og Magog som skyterne; Det er høyst sannsynlig Russland. De blir kalt fra det ytterste norden i Esek 39:2. Russland ligger bokstavelig talt i det ytterste norden, geografisk sett.
- Ros: Esek 38-39. Ifølge Norsk Data-Bibel, Lunde forlag, kan Ros være et sted som het Rasu i det nordvestlige Elam, i det nåværende Iran. Det kan ifølge samme kilde ligge et sted i Lilleasia.
- Mesjek og Tubal: Esek 38-39. Ifølge Norsk Data-Bibel, Lunde forlag, omtales disse to oftest sammen. Det kan være folkegrupperinger fra Kaukasus og- eller fra nordsiden av Svartehavet.
- Persia: Est 1:3, Esek 38, Dan 8:1-7. Tradisjonelt sett regnet for å utgjøre deler av dagens Iran. Elam er også nevnt flere steder som deler av Persia i Bibelen. Elam er beskrevet blant annet i Jer 49, 34-39. Se kommentarer i Norsk Data-Bibel, Lunde forlag, for videre informasjon.
- Etiopia: 4 Mos 12:1, 2 Kong 19:9, Jes kapittel 18 og 20, Jer 13:23, Esek 38:6, Sef 2:12, Apg 8:27. Ifølge Norsk Data-Bibel, Lunde forlag, er Etiopia betegnelsen på gresk for landet sør for Egypt. Tilhører deler av dagens Nord-Sudan.

- Libya: Nah 3:9, Apg 2:10. Ifølge Norsk Data-Bibel, Lunde forlag, landområdet som lå vest for Egypt.
- Gomer: 1 Mos 10:3, Esek 38:6, Hos 1:3. Holdt til et sted nord for Svartehavet, omtrent 1000 år før Kristus. Senere beveget de seg vestover, se Norsk Data-Bibel, Lunde Forlag.

Vedlegg 6

Bortrykkelsen

Innledning

Først vil jeg påpeke enda en gang: Jeg står for en bokstavelig tolkning av Bibelen. Det vil si at en tar det som står i Guds Ord bokstavelig. Eller med andre ord: Det som står Bibelen er det som står i Bibelen. Selvfølgelig finnes det bilder og bildespråk i Guds Ord. Et eksempel på dette finner vi i Salme 139:15: «*Mine ben var ikke skjult for deg da jeg ble virket i lønndom, da jeg ble formet så kunstferdig i jordens dyp**» (NB88). David mener ikke at han er formet i jordens dyp, men i sin mors liv. Videre står jeg for synet at vi skal rykkes bort før trengselstiden (også kalt Daniels 70 års uke). Dette synet kalles pre-tibulation på engelsk (før-trengsel på norsk). Spør en voksen eller en du stoler på hvis du synes dette er vanskelig å forstå. Først skal jeg forklare litt om bortrykkelsen fra ulike steder i Bibelen. Det er viktig å ha litt kunnskap om hva en snakker om først. Til slutt skal jeg liste det opp de tre viktigste synene på bortrykkelsen. Jeg anbefaler at du som leser boken også studerer de nevnte referansene til Bibelen, og gjør det opp din egen mening. Kan bortrykkelsen før trengselen forsvares ut ifra Bibelen? Selvsagt. Se Jes 57:1, Ord 11:8, Joh 5:24, Rom 5:9, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9, 2 Pet 2:7, 2 Pet 2:9 og Åp 3:10. Alle versene snakker om at vi skal unnsnippe, bli fridd fra eller utfridd fra det som skal

komme over verden i trengselstiden. Hvordan vil du begrunne at menigheten, den rettferdiggjorte bruden, skal måtte gjennomgå trengselstiden? Vil ikke Gud da måtte dømme seg selv? For Gud kan ikke dømme en allerede rettferdiggjort brud.

Litt om bortrykkelsen i Bibelen

- 1) Bortrykkelsen kalles «*the rapture*» på engelsk.
- 2) På gresk grunntekst brukes ordet «ἀρπάζω», eller «harpazō». Betydningen kan være vi skal bli løftet opp, eller tatt bort.
- 3) Bortrykkelsen er et tema som er både kontroversielt og spennende. Kontroversielt betyr blant annet at det er et tema som kan være vanskelig, at det er svært mange ulike meninger om temaet, eller at det er et tema som det er mye strid rundt.
- 4) Finnes ordet «harpazō» i Bibelen? Ja. Vi finner det blant annet i APG 8:29 (i historien om Filip og den etiopiske hoffmannen), 2 Kor 12:2 (Paulus forteller om sine høye syner) og Åp 12:5 (synet om kvinnen og dragen. Kvinnen er Israel, guttebarnet er menigheten som stammer fra Israel).
- 5) Når kan bortrykkelsen skje? I 2 Tess 2:3-7 leser vi: «³ *La ingen bedra dere på noe vis! For først må frafallet komme, og syndens menneske* åpenbares, fortapelsens sønn.* ⁴ *Han er den som står imot og som opphøyer seg over alt som blir kalt gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og utgir seg selv for*

å være Gud. ⁵ Minnes dere ikke at jeg sa dere dette da jeg ennå var hos dere? ⁶ Og nå vet dere hva det er, det som holder igjen, slik at han først skal åpenbares når tiden for dette er inne. ⁷ For lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen, må bli tatt bort.» (NB88). Det som er viktig å forstå er at «det som holder igjen» (vers 6), før Antikrist kan «komme på banen», er menigheten på jorden som først må rykkes bort. Antikrist kan ikke begynne sin gjerning før menigheten er rykket bort. Og dette synet er det som jeg har lagt som grunnlag for denne boken. Frafallet i 2 Tess 2:3 kan også være frafallet fra Guds Ord i Guds forsamling som vil skje i de siste tider.

- 6) Bortrykkelsen kan ikke tidfestes. Matt 24:36: «*Men den dagen og timen kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, men bare min Far.*» Matt 24:36 (NB88).
- 7) Hvordan vil Jesus at vi skal forberede oss på tiden før bortrykkelsen? Først og fremst ved å ha vår sak i orden med Ham hele tiden. Matt 24:44 (NB88): «*Vær derfor beredt, dere også! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker.*» (NB88). Men Jesus kommer også med oppmuntring til oss, når vi ser at det skjer det som står omtalt i Matteus kapittel 24, Markus kapittel 13 og Lukas kapittel 21. I Luk 21:28 leser vi: «*Men når dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til.*» (NB88). Vi har som

kristne ikke noe å frykte når vi har Jesus som frelser og Herre i våre liv.

- 8) Luk 21:34-36: *«³⁴ Men ta dere i vare, så ikke deres hjerte tynges av rus og svir og timelige bekymringer, så den dagen skulle komme uventet over dere ³⁵ som en snare. For den skal komme over alle dem som bor over hele jorden. ³⁶ Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.»* Luk 21:34-36 (NB88). Vi skal altså kunne unnfly det som skal komme over verden; Guds Dom.
- 9) *«Hvorfor er bortrykkelsen så «hemmelighets-preget» i Bibelen?»* Glad du spurte. Svaret er at bare Gud vet hele sannheten på dette spørsmålet. Men jeg kan, og skal, komme med min personlige oppfatning. Og det er at jeg tror Gud vil at vi som frelste skal vite om at vi skal rykkes bort fra dommen som skal komme over jorden (Luk 21:36, Åp 3:10), for å prøve menneskene som bor på jorden (Åp 3:10). Vi som er frelst har ingenting å frykte. Og dersom det er mye rundt bortrykkelsen som er hemmelig for oss frelste, så gjelder det også for Satan. Han skal heller ikke kunne vitre noe om når det skal skje. Derfor må han alltid stå parat, for å gjøre sin greie når bortrykkelsen er et faktum. Og dette tror jeg er grunnen til at det til alle tider har stått en Antikrist klar til å entre arenaen. Så, ja: Jeg tror Antikrist lever i dag, og er klar når som helst til å komme frem i

rampelyset. Men han står frem som «verdens frelser» først etter av bruden, som er det som holder igjen for hans komme (2 Tess 2:6), er tatt hjem til brudgommen Jesus i himmelen.

De tre viktigste tolkningene av bortrykkelsen

1) Bortrykkelsen skjer før trengselstiden

Jeg tror at denne tolkningen er den riktige. «³⁶ *Men våk hver tid og stund, og be at dere må bli aktet verdige til å unnfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen.*» Luk 21:36 (NB88). Vi skal unnfly det som skal komme. Men vi skal også være klare til å bli hentet hjem av Jesus i bortrykkelsen til enhver tid. Paulus mente at Jesus kunne komme mens han selv også levde. Se for eksempel 1 Tess 4:15-17, 2 Tess 2:1. Dessuten oppfordret Paulus Timoteus i 1 Tim 6:14 til å være klar for Herrens åpenbarelse. Jeg mener at følgende påstand er riktig: Det er ikke Guds vilje å ta sin elskede menighet/brud gjennom alle trengsler som skal komme over jorden. Luk 21:36 er et godt bevis for dette synet. I Johannes Åpenbaring (i brevet til menigheten i Filadelfia) ser vi samme prinsipp om det å «bli fridd ut» av prøvelsen som skal komme over jorden. Åp 3:10: «*Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden.*» (NB88). Hvem er det som skal bli fridd ut av prøvelsens time? Menigheten. Og hvem er det Gud vil prøve? De mennesker på jorden som ikke har et

forhold til Ham. Det gir derfor ingen mening i å påstå at Guds menighet på Jorden skal måtte gjennomgå Guds vrede og prøvelser. Som en god venn av meg pleier å si:

«Dersom Jesus drar bruden sin gjennom søla, som trengselstiden kommer til å være, vil han være den verste brudgommen «ever».

Kjente tilhengere⁶⁸ av «bortrykkelse før trengselstiden» er John Hagee, Chuck Missler og Chuck Smith.

2) Bortrykkelsen skjer midt i trengselstiden

De som støtter seg til denne teorien mener at den store trengselen kun er de siste 3,5 år av «Daniels 70 års-uke». Derfor mener mange som støtter dette synet at de egentlig er tilhengere av bortrykkelsen før trengselstiden over (referanse 68). Et viktig Bibel-vers for de som støtter denne tolkningen, er Dan 7:25; *«Han (Antikrist, forfatterens innskudd) skal tale ord mot Den Høyeste og undertrykke Den Høyestes hellige, og tenke på å forandre tider og lov. Og de skal overgis i hans hånd for én tid og tider og en halv tid*»* (NB88). Dette verset refererer til Daniels 70 års-uke.

Dette synet er jeg dypt uenig i. «*Den Høyestes hellige*» det refereres til her, er ikke oss kristne hedninger (ikke-jøder). Vi vil etter min mening være i himmelen på dette tidspunktet. Det er de messiansk troende jøder, eller andre som blir frelst i trengselsperioden. Og dersom menigheten skal måtte gå gjennom de første 3,5 år av trengselsperioden på 7 år (Daniels 70 års uke), vil jo det som står skrevet i Luk 21:36 og

Åp 3:10 være feil. Her står det at vi skal unnfly og bli bevart fra det som skal komme over jorden. Tilhengere av denne teorien er blant annet James O. Buswell og Harold Ockenga (se referanse 68).

3) Bortrykkelsen skjer helt mot slutten av trengselstiden

De som støtter denne teorien, mener oftest at hele den tiden vi nå lever i kan omtales som trengselstiden, eller i en spesiell betydning perioden før Jesu andre komme. Jesu menighet på jorden vil etter dette synet måtte gjennomgå den store trengsel, men da uten å måtte tåle Guds store vrede. Viktige Bibel-vers som tas til støtte for dette synet, er i Matt 24:29 og Matt 24:31:

- Matt 24:29: *«Men straks etter de dagenes trengsel skal solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt skinn. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes.»* Matt 24:29 (NB88).

- Matt 29:31: *«Han skal sende ut sine engler med veldig basunklang, og de skal samle hans utvalgte fra de fire vindretninger, fra himmelens ene ende til den annen.»* Matt 24:31 (NB88). Dette som omtales her, er etter min mening ikke menigheten. Jeg tror det er de som har overlevd, eller tatt imot Herren som sin frelser, i trengselstiden. Andre steder I Bibelen som støtter denne tolkningen:

- 1 Tess 4:16-17: *«¹⁶ For Herren selv skal komme ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus skal først stå opp. ¹⁷ Deretter skal vi som lever, som er blitt tilbake, sammen med dem rykkes opp i skyer, opp i luften, for å møte*

Herren. Og så skal vi for alltid være sammen med Herren.» 1 Tess 4:16-17(NB88).

- 1 Kor 15:51-52: «⁵¹ Se, jeg sier dere et mysterium*: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet, ⁵² brått, i et øyeblikk, ved den siste basunen. For basunen skal lyde, og de døde skal bli reist opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet.» 1 Kor 15:51-52 (NB88).

Begge disse versene taler om det *samme* etter min mening: Den første oppstandelse (se Åp 20:5), som skal skje etter bortrykkelsen og etter Jesu andre komme. Amillennialister, de tror ikke på 1000-års riket, støtter også synet om at bortrykkelsen først skjer ved slutten av trengselstiden. Kjente tilhengere av tolkningen i dette avsnittet er Pat Robertson, Douglas Moo og Walter R. Martin (se referanse 68).

Konklusjon: Jeg er dypt uenig i denne tolkningen.

Vedlegg 7

Hvorfor aliens fra Pleiadene?

Mange ulike kulturer på ulike kontinenter refererer til skapelseshistorier som omhandler Pleiadene, for eksempel på Hawaii. Mange andre eksempler på dette kan finnes på linken

https://en.wikipedia.org/wiki/Pleiades_in_folklore_and_literature. Selv

i dag mener mange mennesker over hele verden mener at de har hatt kontakt med aliens fra Pleiadene,

https://en.wikipedia.org/wiki/Nordic_aliens. Disse beskrives på engelsk

som «Nordic aliens». De refereres til som «høye aliens med nordisk utseende». Noen av kulturene tror også at «himmelfolket» en dag skal komme tilbake. Alt dette må en forholde seg til ut ifra Guds Ord. I King James Version leser vi følgende: «*Which maketh Arcturus, Orion, and Pleiades, and the chambers of the south*». (Job 9:9). Pleiadene er altså nevnt i Bibelen. Videre sa Jesus følgende i Luk 21:11: «*...det skal vise seg veldige tegn fra himmelen.*» Luk 21:11 (NB88). Vi vet også hvem som holder til i himmelrommet: Ondskapens åndehær, Ef 6:12. Det er derfor ikke det minste rart at aliens kan brukes av Satan som et av endetidens store bedrag for å forføre menneskene bort fra Gud som skaper. Dette er faktisk et «smart» trekk av fienden. Hvorfor? Fordi ved å hevde at det er aliens som har skapt oss vil alt fokus fjernes fra Gud som skaper. I mange tiår har det versert tegneserier, litteratur og filmer

som presenterer «sannheten» for verden: At aliens finnes, og de kommer vår vei. Tror du det ikke? Hva med Star Wars-filmene? Eller alle superhelt-filmene fra Marvel eller DC Comics? Handler ikke det store flertall av alle disse filmene om aliens? Svaret er enkelt: Jo, det gjør de.

Vedlegg 8

Antagelser i A.R.M som har gått i oppfyllelse

Den første boken i triologien, A.R.M Bortrykkelsen, ble påbegynt 10.09.16. Boken var ferdig julen 2016. Å ta med antagelser fra A.R.M-serien som faktisk har slått til, er et viktig moment. Hvorfor? Fordi det kan være med på å bekrefte at inspirasjon fra Den Hellige Ånd til denne romanserien har gått i oppfyllelse i den verden vi nå lever i. Denne listen ble påbegynt 11.03.23, omtrent seks og et halvt år etter første bok ble påbegynt:

- 09.03.23: Forsker Inga Strümke, forsker NTNU, sier året AI (Artificial Intelligens/Kunstig Intelligens) kom ut fra laben til verden var 2022. Et viktig eksempel er ChatGPT, som ble lansert 30.11.22. På side 13 i A.R.M Bortrykkelsen foreslås det at det var i året 2022 Google oppfant AI. Det ble treff på 2022. Kilde: https://tv.vg.no/video/260249?utm_source=overlay-share
- 05.09.22: KRFU går inn for å frede abortgrense, og går derved inn for å akseptere selvbestemt abort. Dette står også i A.R.M Bortrykkelsen på side 157, hvor det anslås at kristne etter hvert vil anerkjenne fri abort. Det kan diskuteres om dette kan kalles «fri» abort eller ikke. Men det viser at mange kristne har gitt opp kampen mot abort for godt.

Kilde: <https://www.vl.no/nyheter/2022/09/05/slik-blir-krfu-lederens-abortforslag/>

- 19.10.17 ble det sigarformede, interstellare objektet Oumuamua oppdaget ved hjelp av et teleskop på Hawaii. Oumuamua har oppført seg på en høyst merkelig måte, og har fått professorer og astronomer til å tro at det kanskje er et «romskip», se <https://nationalpost.com/news/world/harvards-top-astronomer-says-an-alien-ship-may-be-among-us-and-he-doesnt-care-what-his-colleagues-think>. A.R.M Bortrykkelsen ble ferdig lenge før for nyheten om Oumuamua som mulig UFO eller avsløringen på CNN om at UFO-er er ekte den 19.12.17, Vedlegg 5. Siste nytt når dette skrives 15.03.23: «*Pentagon officials suggest alien mothership in our solar system could send mini probes to Earth*» <https://nypost.com/2023/03/15/pentagon-officials-suggest-alien-mothership-in-our-solar-system-could-send-mini-probes-to-earth/>. Hvor mange signaler må vi som kristne ha for å skjønne at UFO/aliens kan være et av endetidens store bedrag? Det er jo i høyeste grad «veldige tegn fra himmelen», Luk 21:11.
- I denne boken ble det foreslått av fenomenet UFO/aliens ble avslørt som et ekte konsept i 2026/2027. Det har allerede gått i oppfyllelse i mai 2026, se for eksempel <https://www.youtube.com/watch?v=t8F8Ln0yooI> og

<https://tv.vg.no/nyheter/slipper-hemmelige-ufo-filer?id=364185>

Det antas at det vil komme mange nye de-klassifiserte filer om dette temaet fra Trump-administrasjonen utover i 2027. Alt dette er viktig å få frem. Hvorfor? Kanskje for å antyde at bøkene er skrevet av inspirasjon fra oven? Det er opp til deg som leser å gjøre deg opp din egen mening.

Vedlegg 9

En oppfordring til egne Bibelstudier

Helt fra jeg selv var 7 år gammel, har jeg lest og studert Bibelen. Særlig alt som hadde med Jesu verk for oss på Golgata og om endetiden har vært (og blir bare mer og mer) spennende. Jeg vil komme med følgende påstand: Det er forskjell på å lese Guds Ord og å grundig studere Guds Ord. «*Jaha? Hva er liksom forskjellen?*», kan en da spørre seg. Min erfaring er at det kan ligge så mye mere i Guds Ord enn det som først synes å stå der. Et Bibel-vers som en kan på rams, kan fortsatt romme nye dybder hver gang en leser det. I de første årene leste jeg Bibelen fra A-Å gang på gang. Men jeg fikk ikke så mye utbytte av det ved bare å lese Guds Ord som en vanlig bok.

For eksempel: Ef 6:11-18:

«¹¹Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. ¹²For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. ¹³Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. ¹⁴Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. ¹⁵Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. ¹⁶Grip framfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med. ¹⁷Ta frelsens

hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. ¹⁸ Be til enhver tid i Ånden med all bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige,» (NB88).

Her nevnes det opp følgende deler av Guds fulle rustning (kapittel 13):

- 1) Sannhetens belte: Holder klærne fra å flagre omkring. Jesus er selve sannheten.
- 2) Rettferdighetens brynje: Beskytter de vitale organene i overkroppen. Jesu rettferdighet tilregnes oss og beskytter oss mot Satans angrep.
- 3) Sko på føttene: Beskytter mot hardt og skarpt underlag. Vi beveger oss bokstavelig talt i Evangeliets kraft, slik sko beskytter føttene og gjør veien lettere å gå.
- 4) Troens skjold: Beskytter hele kroppen mot Satans «brennende piler», som kan være alle typer angrep fienden vil forsøke å ramme oss med. Det er troen på Jesus og Hans Ord som hindrer Satan i å kunne treffe noen steder på kroppen.
- 5) Frelsens hjelm: Det å vite at vi er frelst vil beskytter tankene våre mot åndelige angrep. På samme måte som en hjelm er laget for å hindre hodeskade, vil frelsens hjelm beskytte våre tanker og vår sjel.
- 6) Åndens sverd: Det eneste angrepsvåpenet i rustningen. Guds ord er levende, virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd (Hebr 4:12). Vi skal bruke Guds Ord i vår krigføring mot Fienden.
- 7) Be til enhver tid i Ånden: Bønn er også en viktig del av rustningen, slik jeg ser det. Vi skal leve i rustningen og i bønn. Bønn er relasjon til

Gud, og måten vi skal forholde oss til Ham på. *«Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning»*, Jak 5:16 (NB88).

Det kan være uenighet om hvordan en skal tolke de ulike delene av rustningen i Ef 6:11-18, og om bønn (punkt 7 over) er en del av rustningen eller ikke. Det er ikke poenget. Etter mange år med «fundering» på hva de ulike delene i rustningen betydde, så forstod jeg noe til slutt. Ved egen intelligens? Selvsagt ikke. Jeg bad til sist noe slik som dette: *«Gud, jeg ser bare ulike deler av en rustning. Jeg skjønner ikke hva jeg skal trekke ut av disse versene. Jeg trenger hjelp i Jesu navn»*. Og da opplevde jeg at Ånden svarte meg, gjennom flere runder av åpenbaring:

- 1) Alle deler av rustningen er viktige.
- 2) Du skal ikke ta den av og på.
- 3) Du skal leve i den, fungere i den og aldri ta den av.
- 4) Den er din. Du har alt fått den.
- 5) Du er allerede beskyttet i den.
- 6) Fienden vil forsøke å narre deg til å tro at du ikke alt har fått rustningen.
- 7) Stå ham (Satan, mitt innskudd) fast i troen, så skal han flykte fra deg! Jak 4:7 (NB88).
- 8) Bruk rustningen i frimodighet. Den er ikke til pynt.

Hvor i all verden vil jeg med dette? Jeg er overbevisst om at det å studere Guds Ord kan sammenliknes med en god fordøyelsesprosess:

For å nyttiggjøre deg av alle næringsstoffene, trengs det tid til å fordøye maten, eller Guds Ord, grundig. Hva står det i Bibelen om det å søke Gud? I midterste del av 1 Krøn 28:9 leser vi: «*For Herren ransaker alle hjerter og forstår alle menneskers tanker og råd. Dersom du søker ham, skal han la seg finne av deg.*» (NB88). Og i midterste del av 2 Krøn 15:2 leser vi: «*Herren er med dere så sant dere er med ham. Dersom dere søker ham, så skal han la seg finne av dere.*» (NB88). Dette er sant i både Det Nye- og Det Gamle Testamentet. Gud trenger seg ikke på oss. Han er en Gentleman som respekterer våre valg. Men i motsatt tilfelle, når vi aktivt søker Ham og ber om å få åpenbart hva Ordet sier, da vil Gud svare oss. Er dette et forsøk på å forkynne at vi må prestere noe for å få svar fra Gud? Selvsagt ikke. Alt vi trenger, er å be til Gud i tro om at Han vil hjelpe oss, men da uten å tvile (Jak 1:6). Alle har fått et mål av tro fra Gud (Rom 12:3) som en gave. Så da trenger vi ikke prestere noe, bare gå i tro på det Gud allerede har gitt oss. Vi må søke Gud, og han vil gi oss svar når vi trenger visdom til noe (Jak 1:5). Dette er bare ett av mange eksempler jeg kan nevne på svar jeg har fått fra Gud om ting jeg ikke har klart å forstå ut ifra Bibelen på egenhånd. Et annet råd jeg ønsker å gi til den unge (eller eldre) leser, er et råd jeg selv fikk for mange år siden: Ta notater av dine Bibelstudier. Ha en egen hemmelig bok hvor du noterer ned åpenbaringer, hendelser eller eureka opplevelser. Og ikke glem å ta med bønnesvar i boken din. Da kan du lese om de bønnesvarene du har fått når de vonde dagene

kommer. På denne måten vil du ikke klare å glemme Guds godhet mot deg.

Følgende er svært viktig for meg påpeke: «²⁰ *For dere vet først og fremst dette, at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning.* ²¹ *For aldri er noe profetord brakt fram ved menneskers vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd.*» 2Pet 1:20-21 (NB88).

Disse verset gjør èn ting klinkende klart: Vi er mennesker, og kan ikke forstå Ordet på egen hånd. Det er Gud som må åpenbare Ordet for oss. Det er alltid en fare for at en kan ha tolket Ordet feil. Fordi Gud tar feil? Selvsagt ikke. Det er fordi vi mennesker er innblandet at det kan skje feil. Hva mener jeg med å si dette? At jeg tviler på innholdet i Boken? Nei. Men jeg må innrømme at det er en mulighet for at andre tolkninger er riktige, og at jeg kan ha gjort feil. Konklusjon: Les Bibelen og gjør deg opp din egen mening. Om du ikke har husket noe annet fra denne boken, så husk dette.

Måtte dine Bibelstudier bli til velsignelse for deg!

Referanseliste

- 1) Viktige vers som viser at Gud ikke ønsker å dømme, eller å la bruden (menigheten) gå gjennom trengselsperioden på 7 år:
Luk 21:36, 1 Tess 1:10, 1 Tess 5:9, 2 Pet 2:9, Åp 3:10
- 2) Lammet; Jesus Kristus, se blant annet Åp kapittel 6.
- 3) Dan 9:27.
- 4) Tempelet stod IKKE på dagens tempelplass. Ifølge Bibelen var Salomos tempel plassert i Davidsbyen. Se 2 Sam 5:6-10, 2 Sam 24:18-25 og 2 Krøn 3:1. For mer utfyllende informasjon, se min første bok «Bruden som bare forsvant» (ISBN: 978-82-303-3314-3).
- 5) 2 Tess 2:9.
- 6) <https://no.wikipedia.org/wiki/Termitt>
- 7) Åp 11:3.
- 8) <https://en.wikipedia.org/wiki/Nephilim>. Om det er en annen dimensjon eller en annen himmel, vet vi ikke. Vi vet heller ikke om nepilimer kan entre denne dimensjonen. Men vi vet fra mange vitneutsagn at aliens, også kjent som falne engler eller nefilimer, blanding mellom engler og mennesker, plutselig kan forsvinne i løse luften.
- 9) <https://no.wikipedia.org/wiki/Damaskusporten>
- 10) Åp 13:4.
- 11) Åp 13:12.

- 12) http://www.darpa.mil/Our_Work/BTO/Programs/Restoring_Active_Memory_RAM.aspx
- 13) <https://no.wikipedia.org/wiki/Aerogel>
- 14) Åp 11:5.
- 15) Åp 11:7.
- 16) <https://en.wikipedia.org/wiki/Graphene>
- 17) <https://no.wikipedia.org/wiki/Tora>
- 18) Åp 11:6.
- 19) Igjen: Vi vet ikke hvor Antikrist vil bygge tempelet. Dette er fiksjon i denne boken, altså oppdiktet.
- 20) Dette vet vi ikke sikkert. En oppdiktet del av historien i boken.
- 21) https://en.wikipedia.org/wiki/Fusion_power
- 22) Dan 11:38.
- 23) <http://www.ecumenicalnews.com/article/vatican-astronomers-are-searching-for-alien-life-say-auhors-22068>
- 24) <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/pope-francis-says-he-would-baptise-aliens-9360632.html>
- 25) <http://www.theeventchronicle.com/metaphysics/galactic/nasa-follows-vaticans-footsteps-holds-conference-prepare-world-extraterrestrial-life/#c>
- 26) <http://www.bbc.com/future/story/20161215-if-we-made-contact-with-aliens-how-would-religions-react>
- 27) https://en.wikipedia.org/wiki/Paul_Davies#Popular_books
- 28) <http://www.newswithviews.com/Horn/thomas186.htm>

- 29) Seglene: 1/4 av jorden rammes, Åp 6:8. Basunene: 1/3 av jorden rammes, Åp 8:7 og 9:18. Vredesskålene: hele jorden, Åp 16.
- 30) Festningenes garde: Elitesoldatene til Antikrist. Alle bærer dyrets merke. Oppdiktet del av denne historien.
- 31) https://en.wikipedia.org/wiki/Grey_alien
- 32) https://en.wikipedia.org/wiki/Kinetic_bombardment
- 33) Åp 8:11.
- 34) https://en.wikipedia.org/wiki/Krav_Maga
- 35) «Every Prophecy in the Bible», av John F. Walvoord, 1999, utgitt av David C. Cook, ISBN 978-1-56476-758-5. Se også https://en.wikipedia.org/wiki/Artaxerxes_I_of_Persia#cite_note-15. Se også Norsk Studie-Bibel, Bibelforlaget (Hermon), 1988 oversettelsen, T. Gilbrant et al.
- 36) Åp 6:1-17, Åp 8:1.
- 37) https://en.wikipedia.org/wiki/Education_in_Is
- 38) «⁴ På den dagen skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst. Og Oljeberget skal revne tvert over mot øst og vest, så det blir en stor dal. Den ene halvdel av fjellet viker mot nord, og den andre halvdel mot sør. ⁵ Og dere skal flykte til dalen mellom mine fjell. For dalen mellom fjellene skal nå like til Asel. Dere skal flykte som dere flyktet for jordskjelvet i Judas konge Ussias dager. Da skal Herren min Gud komme, og alle hellige med deg, min Gud!» Sak 14:4f

(NB88). Se også skisse som viser dette min første bok Bruden som bare forsvant, som vises i vedlegg 4.

39) Åp 19:20. etter at de syv år med trengsel er over, skal Antikrist og den falske profet som de første kastes i ildsjøen. Deretter oppretter Jesus tusenårsriket ved sitt andre komme, se Åp kapittel 20. Deretter skal Satan, når tusenårsriket er til ende, kastes i ildsjøen sammen med de som ikke har livet skrevet i livets bok for evig, se Åp 20:10-21.

40) Vi vet ikke hvilket år borttrykkelsen kommer til å skje. Dette er en oppdiktet del av triologien.

41) https://no.wikipedia.org/wiki/Det_j%C3%B8diske_%C3%A5ret

42) <http://www.hebrew4christians.com/Holidays/Introduction/introduction.html>

43) https://en.wikipedia.org/wiki/Rosh_Hashanah

44) https://en.wikipedia.org/wiki/Rosh_Hashanah#Duration_and_timing

45) <https://www.hebcal.com/hebcal/?year=2034&v=1&maj=on&min=on&nx=on&mf=on&ss=on&mod=on&c=off&month=x>

46) Åp 20:7-10.

47) Vi vet ikke hvor lang tid det vil ta å få byttet tempelet, ordnet med alle tempeltjenester og å få innstiftet tjenesten i tempelet som helhet. Jeg mener at dette vil ta noe tid.

48) Vi vet ikke om dette vi skje. En del av denne historien.

49) https://no.wikipedia.org/wiki/Salomos_tempel

50) <https://no.wikipedia.org/wiki/Kahoot!>

51) Luk 23:43. Jesus sa at Paradis var stedet som frelste skulle komme til etter hans død.

52) Åp 13:16.

53) Vi vet ikke om det kommer til å skje på denne måten. En del av historien i boken.

54) NB: I Dan 9:27 ser vi at Antikrist («han» i verset tilsvarer Antikrist) skal opprette en pakt for 7 år: En uke tilsvarer her en periode på 7 år. Midt i denne uken skal han vanhellige tempelet, og stoppe mat- og slaktofringen. I Johannes Åpenbaring kapittel 13 beskrives det to dyr; Det første dyr er Antikrist. Det annet dyr kalles den falske profet. I Åp 13:1-4 ser vi at det skjer en del før vi kommer til den store trengsel i Åp 13:5. Særlig viktig er det å få med seg at Antikrist skal overleve et dødelig hodesår, Åp 13:3, og at verden tilber dragen (Satan) og det første dyret (Antikrist).

Jeg tolker Bibelen bokstavelig: Det som står i Bibelen er det som faktisk står i Bibelen. Jeg velger å tro at rekkefølgen på hendelser som beskrives i Åp kapittel 13 også er bokstavelig ment. Altså: En del skal skje før vi kommer til den store trengsel i Åp 13:5. Og det er etter dette, i Åp 13:7-9, det står at Antikrist skal krige mot de hellige og seire over dem. I Åp 13:9 står det at de hellige må være tålmodige og vise tro. Trolig vil det bli svært få kristne igjen på jorden når den store trengsel er over. I Luk

18:8, siste del av verset: «*Men når Menneskesønnen kommer, mon han da vil finne troen på jorden?*» Luk 18:8 (NB88).

Konklusjon: Det er først rundt tiden for den store trengsel at Antikrist skal krige mot de hellige og seire over dem. Få kristne vil overleve denne perioden (Luk 18:8).

55) Krigen mot de hellige var allerede i gang. I løpet av den store trengsel ville krigen være over, og de hellige var stort sett borte fra jorden. Se Åp 13:7.

56) https://en.wikipedia.org/wiki/Cloaking_device

57) https://en.wikipedia.org/wiki/Night_vision

58) https://en.wikipedia.org/wiki/Israel_Defense_Forces

59) Dan 9:27, Dan 11:31, Matt 24:15. Vi vet ikke nøyaktig hva dette er, uten at det trolig er et avgudsbilde.

60) Åp 13:14-15.

61) Åp 13:16-18.

62) Åp kapittel 17 og 18.

63) Vi vet ikke hvem som skal utføre ordren, nødvendigvis. I denne historien er det soldater fra Festningenes Alliansse, Antikrist sin egen onde hær.

64) Åp 11:3. etter 3,5 dager skal de oppstå når Antikrist har klart å drepe dem. Dette skjer etter at de har vitnet i de 3,5 første årene av trengselstiden på 7 år.

65) https://en.wikipedia.org/wiki/Seven_hills_of_Rome

66) Åp 13:7, Luk 18:8.

- 67) Åp 6:8: 1/4 av menneskene blir drept. Åp 9:15: 1/3 av de som er tilbake blir drept. Til sammen over 50 prosent av alle på jorden.
- 68) <https://no.wikipedia.org/wiki/Klippegrevlinger>, 3 Mos 11:5.
- 69) Esek 18:23, 33:11 og 2 Pet 3.9.
- 70) Vi vet ikke om det er slik, men er et forslag som brukes i denne historien. Se bok 1 i serien, A.R.M Bortrykkelsen.
- 71) Åp 14:9-11.
- 72) Ef 6:12.
- 73) <https://no.wikipedia.org/wiki/Seksdagerskrigen>
- 74) <https://no.wikipedia.org/wiki/Seksdagerskrigen>
- 75) Nok en gang: Vi vet ikke dagen og timen for Jesu andre komme. Men vi skal kunne vite det ganske omtrentlig. Det kan vi påstå fordi Jesus skal komme igjen når de syv år med trengsel er omme.
- 76) Vi vet ikke om det kommer til å skje en falsk bortrykkelse. Men det er en teoretisk mulighet. Antikrist må tross alt forsøke å forklare hvorfor så mange mennesker har forsvunnet fra jorden. Her er det kun noen av de som alt er fortapte/forherdet (Heb 6:4-6) som blir utsatt for dette. Dessuten er bortføringer av mennesker av UFO-er et meget kjent fenomen. Mer informasjon finnes i første bok i serien, A.R.M Bortrykkelsen, og i bok 2, A.R.M Rapture Gap.
- 77) Sak 14:4-5, trolig det samme som i Åp 16:18.
- 78) <https://no.wikipedia.org/wiki/Eufrat>

79) <https://no.wikipedia.org/wiki/Seismograf>

80) https://no.wikipedia.org/wiki/Richters_skala

81) Satan, Antikrist og den falske profet.

82) Vi vet ikke om det er slik at Russland vil bære et nag til Israel, og som er årsaken til at Russland og andre nasjoner vil gå til angrip på Israel. Men det er en mulighet, og er tatt med i denne triologien for å gi en forklaring på hvorfor Russland vil vise et så intenst hat mot Israel i endetiden. I Norsk Studiebibel 88 (Bibelforlaget/Hermon) opplyses det at Josefus, en jødisk historiker, identifiserte Magog som skyterne. Dette innebærer at Gogs rike sannsynligvis må være det nåværende Russland. Andre land er også med i alliansen, se Esek 38:5-6. Det er likevel uenighet mellom ulike fortolkere om Ros/Magog i Esek 28-39 er Russland eller ikke. Det overlater jeg til den enkelte å gjøre seg opp sin egen mening på. Se også bok 2 i serien, A.R.M Rapture Gap.

83) Åp 19:20.

84) Åp 20:3.

85) Viktig: Vi vet ikke helt rekkefølgen på om Babylon, Eller Roma, skal falle før, samtidig som eller etter slaget på Harmageddon-sletten. Vi vet heller ikke om jordskjelvet som nevnes i Sak 14:4-5 og i Åp 16:18 vil hende før, under eller etter at Roma faller. Her må enhver gjøre seg opp sin egen mening.

86) Sak 14:5.

87) https://www.google.no/?gws_rd=ssl#q=IDF&spf=75

88) Joel 1:15, 2:1, Amos 5:18, Jes 2:12, Sak 14:1.

89) Sak 14:2.

90) Åp 19:20.

91) Sak 14:12-13.

92) Se blant annet Jes 63:2-3 og Åp 19:11-16.

93) Sak 14:4.

94) Åp 19:11-16.

95) Åp 19:12-16.

96) Det er ulike meninger på hvor Josafats ligger. Men flere kilder mener at det er samme identisk med Kedrondalen, som ligger øst for Jerusalem, eller mellom Jerusalem og Oljeberget. Se https://en.wikipedia.org/wiki/Valley_of_Josaphat for mer informasjon.

97) Jes 65:20. Trolig om tilværelsen i tusenårsriket. Død finnes fortsatt, så kan derfor ikke omhandle evigheten.

98) Se Luk 16:19-31. Ifølge Jesu egne ord havner de fortapte på den gale siden av kløften. Trolig forløste Jesus de rettferdige fra dødsriket ved sin død på korset. Men helt sikre på alle detaljer for dette området er vi ikke.

A.R.M

Daniels Syttiende Års-uke

After Rapture Missionaries Serien

Bok tre i A.R.M-serien tar for seg Daniels syttiende års uke, også kalt trengselstiden. Denne perioden skal vare i syv år, og begynner med at Antikrist oppretter en pakt med Israel og verden. Når denne epoken starter, har Antikrist trolig opparbeidet seg stor makt. Men han er nok fortsatt ikke allmektig på jorden. Mange ting må på plass først. Og tempelet i Jerusalem må også gjenoppbygges, etter profetiene i Guds Ord. Daniels syttiende års uke deles inn i to epoker, begge på tre og et halvt år. I den første delen virker de to vitnene fra Jerusalem foran øynene på hele verden. Etter at de første tre og et halvt årene er omme, klarer Antikrist å drepe dem. Vi har nå kommet til de siste tre og et halvt år av trengselstiden, også kalt den store trengsel. På dette tidspunktet skal Antikrist blant annet vanhellige tempelet. Denne boken starter med at Chuck Baker og Sandra Yale rømmer fra London til Haifa i en ubåt sammen med Ariel Liebermann. Fra Haifa reiser de mot Jerusalem, hvor de skal oppholde seg gjennom hele trengselstiden. Både Chuck og Sandra kjemper mot mørkets makter når de i Guds mektige kraft gir alt for å fullføre målet til A.R.M: Å utruste de etterlatte fra bortrykkelsen på redselen som nå vil ramme hele verden.

9 788269067217 >